

PIETJE BELL's goochel- toeren

CHR. VAN
ABKOUDE

KLUITMAN-JEUGDSERIE

PIETJE BELL'S GOOCHELTOEREN

DOOR CHR. VAN ABKOUDE

Geïllustreerd door G. VAN STRAATEN

UITGEVERIJ KLUITMAN—ALKMAAR

DE COMPLETE PIETJE BELL SERIE VAN CHR. VAN
ABKOUDE

PIETJE BELL

PIETJE BELL'S GOOCHELTOEREN

NIEUWE AVONTUREN VAN PIETJE BELL

PIETJE BELL IS WEER AAN DE GANG PIETJE BELL
GAAT VLIEGEN

DE VLEGELJAREN VAN PIETJE BELL

PIETJE BELL IN AMERIKA

DE ZONEN VAN PIETJE BELL

HOOFDSTUK I

De nieuwe meester

Kort voor Kerstmis was de goede oude meester Ster overleden. Nog nooit was Pietje zo verdrietig geweest. Meester Ster was altijd bijzonder geliefd geweest in school en Pietje Bell was een van de beste vrienden. Mij stopte altijd meesters pijp en deed er soms per ongeluk wat uitgeplozen touw of iets anders bij, zodat de pijp heel lekker rook. Hij maakte het bord schoon en daarbij de vloer vuil, reinigde meesters bril met een sponsje en zeem, zodat de glazen mooi grijs werden, haalde een glas water, tekende een portret van de meester op zijn lei en wandelde 's middags met hem naar huis.

Toen meester Ster ziek was geworden, had Pietje hem dagelijks bezocht en soms wat fruit gebracht. Maar toen de man stierf was Pietje radeloos van verdriet. De hele school was mee naar het kerkhof gedaan en Pietje had in geen week iets ondeugends gedaan.

De tijd heelt alle wonden, dat is maar goed ook. liet kerstfeest was kort daarop gevolgd en later de verhuizing van de Breestraat naar de Herenstraat, waar vader nu, behalve de

schoenmakerij, ook een kleine schoenwinkel geopend had. Met nieuwjaar ging Pietje, die nu negen was, weer naar school en ontmoette daar toen de nieuwe meester.

Dat was een hele gebeurtenis in het leven van Pietje Bell, Een nieuwe meester!

Met zijn gewone, openhartige vrijmoedigheid ging Pietje regelrecht op hem toe, bleef op twee passen afstand staan, stak zijn handen in de zak en nam de nieuwe meester eens aandachtig van het hoofd tot de voeten op. Deze keek hem glimlachend aan en Pietje gaf hem een knipoogje. Dat deed de meester nog meer lachen, waaruit Pietje dadelijk opmerkte, dat het een ‚goeie vent‘ was. Hij deed een stap nader en zei: „Ik heet Pietje Bell.,,,Aangenaam kennis te maken," was het antwoord, „ik ben meester Fuik.“ „Dag meester Buik," zei Pietje. „Niet Buik... Fffuik... Jij bent zeker de clown van de klas?“ „Helemaal niet," zei Pietje, „maar ik deed alles voor meester Ster. Hij was een emmese meester... nou. . . en reuzemooi dattie vertellen kon. Kan jij ook vertellen, meester Kuik?“ „Fffuik. . . niet Kuik," verbeterde meester. „Ja Pietje, ik houd veel van vertellen. Maar je moet niet jij tegen mij zeggen, dat is niet netjes.“ „Waarom mag ik geen jij tegen jou zeggen? Ik mocht het best tegen meneer Ster zeggen.“ „Wel, Pietje, dan zullen wij daar van nu af aan verandering in brengen en voortaan zeg je tegen mij u, hoor. Wat moet je nu tegen mij zeggen?“ „U hoor." De kinderen gierden het allemaal uit en de meester lachte hartelijk mee. Dat vond Pietje leuk en hij vervolgde:

„Wij hebben altijd pret, meester. Mijn vader zegt: we moeten altijd maar vrolijk zijn en een deuntje zingen. Mijn vader kan fijn zingen, nou, van ‚Sara je rokt zakt. af‘ en ‚Vaarwel Marie!‘.”
„Wel da's aardig,” zegt meester. „En kan jij ook mooi zingen?” „Erg mooi,” zei Pietje, „alleen kan ik de wijs niet houden. Zal ik het bord schoonmaken en je pijpstoppen, meester Kruik?” „Fffuik. . . niet Kruik. . .” zei meester lachend. Meester Fuik was een nog jonge man. Je kon zo aan hem zien dat hij het leuk vond om zijn werk te doen. Hij was klein, had zwart haar en zwarte ogen, een grote mond en tanden die een beetje naar voren staken. Hij was een uitstekend musicus, speelde prachtig viool en was dol op kinderen.

„Bord schoonmaken en pijp stoppen?” herhaalde Piet vriendelijk... „Nee,” was het antwoord, „het bord is al schoon en roken doe ik niet in school.” Daarop haalde Piet een glas water voor hem en zette dat op de lessenaar neer.

„Ik zal alles wel voor je doen, hoor,” zei hij goedig.

„Voor u, Piet, voor u.” „Ach ja, ik vergeet ook telkens u tegen jou te zeggen.” Even later ging de bel en de school begon.

Meester Fuik ging gemoedelijk op de voorste bank zitten, nam de klasselijst ter hand en ging de namen aflezen. Dit deed hij, om eens goed op de hoogte te komen met de namen van zijn leerlingen en ook om te zien, of de geachte dames en heren allemaal present waren.

„Engelbert Banders,” riep meester af. „Da's me nieuwe vriendje/” riep Pietje ongevraagd uit. „We noemen 'm

Engeltje en daar zit-ie. .. met dat rooie haar en die sproeten op z'n neus."Engelbert wou eerst wat zeggen, maar de kinderen lachten allemaal zo hard en daarom wees hij eerst op zijn voorhoofd en toen op Pietje.

„Johan de Braai," was de tweede naam, door meester afgeroepen.„Da's de lieve Jopie," verklaarde Pietje weer, „daar zit-ie, met z'n pommadekuif."Allen grinnikten, want ze wisten, dat deze jongen een verwend ventje was, dat weinig van anderen kon hebben. Een hulpeloos knaapje, dat bij alles geholpen moest worden en vooral niet met de andere kinderen op straat mocht spelen.

„Hoor eens," sprak meester Fuik, „ik vind het heel aardig, dat Piet mij zo vriendelijk iedereen voorstelt, maar dat is nu niet nodig. Wie zijn naam hoort, steekt zijn vinger op."Pietje begreep dat zijn hulp hier ongewenst was, maar toen meester de volgende naam afriep, werd het hem toch weer te machtig. „Freddie Bloem." „Da's Peentje!" riep Piet weer uit. „Hij at vroeger altijd peentjes en daarom noemen we 'm zo."Alle kinderen schaterden en Peentje stak zijn vuist op tegen Piet. Meester legde de lijst neer en stond op.

„Kom eens hier, Pietje Bell," sprak hij. Pietje aarzelde geen ogenblik, omdat hij dacht dat de meester hem een boodschap wilde laten doen.

„Luister, jongen, en knoop het goed in je oren voor de rest van je leven. Ik houd dolveel van een grapje en zal het jullie hier zo gezellig mogelijk maken. Maar in de eerste plaats verlang ik gehoorzaamheid, snap je? | "

„Zeker meester, da's gemakkelijk genoeg... Maar ik heb geen plaksel."

„Lieve hemel, vat toch alles niet zo letterlijk op. Ik bedoel, dat je onmiddellijk doen zult, wat ik je zeg. En ik zeg nooit iets tweemaal."

„Wat blijft u, meester?"

„Ik zeg nooit iets tweemaal," herhaalde meester.

„Maar nou deed u het toch!"

„Ga naar je bank en houd je mond stijf dicht!" riep meester Fuik radeloos uit. Pietje ging zitten en meester Fuik ging door met het aflezen van de namen.

Pietje je klemde tanden en lippen stijf op elkaar en dacht na. Hij geloofde wel dat het een goeie meester was, t maar wat raar toch om eerst te zeggen dat-ie een briefje in zijn pet moest plakken en dan weer dat-ie het niet zo bedoelt. En toen weer zei-die: ik zeg nooit iets weemaal en toen deed-ie het toch. Als je niks tweemaal wilt zeggen, dan moet je het ook niet doen!

„Nou, maar hij zou nu beter opletten en zijn mond goed dicht houden.

Toen alle namen afgeroepen waren, begon de meester aan de rekenles. Hij keek eens naar Pietje, die nog steeds onbeweeglijk met de lippen op elkaar geklemd voor zich heen zat te staren en hij glimlachte om dat komische gezicht van de jongen. Hij vond Pietje toch wel een leuke snuiter.

„Kom eens hier, Pietje Bell," sprak hij. Piet kwam naar hem toe.

„Wil je mij eens helpen met de rekenboeken?" Pietje knikte,

maar hield de mond potdicht.

„Kom jongen, doe je mond eens open."Piet opende zijn mond wagenwijd.

„Drommels, wat een hooischuur," lachte meester.„Kan je niet praten? Zeg eens wat." „Ik mag niks zeggen," zei Piet. „U zei, dat ik m'n lippen stijf op elkaar moest houden." „Juist, en dat heb je netjes gedaan, maar nu hoeft het niet meer. Weet je waar de rekenboeken zijn?" „In de kast," zei Piet, „ik zal ze wel even halen."Pietje deelde netjes de boeken uit en weldra was de les begonnen. Al spoedig merkte meester Fuik op, dat Pietje een pienter knaapje was. Hij wist alle antwoorden vlug te geven zonder een enkele fout en dat vond de meester toch ook knap. Maar Piet kon, zelfs onder de les, niet nalaten vrolijk te zijn. Hij begon soms plotseling een liedje te zingen of hij trok een grappig gezicht als hij een antwoord moest geven. Meester wist soms niet of hij Pietje een standje moest geven of niet, want de antwoorden waren altijd goed, al lachte de hele klas om de manier waarop Pietje het zei.

Na het rekenen volgde er een zangles. Meester Fuik haalde zijn viool te voorschijn en stemde de snaren.

En toen begon hij te spelen, een vrolijk wijsje was het, eenvoudig, maar het klonk prachtig. Pietje en de andere kinderen hadden vaak meesters op school op de viool horen spelen, maar meestal was het een krasserig gepiep geweest, dat weinig met muziek te maken has. Pietje zei altijd dat hij er buikpijn van kreeg, en hij noemde een viool een 'jammerplank'. Maar meester Fuik was een violist en de

kinderen luisterden met verbazing. Zo iets hadden ze nog nooit gehoord. . . ze luissterden met grote ogen naar de speler en hielden de adem in. Toen werd de melodie wat treuriger en zachtjes, heel stilletjes fluisterden de zachte tonen, alsof ze een droevig verhaaltje vertelden. Pietje droomde en zag z'n lieve meester z'n lieve meester Ster op het ziekbed liggen, niet meer in staat om naar zijn vrolijke verhaaltjes te luisteren. En terwijl de viool zachtjes voortspeelde, zag hij in gedachten hoe ze zijn oude meester wegdroegen voor altijd, en begroeven. .. Maar langzamerhand werden de tonen weer wat vrolijker, het was alsof plotseling de zon helder begon te schijnen in de klas, sneller en sneller ging het en tenslotte eindigde het muziekstuk met een paar krachtige akkoorden, zuiver en vol. Meester legde de viool neer.

„O meester, wat prachtig..." zeiden de meisjes bewonderend. „Reuzemooi," zeiden de jongens, „meester, wat kan u effe fijn spele!" Meester zei niets, lachte maar eens en keek naar Pietje. Die zat nog stil voor zich heen te kijken, terwijl een dikke traan over zijn wang rolde. Dadelijk liep meester naar hem toe, gaf hem een schouderklopje en zei: „Wij zullen beste vrienden worden, Piet." Toen de school uit was, liep Piet een stukje met meester Fuik mee en hij vertelde hem wat hij zoal beleefd had.

„Ach ja, meester," sprak hij, „ik wil heus graag helpen en de andere mensen ook, maar ik kan nooit eens iets doen of iedereen wordt kwaad en dan zetten ze 's avonds in de krant dat Pietje Bell weer wat heeft uitgehaald. Ik doe net zoveel

goeds als andere kinderen, maar ik krijg altijd de verkeerde beloning. Ik ben altijd zo ongelukkig. Maar nu zal het wel weer beter worden, meester. We zijn verhuisd, ja, vader heeft nu ook een winkel bij de schoenmakerij en hij verkoopt wel tienhonderd schoenen." „Sapperloot, da's een heleboel," lachte meester. „En heb je nog meer broers of zusters, of ben je maar alleen?" „Ik heb een zuster en die heet Martha, ze is ook op school. Zij is de juffrouw van de eerste klas." „Is juffrouw Bell jouw zuster? Ik heb vanmorgen kennismemaakt met de andere onderwijzers en onderwijzeressen, maar ik heb nog niet alle namen kunnen onthouden." „Martha gaat trouwen met Paul uit Den Haag. Dat is een leuke vent, meester. Hij had een mooie grammofoon, maar die gaat nou niet meer, want ik heb er een paar keer aan gedraaid en toen zei-die: knap. Soms ga ik met vader en moeder naar Den Haag, nou, dat is heerlijk. Maar Spits, de hond, mag niet meer mee, die heb ik eens aan de achterste wagen van de trein gebonden. En die dikke conducteur had zo'n reuzefluit an z'n jas hangen. Ik heb op die fluit geblazen, meester, en toen ging de trein weg. Tsjonge, wat hebben ze toen moeten schreeuwen en fluiten om 'm weer te laten stoppen. Geelman zegt altijd dat er niks van mij terechtkomt." „Wie is Geelman?" vraagt de meester. „O, dat is onze buurman in de Breestraat, een drogist en een echte brombeer. Die geeft je niet eens een droppie. De meeste pret heb ik nou met Engeltje en Peentje. We hebben een hele bende kinderen uit de Herenstraat waar we schik mee maken. Vlak achter ons huis benne stallen van

Van Gend & Loos. Daar spele we altijd. We gaan nou een circus beginne met z'n allen, ik, Engel en Peentje benne de circusbazen." „Een circus? Nu, dat moet ik eens komen bekijken," zei de meester. „Dat zou fijn zijn," vertelde Piet. „We hebben wilde dieren, leeuwen, tijgers, wolven, een olifant, en clowns en kunstenmakers, o een heleboel circusdingen. De knechts van de stal helpen ook mee. . . Gunst, bent u nou al thuis, woont u hier?" „Ja, hier woon ik, Pietje. Ga nu zelf maar gauw naar huis en eet maar flink, dan kan je vanmiddag weer goed leren." „Ik eet vandaag bonen met spek," zei Piet. „Wat gaat u eten?" „Ik ga nu koffiedrinken, Piet. En dan eet ik een paar boterhammen en aardbeien met room. Tot vanmiddag, jongen." Pietje keek de meester na en zag de deur achter hem dichtvallen. „Hè," dacht hij, „het is toch fijn als je zó'n meester bent en je kan zo echt vioolspelen en aardbeien met room eten."

HOOFDSTUK II

Voorbereidingen voor het grootste buurtcircus ter wereld

Aan de Goudse Vest waren de stallen. Er was een grote ruimte voor de gebouwen, met de open zijde naar de straat gekeerd. Iedere avond brachten verschillende vrachtrijders er hun karren en paarden en daardoor was de plaats een aantrekkingspunt geworden voor de buurtkinderen. De stalknechts, die belast waren met het in orde houden van de gebouwen, lieten de kinderen er spelen, als ze het niet al te bont maakten. Als de mannen klaar waren met hun werk, hadden ze meestal niet veel meer te doen en zaten voor de deuren van de stallen te roken en te praten.

Piet, Engeltje en Peentje hadden de hele buurt opgetrommeld om een circus bij elkaar te krijgen. Iedere loslopende hond of kat werd van de straat opgepikt en naar de stallen gebracht.

Daar werd de nieuwe bewoner in een kist met tralies opgesloten, dagelijks gevoederd door de kinderen en bewaard of afgericht voor de grote voorstelling. Elke middag na schooltijd waren Pietje, Engeltje en Peentje bij de stallen te vinden.

Op zekere middag was Pietje met Peentje druk aan het

timmeren van een leeuwenkooi. Terwijl zij aan het werk waren, bespraken zij hun verdere plannen.

„We moeten ook een paardrijdster hebben en een directeur met een hoge hoed en een lange zweep," zei Peentje. „Een paardrijdster? Hoe moeten we daaraan komen?" vroeg Piet. „Wel, kan mijn zusje Truitje dat niet doen?" „Mij best," zei Piet, „en dan moeten we een grote hond hebben voor paard." „Kees, de groenteboer, heeft drie honden, daar kunnen we er best een van lenen," meende Peentje. Hij legde de hamer even neer en haalde een worteltje uit zijn zak, dat hij smakelijk opknabbelde. „Dat zou fijn zijn. Heb jij het kostuum al bij mekaar, want er moet een clown zijn, daar heb ik geen tijd voor," zei Pietje. „Ja, ik heb een clownpakje van m'n neef gekregen. Het is wel wat te groot." „Dat is juist leuk," zei Piet. „Zeg, waar blijft die Engeltje toch?" Nauwelijks had hij dat gezegd, of ze hoorden Engeltjes krijgsgeschreeuw. „Hoor," zei Peentje al kauwend, „daar komt hij al." Het volgende ogenblik kwam Engeltje aanhollen, een groot pak onder de arm.

„Wat heb je daar?" riepen zijn vrienden in één adem uit. „Een ouwe jas en broek van een politieagent," hijgde Engeltje. „Loop naar je grootmoeder, wat moeten we daarmee doen?" „Wel, er moet toch een agent wezen voor de orde?" „En wie moet dat zijn? Wie wil er nou voor agent spelen?" „Ik weet zat jongens die het graag willen doen. Nog al niet leuk, een knul met die grote agentenkleding an." „Heb je een helm ook?" „Die heb ik ook. Hij is wel een beetje gedeukt

en oud, maar het gaat nog best." „Maar hoe kom je aan dat boeltje?" vroeg Pietje. „Van mijn oom. Die was vroeger bij de politie. Ik moet het later weer terugbrengen. Zeg, en d'r is een kapper in de Kipstraat en die zegt dat we een eend van hem krijgen kunnen, als we 'm te pakke kenne krijgen." „Waar is die eend dan?" „Die zit in de goot van het dak. Hij heit al een paar keer geprobeerd om 'm eruit te krijgen, maar de eend vliegt telkens verder en wil maar niet naar beneden komen. Ze heit er nou al een paar dagen gezeten en telkens staan er mensen naar boven te kijken." „Nou, wij kunne die eend best eraf krijgen." „Vooruit jongens, laten we maar gaan," riep Pietje uit. „Zeg Engeltje, waar woont die baardschrapper, zei je?" „In de Kipstraat, kom mee, ik zal het je wel wijzen." De straat waar de jongens moesten zijn, was dicht bij de plek waar zij aan het bouwen waren. Ze hadden dus al gauw de kapperswinkel bereikt.

Alle drie stapten ze zonder aarzelen naar binnen.

„Wel jongens," zei de barbier vriendelijk, „haarknippen?" „We komen om de eend," vertelde Engeltje. „O, wouen jullie die proberen te pakken? Nou, je kunt het voor mijn part proberen, maar geen mens heeft dit dier nog te pakken kunnen krijgen. Als het je lukt, mag je hem houden." De jongens volgde de barbier een tweetal trappen op, tot ze aan het zolderraam kwamen, vanwaar ze de eend moesten zien te bereiken.

Het huisje, zeer laag gebouwd, had maar één verdieping en een zoldertje erboven. Toen de jongens uit het zolderraam

naar beneden keken, waren ze niet hoger dan misschien 6 of 7 meter van de straat.

„Daar zit-ie, ik zie 'm al," riep Engeltje uit, op een eend wijzend, die, zonder zich iets van het straatrumoer aan te trekken, in de dakgoot logeerde. Het dier was helemaal wit, maar omdat de dakgoot niet zo schoon was, waren haar veren ook niet zo schoon meer. „Vollek," klonk het van beneden uit de winkel. „Ik moet naar beneden, jongens," zei de barbier.

„Wees voorzichtig en val niet van het dak. Maar doe me een plezier en haal dat beest daarvandaan, het gaat me lelijk vervelen, dat wil ik je wel zeggen." „Reken maar dat Pietje Bell hem wel voor je krijgen zal, baas," zei Peentje, terwijl hij zijn twee makkers in de dakgoot volgde. „Hei, hoo... Pietje Bell? Grote genade, wat heb ik me nou op mijn hals gehaald ... Pietje Bell op mijn dak met een paar vrienden ... och hemel, wat erg!" Maar de jongens hoorden dat al niet meer, ze hadden het veel te druk met de eend.

Die zag met schrik de jongens naderen. Ze wachtte echter hun komst niet af, maar vloog op de nok van het dak. De dakpannen waren geglazuurd en dat maakte het nogal lastig om er tegenop te klauteren.

„Haal jij een lat van de zolder, Peentje," riep Piet. Peentje had al gauw een lat gevonden en hij liep ermee door de dakgoot om het huis heen en bleef aan de achterkant staan. Intussen klauterden Piet en Engeltje tegen de gladde dakpannen op en probeerden de eend te pakken.

„Jaag 'm op met je stok," schreeuwde Piet. Peentje begon met

alle macht de lange stok heen en weer te zwaaien en te schreeuwen.

„Ksssst.. . ksssst.. .” „Kwak-kwak,” riep de eend en vloog naar het dak van de buurman. Pietje en Engeltje lieten zich naar beneden glijden en stapten door de goot naar het andere dak. „Kom mee, Peentje, daar gaat-ie!” riepen ze. Intussen had de jacht op het dak de aandacht van de voorbijgangers getrokken. Groepjes bleven aan de overkant staan en lachten. Een agent kwam aanstappen en vroeg wat er aan de hand was. Hij hoefde niet lang te vragen; hij had gauw in de gaten wat hier gebeurde.

„Hé jullie daar,” riep hij, „willen jullie wel eens als de drommel naar beneden komen?” Maar de jongens hadden het veel te druk zo hoog in de lucht om zich met politieagenten te bemoeien. De eend vloog van de ene plek naar de andere en de drie vrienden schreeuwden en lokten en joegen, maar alles tevergeefs. Het dak van het huis van de buurman was helemaal niet zo sterk en hij vond het dan ook niet prettig dat die jongens daar maar steeds overheen liepen. Hij kwam daarom zelf boven kijken.

„Zeg, willen jullie eens gauw van mijn dak afgaan?” Maar op dat ogenblik hadden de drie vrienden juist de nok ervan bereikt en zaten er bovenop.

„Kom eraf,” schreeuwde de man uit zijn zolderraam. „Het dak is niet sterk en je zakt erdoor. Het lekt toch al zo.” De eend zat nu op de schoorsteen van het huis en de jongens kropen er langzaam, al zittend, naar toe. Peentje sloeg met de

lange stok naar het beest, dat plotseling opvloog en op het volgende dak ging zitten.

Dat ging onder een hoeraatje van het straatpubliek, dat nu in een grote drom verzameld was.

„Leg wat zout op z'n staart," schreeuwde er een. „Schiet 'm neer met je zakmes," hielp een ander. De agent meende dat hij er zich eens mee moest bemoeien en zo nodig de jongens met geweld van het dak moest halen.

Hij ging de kapperswinkel in en weldra zagen de omstanders hem voor het zolderraam verschijnen. Toen de agent in de dakgoot klom, ging er een groot gejuich op van de straat. Nu werd het pas een prachtkomedie.

De drie jongens lieten zich weer naar beneden glijden, waarbij ze enige dakpannen van hun plaats verschoven. Dit maakte de buurman woedend en ook hij klom in de dakgoot om de schade te herstellen. Maar toen de jongens de eend weer bereikt hadden, vloog deze terug naar buurmans dak, waar juist de politieagent aangekomen was.

Peentje was weer op de hoek van het dak gaan staan en hield de lange stok omhoog, klaar om er een geweldige slag mee te geven, als hij ook maar een veertje van de eend zag.

Op dat ogenblik stak de agent zijn hoofd om de hoek en Peentje misleid door het geschitter van de helm, dacht dat het de eend was en .. . pats!!! kwam de stok neer op de helm van de agent.

Het publiek beneden op de straat brulde, juichte, gierde, danste van pret. Och, och, wat een prachtige vertoning, wat

een gratis voorstelling.. . De helm zakte de agent een eind over de ogen en hij kookte van woede.

„Kom eraf, deugnieten .. . daar zal je van lusten. Kom eraf, zeg ik je." Opeens liet Pietje een juichkreet horen.

„Ik heb hem ... ik heb hem .. ." En zo was het. De eend, die net even zijn kop naar de agent toe draaide, was plotseling door Pietje van achteren gegrepen en vol trots toonde Pietje zijn buit aan de menigte op straat.

Nu was het de kwestie wie het eerst beneden zou zijn: de agent of de jongens. Alle toeschouwers hoopten van harte dat de jongens het zouden winnen.

Het duurde niet lang of Peentje en Engeltje hadden het zolderraam van de kapper weer bereikt, maar Pietje, die bovendien de eend nog moest vasthouden, was zo vlug niet. Het gevolg was dat de agent hem te pakken kreeg voordat hij het venster bereikt had.

„Ha, ha, vrindje, dat had je niet gedacht, hè? Nou hebben we je." „Wat? Ik heb niks gedaan," zei Piet zeer terecht. „Niets?"

Kom maar eens gauw mee, dan zullen we alles eens aan de commissaris vertellen."

Maar in de kapperswinkel, waarvoor nu de mensen stonden te dringen, probeerde Pietje te ontsnappen.

Vlug greep de agent hem bij de arm.

„Hier jij." „Maar agent," beweerde Pietje, „de kapper hier had gezegd dat wij de eend mochten hebben als we hem van het dak haalden." „Is dat zo?" vroeg de agent aan de kapper. „Ja," moest deze bekennen. „Maar als ik geweten had dat het zo'n

opstootje zou veroorzaken, dan had ik het niet gedaan." Terwijl de agent met de kapper sprak zag Pietje zijn kans schoon. Aangemoedigd door de omstanders hij de deur die hem wenkten, schoot hij plotseling de deur uit en was in een wip verdwenen. Dat ontlokte een nieuw, daverend gejuich aan de omstanders, die nu lachend hun weg vervolgden.

„Dat was Pietje Bell," zeiden ze tot elkaar. „Eentype van een jongen, altijd bezig met de stad in rep en roer te brengen. We zullen het vanavond wel weer in de krant lezen."

De agent kon niet anders doen dan wat namen opschrijven, met de belofte dat hij er proces-verbaal van zou opmaken. Intussen werd aan het Koninklijke Circus aan de Goudse Vest een nieuw hok in gebruik genomen voor prof. Kwak, de gedresseerde eend.

Niettegenstaande het nog zeer vroeg in het voorjaar was en dikwijls nog koud, werkten de jongens zich in het zweet. Allerlei artikelen werden van de zolders aangesleept en alles kon gebruikt worden of was hoognodig voor de opbouw van het circus. Oude gordijnen en lappen en vlaggen, touwen, stukken kachelpijp, wielen, ijzerdraad, het afgedankte onderstel van een kinderwagen, in één woord het leek wel de uitstalling van een oud-roest koopman, toen de hele verzameling in een van de stallen onder dak was gebracht. Pietje zorgde ondertussen voor een paar extra nummers op het programma. Hij moest een wildeman van Borneo hebben, een echte, zwarte menseneter, een kannibaal.

Daarvoor had hij een van de buurtjongens op het oog. Kees Dirks was een dikke, goedige lumme, die het baantje wel zou willen waarnemen. Pietje Bell knipte van wit bordpapier een stel lange, bloeddorstige tanden, die Kees onder de lippen moest schuiven. Dan zou hij het gezicht van Kees met gebrande kurk zwart maken en hem een wildemanskostuum aantrekken, versierd met een snoer van kralen en beenderen. Verder werd het gezicht van Kees met rode en witte verfstrepen nog afgrijselijker gemaakt. Piet vertelde hem dat hij nu af en toe maar eens brullen moest en wildemanstaai uitspreken. Na de eerste repetitie zei Pietje dat Kees een prachtige kannibaal was en dat hij groot succes zou hebben, vooral bij de kleine kindertjes...

HOOFDSTUK III

Het koninklijke hof-buurtcircus en een onverwachte afloop

De open ruimte aan de Goudse Vest, omgeven door wagenloodsen, stallen en pakhuizen, was door middel van gordijnen en karpetten afgezet. Vlaggen wapperden aan de stokken, en een opening in het midden gaf toegang tot het circusterrein. Een kist met een doek eroverheen geworpen deed dienst als kassa en Peentje was de kassier. Aan weerszijden van de ingang was een draaihekje. Voor de ingang stond Pietje, uitgedost in een veel te lange jas, hoge papieren punthoed en een gedeukte, hoge hoed. In de hand hield hij een prachtige rijzweep, geleend van een der sleperswagens. Pietje stond op een kist en deed zijn best de menigte toeschouwers naar binnen te krijgen.

„Treedt binnen, dames en heren, burgers, boeren en buitenlui, jongens en meisjes, kinderen en kleinkinderen," riep hij, af en toe guitig knipogend. „Hier heb je nou het allergrootste circus van de hele wereld, het grootste koninklijke hof-buurtcircus dat ooit gecirkeld heeft. Hier zal je zien de komiekste clowns, ze klimmen boven op een trap en kruipen door de openingen weer naar beneden... ze trekken d'r eigen aan hun haren in de hoogte. Hier zal je zien

de sterkste man van de wereld, die licht maar effetjes 5.000.000 kilo op met één vinger, dat is zowaar als ik hier zit.. . (Piet stond) . . dan zal je zien de beroemde stoomcarroussel of mallemolen, voortgetrokken door een hond, die een kat achternazit. Hier kan je zien de wildste beesten. . . de diergaarde is er niks bij ... wij hebben olifanten met echte olie, een blaffende zebra, een brullende leeuw uit de Indische bossen van Afrika ... Hier kan je zien de best gedresseerde hond in heel Nederland, hij maakt optelsommen en zegt je hoe laat het is. . ."De menigte toeschouwers werd ondertussen al groter en groter, maar omdat de Vest daar geen belangrijk punt van verkeer is, had niemand er last van. Uit alle straten kwamen meer mensen aanlopen, want als een lopend vuurtje ging het bericht door de buurt dat Pietje Bell z'n circus geopend had en dat het wel weer erg mooi zou worden. De mensen lachten al bij voorbaat. Ze kwamen in groepjes aanlopen en luisterden naar Pietjes kunstige redevoering. Pietje had het allemaal van tevoren uit zijn hoofd geleerd. „Dan zal je verder zien de beroemde goochelaar Bamberg, dat ben ikke en je zal verstomd staan van wat je allemaal niet ziet.. . Hier kan je zien de kannibaal van Borneo, Batjoe Kau-Kau hiet-ie, en z'n tanden benne zo lang, dat ze je hoofd kenne afbijten in éne bijt... Neemt kaartjes, dames en here, ze kosten maar één cent... de entree is maar éne cent. . . e n dan krijg je ook nog te zien de worstelwedstrijd. De beroemde worstelkampioen van de Veemarkt, Rooie Kees, zal worstelen met de kampioen van de Breestraat.. . Lange Tinus. En ze

geven allebei een prijs van vijf centen aan degene, die ze an ken... Nou, die worstelwedstrijd is alleen wel een cent entree waard . . . Vooruit nou, jongens, leg allemaal je cent op de kassa en neem een kaartje... Vooruit, vooruit, de voorstelling gaat beginnen... Naar binnen allemaal ... ik vertel je niet alles ... er is nog veel meer te zien en het mooiste komt pas achteraan . . . Gaat dat zien . . . allo . . . allo ... gaat dat zien . . . éne cent entree!!!!"Het publiek stroomde naar binnen . . . wel twintig, vijftientwintig achter elkaar. Peentje had de handen vol met centen aannemen en kaartjes uitgeven. En ze bleven maar komen, weer tien, twintig kinderen en op het laatst waren er wel over de vijftig toeschouwers voor de eerste voorstelling.

Pietje, die behalve directeur ook nog verschillende andere plichten te vervullen had, ging naar binnen om alles aan de bezoekers uit te leggen. Hij verzamelde het hele gezelschap binnen de circusruimte en leidde hen naar de kooien van de wilde dieren.

„Hier heb je de Chinese dwergolifant," begon hij, wijzend op een grote trekhond, wiens snoet in een opgevulde kous was gestoken en die een paar grote oren van grijs bordpapier aan weerszijden van zijn kop had. Zijn poten waren in papieren kokers gestoken om er wat meer dikte aan te geven. De omstanders gierden het uit, ze vonden het reuzegrappig!„En nu zie je hier een Russische zebra," vervolgde de kleine circusdirecteur, en zijn rijzweep duidde een andere hond aan, die zwarte strepen verf over zijn witte haren toonde. „Hij is

gevangen in de bossen van Amerika, en. ..", „Wat een leugen," riep een meisje uit, „en zoëven zei je, dat het een Russische zebra was." „Dat is allemaal hetzelfde," beweerde Pietje en stapte naar de volgende kooi. „Dat is nou de Italiaanse giraffe of het wonderdier," vervolgde hij, wijzend op een geit, van wie de horens een opgerold stuk vloerzeil omhoog hielden. Uit de bovenste opening van de rol stak een konijn de kop. De mensen schaterden van pret, want het was een handige manier om een giraffe na te bootsen. „In het volgende dierenhok zie je een jonge pelikaan," zei Pietje, en hij richtte zijn zweep op een eend, dezelfde, die zij met zoveel moeite van het dak gered hadden. De jongens hadden het dier een lange snavel van bordpapier aan de kop gebonden. Een vijftal opgezamelde straatkatten werden voorgesteld als wilde tijgers. De aldus tentoongestelde dieren namen de linkerzijde van het circusterrein in beslag. De eerste bezienswaardigheid van de volgende afdeling was de gedresseerde hond Spits, die boven op een grote kist stond en met luid geblaf de toeschouwers afwachtte.

Pietje sprong ook boven op de kist en hief zijn arm » »mi hoog.

„Hier hebben we Pluto, de best gedresseerde hond in Rotterdam. Hij maakt optelsommen en rekt uit hoe oud je bent. Luister Pluto, attentie! Hoeveel is I en I!", „Waf. . . waf.. ." zei Pluto, alias Spits en de kinderen klapten in de handen. „Heel goed ... en hoeveel is twee en twee?" „Waf... waf... waf... waf. .zei de hond.

„Prachtig," antwoordde Pietje. „Kom jij eens hier, Gerrit." De jongen kwam naderbij. „En jij ook, Jan." De andere jongen voegde zich erbij. „Hoe oud ben jij, Jan?"

„Tien jaar." „En jij Gerrit?"

„Acht jaar." „Mooi. Luister Pluto. Jan is tien jaar en Gerrit is acht, wat is het verschil?"

Waf. . . waf. . ." zei de hond. Hij wou nog een paar keer ,waf' zeggen, maar Piet hield gauw zijn bek vast.

Toen ging het naar de volgende vermakelijkheid.

Het zou wel meer dan tien hoofdstukken nemen, als we alles moesten vertellen wat Piet en zijn makkers de mensen te zien gaven voor hun cent, het was kolossaal. Er was een tobogan of glijbaan, bestaande uit een brede plank, die tegen een paal getimmerd was en waar de kinderen met behulp van een trap opklommen. Niet te vergeten de draaimolen ofte wel de carrousel. Die was heel knap in elkaar gezet. Een oude ton, gevuld met keien en zand, vormde het middelpunt. Daarop waren twee balken kruisgewijs bevestigd, als de wieken van de molen, maar dan horizontaal. Onder aan een van de uiteinden was een kistje vastgemaakt, waarin een kat was gezet. Het beestje was zichtbaar door de houten tralies, maar kon er niet uit. Aan een volgende paal was 'n grote trekhond met een touw vastgebonden. Het touw was juist lang genoeg dat de hond tot op twee voet afstand van de kat kon komen. Als de molen niet in gebruik was, werd de kat voor het oog van de hond verborgen door een klein gordijntje. Zodra nu de molen in beweging gebracht moest worden, lichtte Engeltje,

die baas van dit spul was, het gordijntje omhoog. Daardoor zag de hond de kat en begon op haar te jagen en ook daardoor trok hij de molen in beweging. Zolang de hond de kat zag, bleef hij de molen rondtrekken. Er werd druk gebruik van de draaimolen gemaakt, en het kostte Pietje niets aan elektriciteit of stoom. Als het draaien afgelopen was, liet Engeltje het gordijn zakken ... de hond zag de kat niet meer ... de molen stond stil en het gezelschap stapte uit, zeer voldaan over dit vermaak.

Daarna kwamen de overige voorstellingen aan de beurt, de wildeman, die rauw vlees at, de worstelwedstrijd tussen de twee kampioenen, de grappen van de clowns in de circus-arena en tenslotte de goocheltoeren van Pietje Bell.

Dat was het hoofdnummer van het programma, en tevens het laatste.

Pietje had op de tafel allerlei voorwerpen staan, die hij uit de kelder en keuken bij elkaar geraapt had. Pietje had dikwijls een goocheltoer gezien, maar hij had er nooit goed achter kunnen komen hoe de man d die toeren deed. Intussen dacht hij dat het hem evengoed zou lukken, als hij maar volhield met proberen.

„Nou moet je goed kijken, wat ik doe," sprak hij, achter het tafeltje plaatsnemend, dat ook alweer boven op een grote kist stond. „Ik ga een taart bakken in een hoed. Maar ik heb geen hoed." „Neem mijn pet maar," riep een jongen. „Nee, een pet is niet diep genoeg." „Neem je eigen hoed dan." „Dan zouden jullie denken dat ik daar al een koek in verstopt had. Nee, ik

moet iemands hoed hebben."Een vader, die met zijn twee kinderen naar de voorstelling was komen kijken, was zo aardig zijn hoed even aan de goochelaar te lenen.

„Er gebeurt toch niets mee, hoop ik?“ vroeg de man. het is een nieuwe hoed, ik heb hem gisteravond pas gekocht.“ „O nee, ik zal hem weer netjes teruggeven. Nou allemaal opgelet. Ik zet de hoed hier op tafel. Nou aan we deeg maken voor de koek. Eerst een ei in de hoed. Ik breek het doormidden en laat het in de hoed lopen."De omstanders gierden, toen het eigeel in de hoed droop. De eigenaar ervan keek bezorgd. „En nou nemen we een beetje meel, en een beetje suiker en doen dat erbij. Ook een beetje zout. En nou goed roeren. Klaar. En nou moet de koek gebakken worden. Ik steek een kaars aan.. . Houd de hoed boven de vlam en de koek is aan het bakken..." „Hé, kijk uit!!!" riep de man, „je brandt een gat in mijn hoed!" „Hokus . . . Pokus ... Een ... twee ... drie ... en daar komt de koek!!!" riep Pietje uit. Maar helaas, wat hij de goochelaar vroeger had zien doen, gebeurde thans niet. Het mengsel van ei en meel en zout bleef een kleverige, klonterige massa en wat er ook uit de hoed te voorschijn kwam, géén koek. Toen begonnen ze allemaal hard te lachen. Maar de man van de hoed lachte niet, want toen Pietje hem het hoofddeksel teruggaf, was er een lelijk gat in geschroeid en van binnen was hij helemaal besmeurd met ei. Piet zei toen dat hij de andere goocheltoeren bij de volgende voorstelling zou vertonen en de menigte) verliet het circusterrein, nog hartelijk lachend om al de dwaasheden die ze gezien hadden.

Maar de vader van de twee kinderen ging naar Pietjes vader en die moest de prijs van een nieuwe hoed betalen.

Ondertussen was het middag geworden. Het weer bleef goed, er was een lekker voorjaarszonnetje en hoe meer het in de omliggende straten bekend werd;! dat Pietje Bell een circus geopend had aan de Vest, hoe meer kinderen en grote mensen erheen kwamen. Pietje had nog geen tijd gehad om thuis te gaan eten, het was maar de ene voorstelling na de andere. Alles ging best tot aan . . . het einde van de vierde voorstelling.

Omdat Pietje weinig succes had met de goocheltoeren , die hij probeerde te doen, nam hij de proef eens met iets nieuws. Hij zou vuur uit een doosje toveren, zonder een lucifer te gebruiken.

„Nou goed gekeken," zei Piet, „want hoe beter je kijkt, hoe minder je ziet."We moeten hier even verklappen, dat Pietje in het doosje een stukje vuurwerk, bekend onder de naam van luchtkaars, verborgen had. Door middel van een paar daarin gestoken luciferskoppen, die hij met een leeg lucifersdoosje zou aanstrijken, zou onverwachts hij vuur in de doos getoverd worden.

„Niks in m'n handen," ging hij voort. „Ik grijp in het doosje ... ik zeg alweer hokus . . . pokus . . . en . . . hier is het vuur!!!!!"Pietje hield de vuurspuwende luchtkaars omhoog, ongelukkigerwijze gekeerd naar de geopende deuren van de hooizolder.

„Roetsch!!! . . ." schoot de eerste vuurkogel eruit en kwam

precies in het hooi terecht. . . .Hoo!!! . . ." schreeuwden de omstanders.

„Roetsch!!" ging een tweede de hooizolder in.

Geen twee tellen later stond het hooi in brand en weldra was er geen blussen meer aan. De toeschouwers lenden in angst van het circusterrein en de stalknechts probeerden de vlammen te blussen. Ze wierpen het brandende hooi en stro naar beneden, maar toen begonnen er daar een paar tentjes te branden. Die waren gauw genoeg in elkaar getrapt, maar de hooizolder leek nu een gloeiend fornuis. De jongens lieten alle dieren van de menagerie los, die een goed heenkomen op straat zochten. De meeste hadden nog hun extra papieren oren en snavels en poten aan zodat ze heel wat gelach in de straten verwekten.

In een paar minuten was er van het circus niet veel meer te zien.

Pietje Bell, ontsteld door die onverwachte afloop had zijn kostuum weggeworpen en had het op eer lopen gezet. . . Hij wist zelf niet waarheen . . . maar hij had een gevoel alsof alle agenten hem op de hielen zaten.

Vader zou hier niet om lachen . . . maar hem eer geweldig pak slaag geven . . . och, och, wat was hi; toch een ongelukkig ventje, dat nooit eens een aardigheidje of een grapje kon uithalen zonder dat het of straf of ongelukken uitliep . . . Wat jammer, wat jammer ... en het circus ging juist zo fijn . . .

HOOFDSTUK IV

Een nacht vol avonturen

Pietje rende en rende aan één stuk door, totdat hij buiten adem op de Schiekade even langzamer ging lopen. Een tijdje liep hij langs het water. Daarna stal hij over naar de huizenkant en ging op een stoep zitten.

Och, och. . . wat was hij toch een ongelukkig ventje . . . Het liep weer helemaal mis met hem, er wat voor kwaad had hij gedaan? Was het circus nieteen groot succes geweest en hadden de mensen niet allemaal zijn kunsten en toeren bewonderd? Ach, hijkon nu nooit eens een aardige streek uithalen of het draaide op ongelukken uit. En nu zou natuurlijk de krant er weer vol van staan en ze zouden weer zeggen wat een ondeugend kind Pietje Bell was en dat hij nog eens in de gevangenis zou terechtkomen. En Geelman, de drogist, zou weer naar vader toekomen en zeggen: zie je nou wel dat er niets van terecht komt... voor galg en rad groeit hij op, laat hem liever een voorbeeld nemen aan mijn Jozef, dat is eenlief jongetje, die draagt een bril, en kent wel 100 verzen van buiten. Nou, daar was wat an, Pietje kende ze ook van buiten, gunst ja, maar niet van binnen. En o hemeltje, nou zouden al de politieagenten natuurlijk op hem loeren . . .

want zodra er bekend zou worden, dat Pietje vermist was, zouden ze overal heen telefoneren en dan keek iedere agent naar hem. Het beste zou zijn zo gauw mogelijk uit Rotterdam weg zien te komen en naar een andere stad te gaan, bijvoorbeeld naar Londen of Groningen of Parijs, daar had-ie weleens van gehoord. Och, och, wat een toestand ... Kom, met hier op de stoep te zitten kwam hij ook niet veel verder en o goeie grutten, daar liep een agent. . . zou hij hierheen komen? Ja, warempel! Pietje sprong op en rende als een pijl uit de boog voort, terwijl het hart hem in de keel sloeg. Maar de politieagent lette helemaal niet op Pietje. Halverwege de Schiekade bleef hij weer even uitrusten. Ondertussen begon hij aardig honger te krijgen, want hij had sinds 's morgens acht uur niets gegeten. De hele dag was hij zo druk en opgewonden geweest over dat circus, dat hij niet aan eten gedacht had. Dat was me ook een mooie geschiedenis, want hij had geen cent in zijn zak. En moeder had juist vandaag zo'n heerlijke pot gekookt, en rijst met aalbessen toe, hè, het water liep hem uit de mond als hij eraan dacht. Krimmenele, wat had hij een geweldige honger! Opeens hoorde Pietje geroep van verre. „Heeee ... Piet... Piiieet..."In de verte kwam zowaar Peentje aanhollen. Pietje wachtte hem op. Hijgend en blazend kwam zijn makker naderbij. „Zitten ze jou ook achterna?" vroeg Pietje. „Weet ik het," antwoordde Peentje, „daar heb ik niet op gewacht. Ik ben helemaal omgelopen, de hele Noordsingel en de Bergweg

om, en toen zag ik jou in de verte staan. „Ga je dan nou weer naar huis?" vroeg Piet. „Op je ogen, denkie dat ik een pak op me falie wil hebbe en dan naar het bero opgebracht worden. Dan- kie lekker. Nee, ik loop weg." „Ik ook," zei Piet. „Ik loop naar Londen." „Naar Londen? Ga nou door, dan moet je over zee." „Goed, dan nemen we een roeiboot." „Ja, dat is goed. Kan je hier een roeiboot huren?" „Dat weet ik niet, we zulle wel eens kijken." „Maar we hebben geen centen." „Geen centen? Ik heb al de centen van de kassa in mijn zak, wel honderd." „Nou maar, dat is ook fijn, nou kenne we eten kopen en een roeiboot huren. Laten we eerst een krentenbol kopen." „Zo gezegd zo gedaan. De krentenbollen waren gauw gekocht en nog veel gauwer weer verdwenen.

Op goed geluk liepen ze verder. Ze passeerden de Heulbrug en liepen langs het water, tot ze aan een verlaten groenteschuit kwamen. Ze hadden de stad al achter zich gelaten en er was dan ook niemand te zien. Een paar molens en wat kleine huisjes was het enige. Er was geen mens in de buurt.

„Ik ben moe," zei Piet. „Laten we een ogenblikkie gaan uitrusten in die schuit." „Mij best," zei Peentje. Ze sprongen op de schuit en gingen naar het vooronder, waar ze een hoop touw en zakken vonden. Dat was goed genoeg om als bed dienst te doen en de twee vrienden gingen erop liggen. Het duurde niet lang of ze vielen van vermoeidheid in slaap, hoewel het nog lang geen bedtijd was. Het was ongeveer vier uur in de namiddag.

Hoelang de jongens daar gelegen hadden, wisten ze zelf niet,

maar wel, dat ze plotseling wakker schrokken door een gedaver en gebons op het dek van de schuit. Ze kropen van schrik dicht tegen elkaar aan en hielden mekaar vast. Bom .. . bons .. . Krak .. . bom.. . ging het boven, en het leek wel of men de hele schuit kort en klein wilde slaan.

Hoor .. . stemmen klonken nu ook.

„Zet die wagen een beetje naar achteren, Teun," riep een zware basstem, „en rol dan die vaten wat verderop." Opnieuw een gedreun en gerol en gebons.,,t Is niks,"zei Pietje, herademend, „het benne de manne van de schuit maar. Zoue ze gaan varen?","Mij best," vond Peentje. „Gommies, wat is het donker. Het is zeker al nacht." „Praat niet zo hard," fluisterde Pietje, „als ze ons horen benne we gepiept." Twee mannen, waarvan de ene Teun heette en de andere met de naam Klok werd aangeduid, waren bezig een wagen en wat lege vaten op het dek van de schuit te laden. Het vaartuig was een van die kleine trekschuiten, die vroeger veel in gebruik waren, maar die je tegenwoordig niet meer ziet. De moderne schipper gebruikt veel liever een motorschuit, omdat hem dit heel wat tijd en geld bespaart. Teun en Klok waren mede eigenaars van de boot. Zo van buitenaf gezien leek hun zaakje heel gewoon en onschuldig, men zou zeggen, dat zij vrachtschippers waren, die melkkannen en landbouwgereedschappen voor de boeren in het Schieland vervoerden. En dat was ook wel zo, maar behalve dat vervoerden zij ook gestolen goederen naar een geheime bergplaats, vanwaar zij het later weer verkochten. In een grote stad als Rotterdam worden onnoemelijk veel

diefstallen gepleegd en heel dikwijls; worden de gestolen goederen nooit teruggevonden. Soms wordt het goed naar het buitenland gesmokkeld, Soms wordt het direct van de hand gedaan en in andere gevallen wordt het gedurende lange tijd in een geheime bergplaats geborgen, tot men van de zaak niets meer hoort. Klok en zijn maat Teun bewoonden een klein boerderijtje, diep in het land en o, als de politie eens geweten had, wat een waarde aan gestolen goeden N zij daar verborgen hielden. Maar zoals gezegd, de twee mannen waren niet anders bekend dan als beurtschippers en niemand verdacht ze van oneerlijkheden.

„Klaar?" vroeg Teun, terwijl hij een dekzeil over de lading wierp.

„Ja. Gooi me de lijn even over, hè?" De treklijn werd uitgeworpen en Klok ging naar het mimIc paard, dat de schuit trekken moest. Hij bevestigde de lijn aan de beugel en leidde het dier langs het jaagpad. Teun nam het roer en langzaam gleed -!« schuit over het water in de donkere nacht.

Piet en Peentje hoorden het klotsen van de golfjes tegen de kiel van de schuit.

„We varen," fluisterde Peentje, „jÓ, nou gaan we misschien wel naar Londen." „Of naar Amerika." „Ja. Ik zou wel eens boven willen gaan kijken." „Ik ook. Maar dan zien ze ons." „Zouden ze ons dan eraf jagen?" „Reken maar. Gommel, ik krijg alweer honger." „En ik heb zo'n dorst." „Ik ook. En je kan niks zien, zo donker is het." „Nou kan de politie ons lekker niet vinden, Piet. Nou gaan we lekker heel ver weg." „Ik

wou dat ik nog een krentenbol had." „Ik wou dat ik er zes had." Zo zaten de twee vluchtelingen fluisterend bij elkaar, bang om hardop te spreken. Soms klonk het ge- Maf van een hond, als ze een boerderij passeerden, maar verder was alleen het eentonig geklots van het water het enige geluid in de nacht.

Na een uur lang de Schie gevolgd te hebben, werd de schuit een brede sloot ingetrokken, die dwars door een uitgestrekt weiland liep. Midden in dat land was een klein bos van eiken en beuken, en verscholen onder de bomen was het kleine landhuisje van Klok en Teun. Het boerderijtje zag er slecht uit, want er werd niets aan het bouwland, dat erbij hoorde, gedaan. Naast het huisje was een oude, lege schuur, en de bezoeker, die er misschien af en toe eens kwam rondkijken, zou niets anders denken dan dat de twee mannen gewone vrachtschippers waren, die heel kalm en tevreden hun bedrijf uitoefenden en rustig leefden.

Toen ze het huisje bereikt hadden, riep Teun: „Het touw ligt in het vooronder bij de zakken. Leg jij de : schuit even vast, terwijl ik Bruin op stal zet." Klok stapte naar het vooronder en liet er zich in j neer. In het donker tastte hij naar het touw, maar in plaats daarvan voelde hij een hand. Zoals dieven en andere oneerlijke mensen gewoonlijk zijn, was Klok niet heel dapper uitgevallen. Hij gaf een schreeuw van schrik. Grote hemel, er was iemand in de schuit... misschien wel een politieagent. .. een stille verklikker ... met één sprong was hij uit het vooronder en holde de schuit af. Hij greep een

bootshaak en hield de schuit daarmee aan de kant. Toen kwam Teun uit de stal terug. „Wat is er aan de hand?" vroeg deze. „Waarom leg je de schuit niet vast?" „Ssssst. .. d'r zit er een in het vooronder ... ik voelde een hand . . .". „Duivels dat kan mooi worden ... Als die ons erbij lapt zijn we er voor tien jaar bij." „Hadden we maar een revolver."

„Praat geen onzin," antwoordde de ander. „Je weet evengoed als ik dat het veel beter is om die dingetjes niet te hebben. De mensen worden er wantrouwig door, omdat eerlijke schippers zoals wij nooit revolvers bij zich hebben." „Nou wat moeten we dan beginnen?" „Wel, sta niet zo te beven op je benen en te klappertanden, want daar schiet je helemaal niets mee op. Laten we een lantaarn nemen en zijn gezicht eens bekijken." „Maar... als hij nou op ons aanvliegt?" sidderde Klok. „Aanvliegt? Het is toch zeker geen nachtuil? Kom Klokke, je hebt zeker een slokje te veel gedronken in Rotterdam en je verbeelding heeft je te pakken. Hier is de lantaarn, kom mee." Teun scheen een beetje moediger te zijn dan zijn maat. Hij stapte op de schuit, liep naar het vooronder en liet de lantaarn erin zakken.

Toen begon hij te lachen.

„Kijk eens," sprak hij tot Klok, wiens hart hem in de keel sloeg. Klok keek angstig in de nog schemerige ruimte.

„Drommels," riep hij uit, „het zijn twee jongens. laten we ze gauw de weg op jagen, Teun." Maar Teun schudde het hoofd. „Niets daarvan," zei hij, „om te beginnen zullen we ze rustig laten slapen. Ik denk dat het twee zwervers zijn, die geen

plaats hadden om te slapen en toen onze schuit als hotel hebben uitgekozen. Neen, laat ze maarstil liggen en dan zullen we er wel eens over praten wat we verder met hen doen zullen."

De twee mannen verlieten de schuit, wel vermoedende, dat de jongens vooreerst niet wakker zouden worden. Ze gingen het huisje binnen en ontstaken de lamp.

Het was een ruime kamer, waar ze zich nu bevonden. Er was een grote tafel bij het raam, een paar leunstoelen en een rustbank. Aan de andere kant stond een fornuis en daarnaast was een kast met glazen deuren, waarin zich het keukengerei bevond. Alles was heel eenvoudig, maar het was er netjes. Er was zelfs een gekleurd zeil op de tafel en de koppen en schotels waren schoon.

Teun ging naar de kast en haalde er brood en kaas uit. Klok zette intussen een ketel water op het oliestel. Toen het maal gereed was, gingen de mannen aan tafel zitten en schonken zich een kop koffie in.

„Ik ben benieuwd," begon Klok, „te horen, wat je met deze twee jongens van plan bent. Ik zou je aanraden ze zo gauw mogelijk weg te jagen, anders komt er nog een hoop last van." „Hoe dat zo?" vroeg Teun, een grote hap brood met kaas nemend. „Het zou wel kunnen zijn dat de jongens weglopers waren," zei Klok. „Wat zou dat dan nog?" „Wel, begrijp je dan niet dat de politie hen zoekt en als ze hier bij ons gevonden worden dat we er dan lelijk inlopen?" „Wat ben je toch een lafaard," zei Teun spottend. „We doen al drie jaar samen

zaken hier en nog nooit is er één politiecommissaris ter wereld op de gedachte gekomen hier eens een kijkje te komen nemen. Ze zoeken de stad af, iedere straat en steeg porren ze op om ze er slechte ogen van krijgen, maar geen van die stumpers denkt eraan om een boerenwoninkje te verdenken. Nee maat, ik heb een beter plan, waar we weer een paar lieve centen uit kunnen slaan." „Nou, ik ben erg nieuwsgierig om dat plan te linten."

„Luister, we houden de jongens hier, tot al de kranten er vol van staan. We wachten totdat er een beloning uitgelooft wordt voor degene die ze terugbrengt. En dan maken we er nog een paar lieve duiten mee." „En een paar lieve jaartjes in de gevangenis," voegde Klok erbij. „Ik zal je eens wat zeggen, Teun, jij kunt voor mijn part doen wat je wilt, maar ik ben je compagnon niet in zo'n kinderzaakje, dat is me te slim. Ik doe zaken met je, maar we handelen nog niet in kinderen. Ik vertel je dat het nooit goed afloopt en ik wil er ook niks mee te doen hebben." Maar Teun kon met zijn mond beter overweg dan Klok. Hij wist alles zo mooi voor te spiegelen, dat Klok tenslotte mopperend toegaf en beloofde mee te helpen, al was hij er dan ook niet erg mee ingenomen. Toegeven moest hij, dat het evengoed gevaarlijk kon zijn, om de kinderen de weg op te jagen en ze aan iedereen te laten vertellen wat zij hadden meegemaakt. Ook dan zou de politie natuurlijk eens komen horen hoe de vork nu eigenlijk in de steel zat. Het was dus maar beter de jongens nog wat hier te houden en zo mogelijk nog wat dubbeltjes uit het zaakje te

slaan.

Intussen sliepen Pietje Bell en Peentje rustig voort, dromend van een groot circus met prachtige paarden en rijk aangeklede meisjes, die door papieren hoepels sprongen.

Pietje droomde dat hij boven in de nok van het circus aan een trapeze hing en heen en weer zwaaide, terwijl de ogen van alle toeschouwers op hem gericht waren. Maar opeens brak een der touwen en Pietje stortte naar omlaag en viel in het net.

Van de schrik werd hij wakker.

Hè, was me dat een val!

Hij wreef zich de ogen eens uit en keek om zich heen, maar het was nog stikdonker in het vooronder. Hij voelde Peentje naast zich en schudde hem heen en weer.

„Eén cent entree . . . het grootste circus in de wereld ... komt binnen, dames en heren en kinderen ... één cent per persoon," zei Peentje in zijn slaap. „Houd je gezicht," zei Piet,

„je bent nou niet meer aan het kaartjes verkopen." „Hè wat?

Hoeveel? Waar?" „We zijn er, jó," „Waar zijn we, thuis?"

„Loop heen, ik denk dat we in Amerika aangekomen zijn. De schuit vaart niet meer." «„O, nou . . . dan gaan we er maar uit.

Gommes, nou zulle we die hoge huizen zien waar de meester op school van vertelde, die komme haast in de wolke." Ze kropen naar boven, maar in plaats van wolken- krabbers vonden ze niets dan een heel klein landhuisje met wat bomen en verder een uitgestrekt weiland. Hun teleurstelling was groot.

„Zeg, dat is niet Amerika . . . da's een boerenland."

„Kijk, daar is licht in dat huis. Zullen we om een boterham vragen?“, „Tk zou je lekker danken,“ zei Piet. „En dan moeten we natuurlijk vertellen wie we zijn en waar we vandaan komen en dan sturen ze ons naar huis. Nee, laten we verder lopen tot we in de volgende stad komen.“ Zo gezegd, zo gedaan. De jongens keerden het huis de rug toe en begaven zich op pad. Toen Klok en Teun hun avondmaal geëindigd hadden gingen ze de jongens halen, aangezien ze het nu beter vonden ze in het huis in bed te leggen. Maar al dadelijk had Teun gemerkt, toen ze weer op de schuit waren, dat de vogels waren gevlogen.

„Ze zijn weg,“ riep hij uit. „Vlug, maat, laten we ze gauw achternagaan.“ „Welke kant op?“ vroeg Klok zeer terecht. „Jij links en ik rechts,“ was het antwoord, „ze kunnen nog niet ver zijn.“ Zo snel hun benen hen dragen konden liepen de twee mannen de weg af in tegenovergestelde richtingen. Klok was degene die de jongens achterhaalde.

„Luister eens,“ sprak hij op vriendelijke toon, „waarom zijn jullie weggegaan zonder eerst wat te eten?“ Pietje en Peentje keken de man verbaasd aan, ze konden hun oren niet geloven.

„Kom gauw met mij mee,“ zei Klok. „Je krijgt lekkere boterhammen met bruine suiker en stroop, en we hebben een hoop appels en koek voor jullie!“ De jongens bezweken voor al die heerlijkheden en gingen met de man terug. Weldra zaten ze zich te goed te doen aan brood en melk, maar van de beloofde bruine suiker en al die andere

heerlijkheden was niets te zien.

Een ogenblik later kwam Teun terug.

„Zo, zijn de heren daar? We zullen jullie hier een beetje houden, vriendjes, maar eerst moet je mij eens vertellen wie je bent en waar je woont." Piet keek Peentje eens aan, alsof hij zeggen wou: „dat kan je net denken."

HOOFDSTUK V

Pietje en Peentje vertellen hoe sterk hun vaders zijn

Teun en Klok gingen eens op hun gemak zitten, stopten hun pijpen en keken de twee jongens nadenkend aan.

„Wel," begon Teun, een grote rookwolk uitblazend en op Pietje wijzend, „hoe heet je?" „Ik heet Flip de Duvel," zei Piet doodernstig. Peentje draaide snel zijn hoofd om, want hij stikte haast van het lachen. „Wat?" riep Teun uit, „Flip de . . de ... Duvel? Hoe kom je aan zo'n naam?" Pietje haalde de schouders op. „De mensen noemen me zo." „En waar kom je vandaan?" „Overal en nergens," zei Piet. „Wat doet je vader?" vroeg Klok daarop, want hij had een raar voor gevoel.

„Mijn vader is pianoverhuizer en worstelaar. Hij kan alleen een piano optillen en wegdragen en met z'n éne hand slaat hij een keisteen doormidden." Klok liet van schrik zijn pijp uit zijn mond vallen en Teun keek met grote ogen Pietje aan. Peentje moest opeens heel erg zijn neus snuiten en viel daarbij haast van zijn stoel.

De beide mannen waren lang niet op hun gemak. Stel je voor dat Piets vader eens hier kwam en de jongen vond. . . Stel je voor, een kerel, die een keisteen met z'n ene hand doormidden sloeg! Als die andere jongen z'n vader óók zo'n

krachtpatser was, kon het mooi worden !"

„En hoe heet jij?" vroeg Teun aan Peentje. „Ze noeme me ‚Lucifertje', " zei Peentje. Teun en Klok begonnen te lachen. „Wat een gekke naam, Lucifertje. Maar dat is toch je eigenlijke naam niet?" „Nee," sprak nu Pietje, „maar ze noemen 'm zo, omdat-ie altijd lucifers in z'n zak heit. En hij heit al drie winkels in brand gestoken." De lach bestierf meteen op het gezicht van de twee mannen.

Goeie genade, wat een lieverdjes. De ene heette De Duvel en z'n vader was een geweldenaar, en de andere had drie winkels in brand gestoken. Nou, het was me een fijn cadeautje dat ze zich op de hals gehaald hadden.

„Zeg jij eens," ging Teun verder, zich weer tot Pietje richtend. „Waarom noemen ze jou Flip de Duvel?" „O, ik weet niet," was het antwoord. „Ik heb een paar keer met de meester op school gevochten en een agent z'n sabel afgenomen en het paard van de tram laten wegllopen en moeders servies uit het raam gegooid en een spoortrein uit de rails laten lopen en een auto alleen laten weggrijden in de straat. Ik ben voor niks bang en me vader komt strakkies ook." „En wat doet jouw vader?" vroeg hij aan Peentje, die allerlei dwaze gezichten zat te trekken, om zijn lachen te verbergen. „Mijn vader is smid en die kan een hoefijzer met z'n handen recht buigen en tegen zes agenten tegelijk vechten." Teun en Klok keken elkaar eens aan. Ieder ander mens zou natuurlijk om de dwaze verhalen van Piet en Peentje hartelijk gelachen hebben, wel wetende dat het allemaal maar praatjes waren.

Maar Teun en Klok hadden een slecht geweten en ze waren maar wat bang als het op vechten aankwam.

Toen begon Teun van toon te veranderen.

„Zouden jullie heel graag naar huis willen?“ vroeg hij, hopen dat de jongens allebei gretig „ja“ zouden zeggen. „Neeen,“ zei Pietje, „wij wachten liever hier op onze vaders.“ Maar dat was helemaal niet naar de zin van de mannen. Ze begrepen dat ze zich in een moeilijk geval bevonden. Als de vaders samen hier kwamen en de jongens vonden, zou er wat zwaaien. En stuurden ze de jongens in het donker de weg op, dan zouden die natuurlijk de zaak verraden aan de eerste de beste veldwachter die ze ontmoetten. Misschien was het nog maar beter de jongens voorlopig verborgen te houden en dan konden ze altijd later nog besluiten wat ze met de belhamels moesten aanvangen.

Teun wenkte Klok met een gebaar en samen gingen ze naar buiten.

Ze spraken een hele tijd op gedempte toon met elkaar en schenen het maar niet eens te kunnen worden.

„Nou en ik doe wat ik wil,“ zei Teun tenslotte. „We sluiten ze op in de kelder tot morgenavond. In het donker gaan we dan weer met de schuit terug naar de stad. Daar zal ik Maarten, de taxichauffeur, opbellen en die rijdt ze dan wel naar de een of andere buurt en jaagt ze eruit. Op die manier zijn we ze kwijt en weten ze zelf niet meer waar ze geweest zijn.“ Klok wilde daar nog wat tegenin brengen, maar Teun luisterde niet meer naar hem en ging het huis weer binnen.

Toen de mannen naar buiten gegaan waren begonnen Pietje en Peentje allebei te lachen.

„Zeg," begon Peentje, „zouden ze dat nou allemaal geloven?" „Reken maar," antwoordde Pietje, „en ze zijn aardig bang ook. JÓ, de kerels benne niks waard." „Gommies, we hebben nou net zo'n avontuur als de meester op school wel eres vertelt. Zouden het dieve zijn? Ik wou dat het dieve waren." „Ik ben niks bang van ze." „Ik ook niet." Na enige ogenblikken kwamen de mannen terug. Ze namen Pietje en Peentje bij de hand en brachten ze naar de kelder.

„We zullen je in bed leggen, jongens," zei Teun. „Als je dan uitgeslapen bent kan je morgen weer de reis voortzetten." De mannen hadden een kaars aangestoken, die de kelderruimte gedeeltelijk verlichtte. Ze spreidden wat zakken op de grond uit en de jongens gingen erop liggen.

Teun en Klok wilden weer de keldertrap opgaan toen Klok zijn maat iets in het oor fluisterde.

„Dat zou nog niet zo kwaad zijn," liet Teun horen. Ze keerden weer naar de jongens terug en haalden wat touw uit een kist te voorschijn. Daarop begonnen zij Pietje en Peentje stevig vast te binden aan handen en voeten, zodat de jongens zich nauwelijks bewegen konden. „Ziezo, kameraads," lachte Teun spottend. „Misschien leg je nou wel een beetje ongemakkelijk, maar het is voor ons secuurder. Lucifer mocht het eens in zijn hoofd krijgen om de boel in brand te steken en dat zou jammer wezen. Wel te rusten, maats." Daarop verdwenen de mannen, en de jonge

avonturiers waren aan hun lot overgelaten.

„Zeg," fluisterde Pietje, „wat is het donker hier." „Nou ... je kan helemaal niks zien ... Au , .. wat zit dat touw stijf... ik wou dat ik dat oude mes maar uit m'n zak kon halen." „Gommeniekes, heb jij een mes in je zak? In welke?"

„In m'n rechter.. . kan jij het eruit halen?"

„Ik zal het proberen."

Pietje werkte met de vingers van zijn vastgebonden handen de voering van Peentjes broekzak naar buiten en toen viel ook het mes eruit. Hij raapte het op en begon, al maakten de touwen om zijn handen dit werkje wel extra moeilijk, het touw van Peentjes handen door te snijden.

Dat was gauw gebeurd en Peentje, die nu zijn handen vrij had, kon zonder moeite zichzelf en zijn vriend van de overige boeien bevrijden. Dit inspannende werkje en de vele ongewone avonturen die de jongens hadden beleefd had ze zo slaperig gemaakt, dat zij gauw in slaap vielen.

Toen de eerste zonnestralen door het kelderraam naar binnen vielen, werd Pietje wakker. Zijn armen en benen waren stijf van de ongewone houding en hij maakte Peentjes armen van zich los. Piet wreef zich de ogen eens uit en keek om zich heen. De kelder was vrij groot en hoger dan gewoonlijk een kelder is. Langs de wanden waren lange planken getimmerd, net als in een winkel. En op die planken stonden heel wat kistjes, dozen, gevulde zakken en mandjes. Nu, daar was niets vreemds aan, de mannen waren schippers en het kon dus best zijn, dat die goederen vervoerd moesten

worden. Bij het steeds toenemende daglicht kon Pietje nu alles goed onderscheiden. Uit louter nieuwsgierigheid ging hij eens een kijkje nemen. Hij nam een zwart leren doos van de plank en opende die. Hij schrok toen hij zag wat er in de doos zat. Zes gouden vulpenhouders!

Nu was Pietje nog maar een kleine jongen van negen jaar, die nog niet veel van handel en scheepvaart wist, maar een Rotterdamse jongen is niet zo dom of hij weet wel, dat gouden voorwerpen maar niet zo los door schippertjes vervoerd worden. En dat begreep Pietje ook! Toen hij andere dozen en kistjes opende, kwamen er allerlei kostbare artikelen te voorschijn; zilveren en gouden sieraden, horloges, zijden kousen, fonkelnieuwe schoenen, tafelzilver, enz., enz., enz. Het hol van een rover was niets, vergeleken bij de stapels gestolen spullen die in de kelder lagen opgestapeld.

Pietje ging zachtjes zijn kameraadje wekken. Boven was alles nog doodstil. Het was zondagmorgen en de mannen schenen geen haast te maken met opstaan. Ze waren gaan slapen, in de vaste overtuiging dat de jongens veilig waren en hen niet zouden hinderen. Waren ze niet stevig vastgebonden en was alle kans op ontsnapping niet onmogelijk gemaakt?

Peentje opende de ogen, en voordat hij wat zeggen kon, legde Pietje de wijsvinger op de lippen.

„Stil... kom eens hier... dan zal ik je eens wat laten zien waar je je ogen blind op zal kijken.“ „Wat is er dan . . . heb je eten gevonden?“ Zonder daarop te antwoorden liet Pietje hem de gouden en zilveren voorwerpen zien.

„Zo hebben ze de hele kelder vol," zei Piet, op de planken wijzend. „Reken maar dat het dieve benne..."Peentje dacht na. Jó," zei hij opeens, „weet je nog wel dat de meester op school vertelde van die jongen die door zeerovers in het ruim van het schip gevonden was en dat ze hem toen meegenomen hebben naar hun hol?" „Ja, dat weet ik," zei Pietje. „En toen is die knul later ontsnapt en toen heeft-ie alles aan de politie verteld." „En toen is de politie gekomen en die hebben alle rovers in de gevangenis gezet," vervolgde Peentje weer. „Ja, en toen heeft die jongen driehonderd guldens van de koningin gekregen." „Ga weg, niet van de koningin, van de politie." „Kan je net denken. Ja, de politieagenten zullen me daar driehonderd guldens geven aan een jongen. Een politieagent heb niet eens driehonderd guldens. Nee, het was van de koningin." „Nou, mijn zorg, van de koningin dan." Pietje en Peentje keken elkaar een ogenblik aan. Opeens gaf Piet zijn maat een klap op de schouder.

„Ssssst. . . Peentje . . . wat die knul kon . . . kenne wij ook . . . Wij moeten wat van die gouwe dingen hier meenemen, om te laten zien ... en dan gaan we naar de burgemeester van Rotterdam en wie weet krijgen wij ook niet ieder driehonderd guldens." „Nou en of, dat doene me." Pietje stak een paar gouden vulpenhouders in zijn zak en Peentje een horloge met ketting van hetzelfde metaal.

Het kelderraam was van binnen met een zware grendel afgesloten. Zij schoven die terug en de opening was maar juist groot genoeg om hen door te laten. Zonder te

spreken kropen ze erdoor en slopen over de grond naar de weg. Er was geen sterveling in heel de omtrek te zien en weldra hadden de vluchtelingen het op een lopen gezet. Uitgeput en hijgend kwamen ze weer bij de Schie aan. Ze volgden de loop van het riviertje, verwachtende dat ze na enige tijd wel weer Rotterdam in het gezicht zouden krijgen. Maar de jongens wisten niet dat ze juist in tegenovergestelde richting liepen en zich hoe langer hoe meer van dé stad verwijderden.

Ze hadden zeker al meer dan een uur gelopen toen een wagen hen achterop kwam.

„Meerijden, baas?" vroeg Pietje. „Goed, spring er maar op." De jongens klauterden op de wagen en nu hadden ze na een half uurtje rijden de eerste huizen van de stad bereikt. De voerman stopte de wagen en hielp ook de jongens eraf, die vreemd om zich heen keken

„Is dat Rotterdam?" vroeg Pietje, die de omgeving niet kende. „Rotterdam? Ben je zestig? Dit is Delft," zei de man. „Maar we wonen in Rotterdam," zei Peentje, die het hele plan van naar Amerika gaan al helemaal vergeten was. „Wel," zei de voerman, „dat is me nou ook wat moois. Weet je wat je doet? Loop rechtdoor tot je aan de hoge brug komt. Er komen daar een heleboel auto's voorbij die naar de stad gaan en misschien mag je wel met iemand meerijden." Juist hadden ze de brug bereikt, toen Pietjes oog haar viel op een vrouw, wier gezicht hem bekend voorkwam. Ze had een buitengewoon lange neus waarop een flinke wrat te zien was. Op datzelfde

ogenblik keek ook de vrouw Pietje aan en opeens hield ze haar stap in.

„Wat? Pietje Bell! ... Jij hier?" Pietje stond een ogenblik verstomd ... in één seconde gingen honderden herinneringen door zijn hoofd ... Ja . . . zij was het... zij was het. .. tante Cato..
..!

HOOFDSTUK VI

Tante Cato brengt de vluchtelingen thuis

Tante Cato was helemaal niet veranderd sinds Pietje haar twee jaar geleden gezien had.

Pietje herkende haar dadelijk, want ze droeg nog dezelfde kleren en dezelfde hoed, dezelfde paraplu, en dezelfde grote schoenen die weer nodig in de reparatie moesten.

Piet, in de schrik van het eerste ogenblik, staarde tante Cato aan, die met wijd geopende ogen de twee jongens aankeek. „Wel heb je nou toch ooit van je leven," riep ze uit, „Pietje Bell! ... jij hier. . . Wat kom jij hier doen . . .?" Pietje gaf

Peentje een knipoogje en antwoordde:

„We benne verdwaald." „Verdwaald? Hoe kan dat? En hoe kom je zo vuil? Heb je je vanmorgen niet gewassen?" „Nee tante ... we benne niet thuis geweest... en de mannen hebben ons opgesloten en toen zijn we met, een wagen meegereden en we dachten dat-ie naar Rotterdam ging en nou zijn we in Delft. .." „Daar begrijp ik helemaal niets van," riep tante uit „En weten je vader en je moeder dat alles?" „Nee tante ... we hadden een circus gisteren en dat was zo fijn, tante ... we hadden van alles . . . clowns en wilde dieren en 'n draaimolen en 'n wildeman .. Dr benne wel honderd miljoen kinderen

geweest.. maar toen is er brand gekomme ... „Brand, waar, bij je moeder thuis?“ „Nee, in de hooizolder bij het cirrecus. Ik toverde vuur uit een dosie ... en ineens ging het heel hoog en toen begon de hooizolder te branden . . . Maar ik heb het heus niet expres gedaan, tante, en toen kwa men de brandspuiten en gommies, de hele cirrecus vloog in de brand.“ „Ja,“ voegde Peentje erbij, met de armen zwaaiend, „zulke grote vlammen en toen zijn we 'm gesmeerd.“ „Wat heb je gesmeerd?“ vroeg tante. „Weggeloepe,“ verbeterde Pietje, „al de agente zaten achter ons aan.“ „Kom maar eens met mij mee,“ besloot tante. „Ik begrijp het al, geloof ik. En ondertussen zitten natuurlijk je ouders in doodsangst. Ik was van plan naar de kerk te gaan, maar ik denk dat ik jullie eerst naar huis zal brengen. Maar we zullen je eerst eens even wassen en opknappen, want zó durf ik niet met je op reis te gaan.“ Zo gezegd, zo gedaan. Tante nam de twee bengels mee naar haar woning, die juist om de hoek gelegen was. Zij deed haar jas uit, zette haar hoed af en begon in de keuken zeep en warm water klaar te zetten om de lieve vrienden eens onder handen te nemen, want na al de doorstane avonturen zagen ze eruit als negers, wat te begrijpen is.

„Ik ben eigenlijk wel dwaas om me nog zo uit te sloven voor jullie,“ mopperde tante. „Ik ben nog lang niet vergeten wat een behandeling ik van je vader en jou heb ondervonden in Rotterdam . . . Nooit kon je me eens met rust laten . . . ieder middagslaapje kwam je verstoren en dan al die brutale vragen die je me deed... of ik van ijzer was ... jawel, omdat ik zo'n lang

was, hè? ... en of ik hoepelen kon . . . jawel, dan moest ik maar gauw ophoepelen, hè? O, ik wil nog niet eens van de rest spreken, maar het was meer dan genoeg. Het is allemaal omdat jouw vader mijn broer is, maar anders . . . nou afijn . . . let er maar niet op . . . jouw vader met z'n grosigheid van een winkel in de Herenstraat.. . was de Breestraat niet goed genoeg? Daar had-ie toch ook een fatsoenlijk stuk brood . . . maar nee hoor . . . meneer moet een winkel hebben . . . En zit-ie nog altijd heel de dag van die moppen te zingen?"Pietje was boos. Tantes woorden maakten zijn bloed aan het koken. „Mijn vader is de beste vader van de hele wereld," riep hij uit. „Dat denk je maar," sprak ze op smalende toon „als dat waar was zou die je wel een betere opvoeding geven en niet altijd lachen om de slechte dingen die jij doet." „Ik doe helemaal geen slechte dingen," verweerde Piet zich, „en mijn vader heb lekker geen lange neus met een puist erop." „Wel jou brutaal kind!" stoof tante op. „Wacht maar, ik zal je die streken wel afleren. Ik ga jullie straks thuisbrengen en dan blijf ik meteen een paar weken bij je moeder logeren om jou eens een beetje opvoeding te geven."Daarna werden de jongens gewassen.

„Ik. heb zo'n honger," zei Pietje, „ik zou wel zes boterhammen lusten." „En ik wel tien," beweerde Peentje. „We hebben in twee dagen niets anders dan een paar krentenbollen gegeten. En nog niet eens middageten." „Ja, hoor eens," zei tante, „als je nou denkt dat ik zon drukte voor jullie ga maken en een hele tafel klaar ga zetten, dan heb je

het mis. Ik heb haast niets in huis, alleen maar een klein stukje brood, en dat moet ik voor mijzelf bewaren. Of neen, ik zal het maar aan jullie geven, want dan eet ik toch bij jullie." Piet nam zich voor, tantes bezoek aan zijn huis zo aangenaam mogelijk te maken. Hij en Peentje verslonden een paar boterhammen, want het kleine ontbijt van die morgen waren ze allang weer vergeten, en gingen toen met tante op weg naar huis.

Ze namen de eerste de beste trein naar Rotterdam en waren na een uurtje in de Herenstraat aangekomen.

Maar nauwelijks hadden ze het station verlaten en de straat bereikt, toen er een agent op hen af kwam.

„Zeg-eres, ben jij niet Pietje Bell!!?“ vroeg hij op barse toon. Piet wou het op een lopen zetten, maar de agent had hem al bij de arm.

O wee, dacht Pietje, nou ga ik de gevangenis in voor brandstichting. O, o, o, o, was ik maar in Delft gebleven, in plaats van met tante Cato mee te gaan. Peentje wachtte niet tot de agent hem te pakken reeg, maar vloog als een pijl uit de boog de straat in. In een ommezentje was hij verdwenen.

„Wel?“ vroeg tante Cato, „en al is hij Pietje Bell, wat zou dat dan nog?“ „Dat zal je gewaar worden, juffrouw. De jongen is van huis weggelopen en als hij gevonden wordt, moeten we hem dadelijk bij de commissaris brengen. Misschien weet Pietje wel iets van de brand op de Vest.“ „Maar ik ben zijn tante en ik breng hem naar huis.“ „Het maakt geen verschil wie u bent,“ zei de agent vriendelijk, „al was u de keizerin van

China... de jongen gaat met me mee."Er kwamen wat voorbijgangers om het gevalletje leen staan en spoedig was het een heel oploopje.

„Ja, ik laat me daar mijn neefje door een agent over straat brengen!" protesteerde tante, „zeg maar waar we wezen moeten, dan zal ik hem zelf wel brengen." „Dat kan je net denken," zei de agent, „en nou alsjeblieft geen praatjes meer, kom mee."Er was niets aan te doen. En zo zagen de Rotterdammers, en in het bijzonder degenen die juist uit de kerk kwamen, de beruchte Pietje Bell en zijn tante Cato door een agent opbrengen. Natuurlijk werden ze door een menigte nieuwsgierige toeschouwers gevolgd, tot ze aan het politiebureau kwamen.

Door een brede, marmeren gang werden ze geleid naar de politiewacht, waar de commissaris achter een grote, groene tafel zat. Hij was een man met een zeer streng voorkomen; een grote, grijze snor hing over zijn lippen en zijn wenkbrauwen waren dik en borstelig. Hij was groot en zijn donkere ogen keken streng de binnenkomenden aan. „Hier is Pietje Bell, commissaris, zei de agent, terwijl hij Pietje naar de tafel duwde. „De schrik van Rotterdam en kampioen in het veroorzaken van opschudding en onrust in de stad," sprak de commissaris op daverende toon. Helaas had Pietje al zoveel ontmoetingen met politieagenten gehad, dat hij er al een beetje aan gewend was. Bovendien wist hij dat de politie zijn geheim omtrent de dieven Teun en Klok wel graag te weten zou willen komen.

„Waar kom je vandaan en waar is je vriend?" vroeg de commissaris. „Peentje is 'm gepiept," zei Pietje. „En wie bent u?" was de vraag, tot tante Cato gericht. „Ik ben zijn tante, meneer de commissaris," zei "tante Cato. „Ik zag de jongens in Delft, toen ik naar de kerk ging vanmorgen... en u begrijpt hoe 'k schrok, edelachtbare, want u begrijpt, ziet u, een kind van negen jaar en dan helemaal in Delft..." De commissaris schreef alles op wat van belang was.

„Jawel," sprak hij, „u woont dus in Delft?" „Om uwes te dienen, meneer de commissaris," ging tantte voort, die zeer zenuwachtig was, aangezien ze nog nooit van haar leven een politiebureau van binnen gezien had. „Ik ben daar gaan wonen twee jaar geleden omdat de woning in Schiedam zo nat was en dan met dat regenachtige weer en die mist, nou, zeg u nou zelf eens, die gaan een mens in zijn gebeente zitten . . .". „Waar woont u in Delft?" daverde de stem van de commissaris weer. „Bagijnenstraat 234, vlak boven de loodgieterij van Claas Dirks, die heeft me de bovenwoning goedkoop verhuurd omdat ik een alleenwonende vrouw ben en ik kan geen grote huur bekostigen, ziet u, meneer de agent." „Ik ben geen agent, maar commissaris!" „Vraag eskuus, ekserlentie, ik wou alleen maar zeggen ...". „U heeft niets te zeggen, alleen maar te antwoorden op wat ik u vraag. Hoe laat was het toen u de jongen vond?" „Het zal zowat tegen tien en geweest zijn, misschien vijf of tien minuten voor tien en, ik ging net naar de kerk, ziet u, waar dominee Frank zou spreken en die begint altijd ...". „Houd op, houd op... daarmee

heb ik niets te maken. Ik weet genoeg. Kom hier, Pieter Bell. Hoe heet je?"

Pietje begon te lachen.

„Nou, datt is ook een goeie," zei hij, „Pietje Bell, hoe heet je?" „Wil je me antwoord geven?" „Jawel, jawel," zei Piet minzaam. „Vooruit dan, hoe is je naam?" „Pietje." „Pietje, hoe?" „Nee, niet Pietje Hoe, Pietje Bell." De aanwezige agenten schoten in een lach, maar tante schudde het hoofd en de commissaris keek boos.

„Waar woon je?" „Herenstraat 25." „Wat doet je vader?" Pietje begon alweer te lachen.

„Hoe weet ik nou wat mijn vader nou doet?" zei hij, „ik zie hem niet." Om tijd te sparen beantwoordde een der agenten, die Pietje door en door kende, de andere vragen, en daarop moest Pietje vertellen wat er gebeurd was nadat hij met Peentje op de vlucht gegaan was.

„Ik kon het heus niet helpen, commissaris," vertelde Pietje op zijn gewone openhartige toon. „We hadden zo'n emmes cirrecus en toen ben ik gaan goochelen en ik maakte dat er vuur uit een doos kwam. Dat was heus een hele mooie toer, maar ik ben altijd zo ongelukkig als ik eens wat aardigs doe, en toen, pats. .. schoot de vuurpijl uit de doos naar de hooizolder en toen ging alles brande en ik schrok me een krentenbol, commissaris, en toen begon ik weg te lopen.. Helemaal tot aan de Schie, ik wed dat er geen een jongen zo hard lopen kan als ik, ik was helemaal niet moe en toen kwam Peentje, die had de cente van de Kassa en toen zijn we in een

schuit gekropen en die ging varen en toen kwamen er twee mannen en die vaarden naar een huisje op een eilandje en daar stopten ze ons in de kelder. Gommès, hebben we nog gelachen hen toen ze ons vroegen wat onze vaders deeën. Ik zei: mijn vader is pianoverhuizer en worstelaar en die kan een piano oplichten alleen en die slaat een keisteen met z'n hand doormidden. Nou en toen waren ze zo bang dat ze ons vastbonden en in de kelder opsloten. Maar we hadden een zakmes bij ons en we hebben de touwen doorgesneden en toen zijn we gaan slapen. En raad nou es wat we zagen? Allemaal planken langs de muur van de kelder en allemaal kisten en dozen. Gommès, het leek wel een pakhuis. We hebben een paar doosjes opengemaakt en wat denkt u dat erin zat? Allemaal gouwe horloges en vulpennen en ringen en nog veel meer." „Is dat waar?" vroeg de commissaris. Pietje stak zijn hand in de zak en haalde er de gouden vulpennen uit, die hij voor de commissaris op de groene tafel neerlegde. Deze nam er een van op, keek er aandachtig naar en herhaalde toen:

„Is dat waar? Of heb je ze ergens anders gestolen?" Toen vloog Pietje verontwaardigd op.

„Ik heb nog nooit gestolen!" riep hij, „en ik heb die vulpennen alleen maar meegenomen om aan de politie te laten zien." „En waarom wou je ze aan ons laten zien?" vroeg de commissaris, die sterk twijfelde aan Pietjes woorden.

„Omdat we het gek vonden dat die schippers zo'n boel goud en zilver in hun kelder hadden." „Wel Pietje, we zullen die

zaak eens zo gauw mogelijk onderzoeken, je zult er dus wel meer van horen. Ga nu maar met je tante naar huis tot nader order." Tante Cato nam Pietje bij de hand en verliet het bureau. Toen ze goed en wel buiten waren, slaakte zij een zucht van opluchting, want zij had gedacht dat men haar Pietje in een donkere cel zou stoppen en gevangen houden.

„Dat is gelukkig achter de rug," zei ze in zichzelf. „Ik wou dat ik in Delft gebleven was en deze kwajongen aan een agent had gegeven. Nou kan ik nog het plezier hebben van hem naar huis te moeten brengen en daar nieuwe pret beleven." Vader en moeder Bell hadden in grote ongerustheid geleefd sinds de vorige avond. Toen Pietje niet thuiskwam voor het middagmaal, had vader gelachen en gezegd: „Maak je maar niet ongerust, moeder, het circus gaat zo druk, dat Piet geen tijd heeft om thuis te komen eten." Maar toen na het uitbreken van de brand bleek dat Pietje in geen velden of wegen te zien was, werden de ouders toch wel een beetje ongerust. Piet bleef uit en geen mens in heel de buurt had hem gezien. Toen begonnen ook de ouders van Peentje te informeren waar hun zoontje toch bleef en tenslotte maakte men de gevolgtrekking dat de twee jongens samen de vlucht genomen hadden en hier of daar wel gevonden zouden worden. De nacht was gekomen en nog steeds kwam er geen bericht van de verloren zoons. Er werd hiervan aan de politie kennis gegeven en vader Bell en Martha dwaalden een groot gedeelte van de nacht door de straten van de stad, terwijl inmiddels ook de agenten een oogje hielden op alle jongens

die nog laat op straat liepen. Groot was de vreugde van allen toen tante Cato op de stoep verscheen met Pietje aan de hand.

Vader, die het nooit erg op tante begrepen had, wilde haar nu wel om de hals vallen van blijdschap, moeder hilde van vreugde en Pietje keek raar op toen zijn vader hem opnam, in de armen drukte, hem in de hoogte gooide en weer opving en hem tenslotte bijna plat zoende. Moeder liet ook goed merken dat ze blij was, want Pietje kreeg van haar ook heel wat pakkerds op zijn wangen.

In plaats daarvan had Pietje minstens een stevige aframmeling verwacht. Hij vertelde in geuren en kleuren het gehele verloop van zijn avonturen en deed zich daarop te goed aan een groot glas melk en dikke boterhammen met worst. Vader en moeder bedankten tante Cato wel honderd maal en vroegen of ze niet een paar daagjes blijven wou. Na enige aarzeling werd de uitnodiging aangenomen en zo was tante dan weet in liefde en vrede met haar broer en schoonzus verenigd.

HOOFDSTUK VII

Er gebeuren vreemde dingen in de stad

Er is een lelijk spreekwoord in ons land, waarvan heel dikwijls gebruik en nog veel vaker misbruik gemaakt wordt. Dat spreekwoord is: „Wie ééns steelt is altijd een dief." En Pietje Bell ondervond dat op zekere dag. Pietje wilde met het meeste plezier andere mensen helpen en opvrolijken, maar jammer genoeg hielp hij dan nogal eens aan de verkeerde kant, zoal hij het niet bedoeld had, maar de lezers van zijn avonturen weten, dat Pietje nooit iets deed met het doel om kwaad te doen of anderen schade te bezorgen. Zijn bedoelingen waren altijd goed, maar niet altijd verstandig. Het veroorzaken van de brand in de stallen was nimmer zijn bedoeling geweest en niemand kan hem ervan beschuldigen ooit kwaad opzet te hebben gebruikt. Op zekere avond verscheen er in de krant een bericht, dat aldus luidde:

Trambotsing

Gistermiddag liep een tram op de Singel plotseling uit de rails en reed met zulk een vaart tegen' een stilstaande automobiël aan, dat deze geheel vernield werd. Ook de tram was zwaar beschadigd. Een ingesteld onderzoek leverde het bewijs op, dat een paar kwajongens een keisteen op de rails geplaatst

hadden. Ooggetuigen beweren dat het weer het werk was van de beruchte Pietje Bell en zijn kornuiten. Het is hoog tijd dat de politie dit jongmens eens naar de een of andere tuchtschool zendt, teneinde wat manieren te leren.

De hele buurt was verontwaardigd. Tot nog toe had men Pietjes avonturen met een glimlach aangehoord en gelezen, want steeds was het gebleken dat de jongen de beste bedoelingen had gehad. Had men niet geschaterd om zijn circusvoorstelling en de komische lieren die hij daar tentoonstelde? Dat het uitliep op een brand was jammer, maar dat was geen kwaad opzet geweest. Men hield van Pietje, ondanks de last en Ie drukte die hij herhaaldelijk veroorzaakte.

Maar nu dit, het laten ontsporen van een tram met passagiers.. . dat was te erg. Dit was geen grap, maar een misdaad. Toch waren er sommigen onder degenen, die Pietje beter kenden, die twijfelden of dit wel inderdaad het werk van Piet was.

Nu gebeurde het dat Pietje met zijn boezemvriend Peentje juist door de Breestraat kwam, waar zijn vroegere buurman, de drogist Geelman, aan de deur van zijn winkel de krant zat te lezen. „Kom eens hier, Pietje Bell," sprak hij nors. De twee jongens kwamen naderbij. „Weet jij wat er nu weer over jou in de krant staat? Gisteren heb je een tram op de Singel laten verongelukken. Ik heb je vader dikwijls genoeg gezegd dat je oor misdadiger opgroeit en dat je nog eens in de gevangenis terechtkomt. Nou, het gaat er al aardig heen." „Wat heb ik

gedaan?" vroeg Pietje verbaasd, want het geval was hem nog steeds niet helemaal duidelijk. „Houd je maar niet zo onnozel, want je weet het drommels goed. Je hebt een keisteen op de rails van de tram gelegd en toen is er een ongeluk gebeurd. Lees maar, hier staat het zwart op wit." Pietje las het bericht en Peentje las mee.

„Dat is een leugen," zei Piet. „Ik heb nog nooit van mijn leven een keisteen voor een tram gelegd en gisteren ben ik helemaal niet op de Singel geweest." „Je denkt zeker dat ik zo iets geloof," zei Geelman, nog steeds erg nors. „Ik zal straks even bij je vader aanlopen en hem aanraden je naar een verbeteringsgesticht te sturen. Neen een voorbeeld aan mijn zoonje Jozef, die kan hele bladzijden verzen opzeggen en stopt zijn eigen kousen. Maak maar gauw dat je wegkomt, ik wil niet eens meer met je spreken." „Wel," zei Pietje, „waarom roep je me dan?" De jongens draaiden Geelman de rug toe en liepen in de richting van Pietjes huis. Op de hoek van de Herenstraat kwam de baas van de groentewinkel naar buiten toen hij Pietje zag aankomen.

„Nu Pietje, dat is me ook wat moois, wat je nu hebt gedaan. Dat had ik nooit van jou gedacht. Foei, een steen op de rails leggen. Weet je niet dat zo iets heel gevaarlijk is?" „Dat heb ik niet gedaan," schreeuwde Piet hem toe. Hoofdschuddend ging de man weer naar binnen.

Een paar huizen verder stond de kruidenier aan de deur met de krant in de handen.

„Sjonge Piet, jij zult er ook van lusten als je thuiskomt. Ik heb

zojuist vader dit stuk uit de krant laten lezen en hij wist er al van. Vanmiddag is er een inspecteur van politie bij je thuis geweest om je te halen." „Ik weet helemaal niks van dat tramongeluk," riep Piet woedend uit, „ik heb het niet gedaan en het is allemaal gelogen." Peentje trok hem bij de arm. „Jó," zei die, „ga nou dadelijk naar huis, anders krijg je op je kop. En misschien staat die inspecteur wel op je te wachten." Pietje dacht na.

„Ik weet wat," sprak hij. „Jij gaat naar mijn vader in de winkel toe en dan vraag je of ik thuis ben. En dan hoor je wel wat." Dat was zeker een slim plan.

Peentje holde naar de winkel, waar vader Bell druk aan het praten was met een paar klanten. Peentje had niet eens de gelegenheid om naar Pietje te vragen, want zodra vader Bell hem zag, riep hij uit:

„Daar heb je zijn kameraad. Die is er natuurlijk ook bij geweest en zal er wel meer van weten. Kom jij eens hier ventje. Heeft Pietje gisteren een steen op de rails gelegd?" „Daar is niks van aan, meneer Bell," zei Peentje. „We zijn gisteren helemaal niet op de Singel geweest en Piet weet er net zo min wat van als ik." „Zie je nou wel?" riep vader triomfantelijk uit, „zie je nou wel? Mijn Piet zal zo iets niet doen, daar is hij veel te goedhartig voor. En het kan mij niet schelen of de hele wereld hem verdenkt. Ik zeg, dat heeft hij niet gedaan en daar blijf ik bij." „Maar er staat toch in de krant, dat ze Pietje gezien hebben," merkte een der klanten op. „Alle jongens zien er op straat eender uit," zei vader. „Maar het

lastigste van het geval is, ik kan die politie inspecteur maar niet overtuigen dat Pietje onschuldig is. Hij komt straks terug en wil met alle geweld Piet je ondervragen. En jij mag ook wel uitkijken, Peentje. Hij weet jouw naam en adres en zal wel bij je moeder zijn." Opeens rende Peentje de winkel uit. Op de hoek stond Pietje op hem te wachten.

„Kom mee," hijgde Peentje, en trok zijn vriend bij de hand voort. Zonder enige uitleg te vragen rende Pietje met hem mee tot ze een flink eind uit de buurt waren. „Wel, wat is er?" vroeg Pietje, toen ze eindelijk stilstonden. „De politie is bij je thuis geweest," hijgde Peentje. „Een inspecteur, en nou is die naar mijn moeder toe." „Maar wij hebben niks gedaan," bracht Pietje in het midden. „Dat weet ik net zo goed als jij, maar het staat in de krant en nou gelooft iedereen het. Behalve je vader." „Ja?" vroeg Pietje verheugd. „Wat zei vader?" „Hij zei dat hij het niet geloven wou ... en dat strakkies de inspecteur weer kwam." „Nou," zei Pietje, „dan gaan we doodgewoon niet meer naar huis. Maar ik zal mijn vader en moeder niet zo beangst maken als toen. Hier wat verderop is een postkantoor. Daar vinden we wel pennen en een stuk papier. Laten we een briefje schrijven aan ons huis, dat ze niet bang hoeven te zijn over ons." „Ja, dat is goed, kom mee." In het hulppostkantoor vonden ze genoeg papier in de prullenmand. De schrijfflessenaars waren een beetje te hoog voor onze vrienden, maar met veel moeite en de vensterbank gebruikend als tafel, schreven ze ieder een kladje van de volgende inhoud:

Lieve pappa en mamma. Wij hebben geen stenen op de reels gelegd en dat zijn allemaal leugens. De politie kan ons niet krijgen, maakt u maar niet ongerust we komen gauw terug. Ze besloten deze briefjes, als het donker was, bij hun ouders in de bus te doen, zodat niemand hen bemerken zou.

En toen namen ze zich voor, wraak te nemen op de stad, die hen zo onrechtvaardig beschuldigd had, wraak te nemen op al die mensen, die maar geloofden wat er in de krant stond. Als er morgen in te lezen stond dat Pietje Bell de wijzers van de torenklok van de Grote Kerk naar beneden had gehaald, zouden ze het ook geloven. En toen zij elkaar hadden beloofd dit betaald te zetten, liepen zij nog een tijdje door de straten met de armen om elkaar heen. Ze deden alsof het ze niets kon schelen, maar als je in hun hart zou kunnen kijken

...

Een ogenblik daarna waren Pietje en Peentje spoorloos verdwenen, de grote stad scheen de beide knaapjes in zich opgenomen te hebben.

De volgende dag begonnen er in de stad gekke dingen te gebeuren.

Eigenaars van honden deden aangifte bij de politie dat hun honden vermist werden. Een verffabrikant deelde mee, dat iemand zijn pakhuis was binnengeslopen en er verscheidene potten verf had gebruikt en een aantal kwasten. Die middag werden er verscheidene zonderling gekleurde honden in de straten aangetroffen. Op de Hoogstraat liep een rood-wit-blauwe hond langs de huizen te snuffelen. Op hetzelfde

ogenblik vond men in een andere buurt een groen hazewindhondje, weer ergens anders een oranje keeshond. Wel twaalf heel grappig en raar beschilderde honden werden die dag op straat aangetroffen en later door de eigenaars teruggeëist. Niemand begreep wie de grap had uitgehaald of wat het betekende. Het gaf heel wat gelach op straat. Maar de hondeneigenaars waren woedend. Een zwart hondje, een zogenaamd schippertje, had witte strepen over het lijf en leek wel een miniatuur zebra. Door het open raam van het bureau van de krant, waarin het verhaal van de keisteen op de rails had gestaan, werd een krant naar binnen gegooid, waarop met zwarte letters geschilderd was: Snertkrant.

Van de daders geen spoor.

's Avonds om 10 uur begon de zware stoomfluit van een grote fabriek midden in de stad, plotseling op oorverdovende wijze te blazen, niet met afgebroken stoten, maar onophoudelijk. Iedereen dacht dat de fabriek brandalarm gaf. Brandspuiten werden van alle kanten erheen gereden, een grote oploop van mensen verzamelde zich voor de ingang!

Spoedig werd het bekend dat een grappenmaker het koord van de stoomfluit omlaag had getrokken en vastgebonden, terwijl de nachtwaker zich even verwijderd had van zijn post. Van de daders geen spoor.

Er gebeurde telkens wat in een andere buurt, en wel zo vlug achter elkaar, dat zelfs de dagbladreporters het niet konden bijhouden. Een tramwagen trok een appelkar met zich mee onder groot geschreeuw van de omstanders. Niemand had

gezien, wie het touw van de kar aan de tram bond. Een paar straten verder rende een grote hond met een lege kinderwagen achter zich aan. Van de daders geen spoor. En zo ging het twee dagen lang in de stad, iedereen was er vol van. Sommigen beweerden, twee kleine jongens te hebben gezien die hard wegliepen, maar niemand kende ze.

Natuurlijk schreef de krant er weer hele stukken over. Wie waren deze geheimzinnige kwaaddoeners, die de stad in rep en roer brachten? Was het misschien weer Pietje Bell met zijn mooie vrienden? Waar was Pietje? Men had vernomen dat hij niet thuis was geweest sinds gisteren en dat ook zijn boezemvriend Freddie Bloem, meer bekend onder de naam Peentje, werd vermist. Waar waren zij?

Niemand wist er het antwoord op te geven. Alle jongens zien er op straat eender uit en in die grote stad wisten maar weinig mensen hoe Pietje en Peentje er precies uitzagen.

Jullie hebben natuurlijk wel begrepen dat Pietje en Peentje bezig waren wraak te nemen. Zij waren op een oneerlijke manier van het tramongeluk op de Singel beschuldigd en namen dat niet. Zij kregen altijd de schuld!

De jongens hadden van appels, peren en wortels geleeft, en geslapen in een oude kist, ergens in een verlaten hoek. Ze hadden plezier van hun wraak, maar dat kon niet lang zo blijven voortduren. En er kwam ook al spoedig een einde aan, toen ze wat te veel waagden.

In een van de naburige straten was een grote schilderswerkplaats, waar onder andere ook wagens en

rijtuigen werden geschilderd. Een reizend wilde-dieren-circus, dat geen voorstellingen gaf in de stad, maar op zijn doorreis een paar wagens en kooien liet opknappen, had ook een grote apekool op wielen daar laten opschilderen. De kooi was al kant en klaar en zag er aantrekkelijk uit met al dat rood en goud en groen. Pietje en Peentje kwamen voorbij de werkplaats toen de werklieden op de achterplaats hun boterhammen aan het eten waren. Ze liepen eens naar binnen en hadden al gauw de nieuw geschilderde kooi in het oog.

„Kom mee," zei Peentje, „laten we in die kooi gaan en springen en klauteren als apen." Dat vond Pietje best. Ze openden de deur van de kooi en stapten er binnen. Maar de deur had een slot met een veer en dat sloeg dicht zodat de jongens in de kooi waren opgesloten.

De jongens sprongen van de ene kant naar de andere, krabden zich, trokken allerlei rare gezichten en hadden pret voor zes.

Intussen hadden de werklui hun maaltijd geëindigd en keerden terug naar hun werk.

„Zeg Jan," sprak de baas, „breng jij die kooi naar het station, dat ruimt alvast op." „Goed baas," zei Jan. Maar toen hij bij de kooi gekomen was, gaf hij een schreeuw van verbazing. „Hé . . . wat zullen we nou beleven? Kom eens hier mannen, er zitten me zowaar twee apen in de kooi!" Zo hadden Pietje en Peentje het niet bedoeld. Ze i rokken aan de deur en probeerden uit hun ‚gevangenis' te ontsnappen, maar wat ze ook deden, ze

kwamen er niet uit.

Alle werklieden kwamen naderbij en er ging een schaterend gelach op.

„Alle duivels," riep er een uit, „ik ben een olienoot als dat Pietje Bell niet is. Zeg eens, heet jij niet Pietje Bell?" „Zeker," antwoordde een ander, „daar hoeft je niet aan te twifelen. Ik ken hem maar wat goed, en die andere snuiter is zijn vriend Peentje. Ik heb ze allebei gezien, toen ze dat circus hadden en brand maakten." „Wel," zei de baas, „dan hebben we een paar grote misdadigers gevangen." De mannen trokken zich daarop terug en gingen aan hun werk, nog lachend om de grap. De baas echter was druk bezig met schilderen van enige letters op een bordpapier. Toen het klaar was, nam hij een hamer en een paar spijkertjes en timmerde het aan de apekooi vast.

Er stond met grote letters op te lezen:

PIETJE BELL EN PEENTJE

De grootste deugnieten van Rotterdam

„Klaar, Jan," sprak hij daarop. „Je kunt nu het paard inspannen en de kooi wegbrengen." En tegelijkertijd gaf hij een knipoogje aan Jan, die wel begreep wat het betekende. Zonder verder enige notitie te nemen van de jongens, begon Jan, de knecht, het paard in te spannen.

„Hei daar," riep Pietje, „wij willen zo niet door de stad gereden worden." „Laat ons eruit!" schreeuwde Peentje. „Riep

daar iemand?" vroeg Jan aan de baas. „Ik geloof het niet," was het antwoord, „het zal verbeelding geweest zijn." „Ik wil eruit, hoor je . . . ik wil eruit!" schreeuwden de jongens uit alle macht. „Net of ik weer iets hoor," beweerde de knecht. „Het zal het paard geweest zijn," meende de baas. „Kijk eens in de kooi, misschien is er iemand in." Jan ging voor de kooi staan, maar deed alsof hij niets zag.

„Nee," sprak hij, „er is niemand in. Zal ik dan maar gaan?" „Ja, dat is goed, en vergeet niet, even in de Herenstraat aan te rijden en te vragen of mijn laarzen al klaar zijn." „Goed baas, ik zal ervoor zorgen." Toen reed Jan de nieuw geschilderde kooi de werkplaats uit en het leek wel of er een vrolijk gelach hem achternaklonk.

En zo reden ze de stad in. Al dadelijk trok de roodgoudgroene wagen de aandacht van alle voorbijgangers en weldra had men gelezen dat Pietje Bell en

Peentje in de kooi opgesloten waren. Iedereen lachte luid, men wees de wagen met de vinger na en een grote menigte volgde weldra de zonderlinge vertoning. Ach, ach, wat een schande voor Pietje en Peentje om zo door de stad gereden te worden, als een paar wilde dieren, neen, als apen in een kooi. Het leek wel of de straten ook lachten, de mensen gierden het uit en iedereen die niet gierde van het lachen, riep wat.

„Jongens, ze hebben Pietje Bell te pakken." „Nou zullen ze ervan lusten. Ze worden bepaald naar de gevangenis gebracht." „Het zal tijd worden," merkte een azijnfabrikant op,

die er net zo zuur uitzag als het product dat hij verkocht. „Het zal tijd worden, dan zullen we tenminste wat rust in de stad krijgen."Pietje Bell en Peentje zaten beschaamd in een hoek gedoken en wensten, dat de reis maar gauw afgelopen zou zijn.

De optocht bereikte de Herenstraat en hield stil voor de schoenwinkel van Bell. Jan, de knecht, opende ie kooi en onder luid hoera van het straatpubliek werden de jongens thuisgebracht.

Juist was de vader van Peentje bij Piets vader op bezoek. Hij stroopte zijn mouwen al op en wilde zijn zoontje van katoen geven. Maar vader Bell hield hem tegen en schudde zijn grijze hoofd.

„Niet op die manier, Bloem," sprak hij. „Laten de jongens eerst eens vertellen. Later kunnen we ze altijd nog genoeg straffen."En toen deed Pietje het woord. Hij vertelde hoe de krant hen vals beschuldigd had van het tramongeluk op de Singel en dat de politie naar hen zocht. En dat ze zich toen verscholen hadden en vandaag per ongeluk als een aapje in de kooi waren verzeild geraakt en zó thuisgebracht. Maar van het wraaknemen zei hij niets.

Vader, als altijd goedlachs, wendde zich tot Bloem.

„Ik zou wel eens willen weten, Bloem," zei hij, „wat jij en ik gedaan zouden hebben als jongens onder zulke omstandigheden. Stel je voor dat je beschuldigd wordt van iets wat je nooit gedaan hebt en dat de politie en de hele stad naar je zoeken. Kan jij je dat indenken?"Dat kon de vader van

Peentje wel begrijpen. Hij rolde zijn mouwen weer af en zette Peentje op zijn knie. Vader Bell deed hetzelfde met Pietje. Daar zaten de twee vaders met hun lieve zoontjes op de schoot en streken ze door de verwarde haren.

„Nou zal ik je ook eens wat vertellen, Piet," zei de schoenmaker, „het was helemaal niet nodig geweest om zo lang weg te blijven, want dezelfde avond kwam er een agent van politie hier zeggen dat ze de ware daders van het tramongeluk hadden gearresteerd en dat jullie dus helemaal onschuldig waren. Je angst is dus overbodig geweest. Ga nu maar gauw naar moeder toe. En dit wil ik je wel zeggen, als je ooit weer wegloopt van huis, kom je er vast niet meer in." „Dezelfde boodschap geldt voor jou, jongen," sprak Peentjes vader, „doe het nooit weer, want ik neem je niet meer als mijn zoontje terug. En houd in 's hemelsnaam op met je rare avonturen. Ik weet wel dat jij en Pietje het niet kwaad bedoelen, maar alle duivels nog-an-toe, geverfde honden in de stad loslaten, stoomfluiten vastbinden en appelkarren aan trams vastbinden zijn geen onschuldige grapjes, begrepen?" Pietje en Peentje keken elkander aan. De vaders hadden hen doorzien!

„Ja," zei Pietje, „maar dat was niet voor de grap, dat was uit wraak" De jongens werden naar hun moeders gezonden en de vaders staken een sigaar op, keken elkaar eens aan en proestten het uit.

Zo zie je maar weer: eerst denken en dan doen. Als Pietje en Peentje dat ook hadden gedaan, was hun veel narigheid

bespaard gebleven . . .

HOOFDSTUK VIII

Martha doet nieuwe pogingen om van Pietje een jongeheertje te maken

Moeder en zuster Martha hadden een langdurig gesprek gehouden over Pietje. Zuster Martha had vele vrienden en kennissen en sommigen waren erg deftig. Ze meende dat het heel goed voor Pietjes opvoeding zou zijn als hij af en toe eens met kinderen van een betere stand in aanraking kwam. Piet had daar natuurlijk niet veel oren naar. Die speelde liever met Peentje en Engeltje en de andere straatschooiertjes. „En nu moet het maar eens voorgoed uit zijn,” had Martha gezegd, „dat voortdurend gespeel op straat met jongens van allerlei soort. Wat zal er op die manier uit de jongen groeien? Ik schaam me nu al dood voor mijn vriendinnen als ik hem op straat tegenkom. Gisteren nog liep ik met Suze van Dorp, u weet wel, de dochter van de bankier, toen we opeens Piet tegenkwamen. Ik had nog stilletje willen doorlopen en niets zeggen, maar de deugniet kreeg ons al gauw in het oog en kwam Suze nota bene een hand geven. Grote hemel, wat had dat kind een handen! . . . een kolendrager was er niets bij. Zijn gezicht was zo zwart dat we eraan twijfelden of hij Pietje wel was.” „Ja,” beaamde moeder, „het is vreselijk, zoals die jongen

er soms kan uitzien." „Het is gemakkelijk genoeg te veranderen," zei Martha, „wanneer we hem andere kameraadjes geven en op een andere school doen. Er zijn zoveel goede scholen in de stad en ik zal er ook eens met vader over spreken. Vader heeft nog de meeste schuld eraan, dat Pietje zo is, want die lacht altijd maar om zijn dwaasheden en zegt dat Piet zo'n type is." „Wel Martha," zei moeder, „het zou dan wel goed zijn als je Pietje nog eens een poosje onder je hoede nam, ik heb daar geen tijd voor, ben veel te druk met het huishouden en ik zou ook niet weten wat ik met die kwajongen moet beginnen." „Om te beginnen zullen we hem eens in nieuwe kleren steken en dan moet hij voorlopig maar van de straat blijven en zo spoedig mogelijk naar een school waar de leerlingen wat netter zijn." Diezelfde avond in de huiskamer werd het plan met vader Bell besproken, maar die had er niet zo veel vertrouwen in.

„Loop rond," zei die, „denk je dat je Pietje zo maar zonder slag of stoot ineens verandert in een jongeheer? Kom, de jongen is veel te dartel en te beweeglijk daarvoor. Ik heb hem liever zoals hij nu is. Wat doet het ertoe of hij al eens met een gat in zijn broek of met een gescheurd overhemd thuiskomt?" „Wel ja," zei Martha, „wat geeft het u? U hoeft het niet te repareren, daar is moeder goed voor." „Ik repareer zijn schoenen minstens één of twee keer in de week," zei vader, „je kunt dus van mij niet zeggen dat ik het mijne niet doe. Maar als je met alle geweld de jongen wilt hervormen en een heertje van hem maken, ga gerust je gang, ik zal mij er

niet tegen verzetten. Maar ik ben wel heel erg benieuwd wat je ervan terecht zult brengen." Martha vond dat het de volgende dag maar direct moest beginnen en gelukkig voor haar gebeurde er iets.

Een buurman had aan Pietje gevraagd of hij zo goed wou zijn even een emmer witkalk voor hem te gaan halen. Pietje was zo vriendelijk geweest en teneinde zich te overtuigen dat hem geen rommel in de handen gestopt was, had hij de kalk onderweg enige malen geprobeerd op deuren en winkelruiten. Jammer dat hij bij die proefneming ook zichzelf geweldig bemorst had. Hij leek wel een stukadoor!

„Ziezo, jongetje," zei Martha, „en nu zal het meteen uit wezen. Ik zal je wassen en kleden en dan ga je met mij mee een nieuw pakje kopen. En vanmiddag ga je met mij mee op visite." „Een nieuw pakkie kopen?" vroeg Pietje. „Bij Piek en Klompenberg?" „Foei, wat een uitspraak. Ik wil je nu tegelijk wel even vertellen, jongen, dat je van nu af aan een nieuw leven gaat beginnen. Het loopt de spuigaten uit met je.

Voortaan blijf je zoveel mogelijk bij mij en gaat niet meer op straat spelen." „Hè jakkes, niet meer op straat spelen?" protesteerde Pietje. „Wat heb je daar nou an?" „Verder zal ik je leren om nette woorden en uitdrukkingen te gebruiken, behoorlijk op je kleding te zijn en leren omgaan met nette jongheren." Piet trok een scheef gezicht, alsof hij zeggen wou: daar zal je wat van beleven. Ondertussen ging hij met Martha mee naar een kledingzaak. Ze wandelden naar de Hoogstraat en stapten de bekende klerenwinkel binnen. Pietje wou met

alle geweld een sterke school- broek hebben met een blauwgestreept overhemd dat een stootje kon verdragen. Maar Martha had andere plannen. Zij zocht een keurig zwart pakje met een witte kraag en een zwarte pet.

Toen Pietje zag wat ze hem aan wilden doen werd hij woedend.

„Denk je dat ik dat apepakkie antrek?“ riep hij uit. „Kan je net denke. De hele buurt zou me uitlachen.“ „We hebben niets met de buurt te maken,“ zei Martha onverbiddelijk, „je past dit pakje aan en daarbij blijft het.“ „Och Martha . . . toe ...“ smeekte Pietje, „doe me nou dat kermispakkie niet an . . . ze zalle denke dat ik idioot ben . . . geef me liever een pak zoals alle knullen dragen... toe nou, ik lijk net een plakplaatje met zo'n gekke jurk an . . .“ Martha en de winkelbediende moesten onwillekeurig lachen.

„Zal ik de jongeheer helpen bij het aanpassen?“ vroeg de laatste. „Dat kan je net geloven,“ zei Pietje. „Ik kan mezelf wel ankleje.“ fMartha verzette zich daartegen, maar het hielp haar niets, want Pietje wilde absoluut de winkelbediende niet toestaan hem te helpen.

Toen moest Martha er wel aan te pas komen. Zij nam Pietje mee in een der kleine kleedkamertjes en begon hem het nieuwe pakje aan te trekken.

Het paste hem zo precies dat er niet eens iets aan veranderd behoefde te worden. Hij bekeek zich in een der grote spiegels. Het zwarte pakje maakte van Pietje een heertje in het klein, maar Pietje zette een paar grote ogen op en deed een

stap nader. Daarop balde hij zijn vuisten en nam een vechtende houding aan tegen zijn beeld in de spiegel. „Wat is dat?" vroeg Martha, „vind je het niet erg mooi?" „Erg mooi?" zei Pietje, „ik heb veel zin om die knul een blauw oog te slaan." Maar Martha nam daar verder geen notitie van. Ze trok Pietje het pakje weer uit en liet het door de bediende inpakken. Toen gingen ze naar een andere winkel en daar kocht Martha voor haar ongelukkige broertje een paar schoenen die glommen als spiegels. En ook nog enige paren fijne kousen. Och, och, wat voelde Pietje Bell zich ongelukkig! Welke Hollandse jongen wou er nu in een zwart pakje lopen met een wit kraagje. Hij begreep niet waarom juist hij met zo'n ‚apepakkie' moest lopen.

's Middags werd alles aan huis bezorgd. Intussen had Martha Pietje meegenomen naar de kapper om zijn haar te laten knippen volgens de laatste mode, met een lange kuif van voren en van achter en opzij kort. Vroeger liet Pietje altijd zijn hoofd kaal knippen en dan groeide het overal weer tegelijk aan, zodat de haren aan alle kanten onder zijn pet uitstaken en het weer hoog tijd werd de kapper aan het werk te zetten. Martha zou juist die middag op theevisite gaan bij haar vriendin Suze van Dorp, de dochter van de rijke bankier. Martha had heel veel deftige vriendinnen en sommigen hadden jongere broertjes. Martha vond het voor Pietje heel goed als hij eens met deze knaapjes kennis maakte, dan zou hij ook wat betere manieren leren.

En aangezien Suze van Dorp een alleraardigst broertje had,

ongeveer even oud als Pietje, zou ze deze middag Piet meenemen om met het broertje te spelen en wat nette manieren te leren. Zo was het afgesproken en dat zou nu gebeuren.

Het was nog vroeg en Pietje was nog niet aangekleed voor de visite. Met de handen in de zakken stond hij voor de winkel van zijn vader, inwendig mopperend en klagend over zijn ongelukkig lot. O, hij wou altijd wel graag een jongeheer wezen met een mooi, nieuw matrozenpak en een fluit eraan en zo'n echte matrozenpet, of ook wel een fijn sportpak met zo'n witte kraag erop en 'n sportpet, en 'n rotting als wandelstok, nou, eentje die zo emmes zwiepte. Maar dat kermispakkie dat Martha voor hem uitgekozen had vond-ie niks leuk, net een modepop en hij wilde zo graag een echte jongen zijn.

Kijk, daar kwamen zowaar Engeltje en Peentje aanlopen, de armen om elkanders schouders heengeslagen. Ze floten ieder een verschillend deuntje, zodat het mooi vals klonk.

„Kom 's hier,“ riep Pietje. De vrienden kwamen naderbij.

„Ga je mee vissen vanmiddag, Pietje?“ „Ik kan niet, jó. Ik moet met Martha mee op visite bij een rijke knul, ik weet niet eens hoe die snoeshaan heet. Ik heb er niks geen zin in, maar misschien heit-ie een boel mooi speelgoed, spoortreinen en een voetbal en weet ik wat.“ „Mag ik mee?“ vroegen Engeltje en Peentje in één adem. Pietje dacht na.

„Nou jongens, dat zou wel leuk zijn, maar het zal niet zo gemakkelijk gaan. M'n zuster wil jullie vast niet mee hebben.

Maar ik weet er wat op. Het huis is op de Stationsweg nummer 453. Maak dat je daar vanmiddag in de buurt bent en dan zullen we je binnenlaten. Goed?"Of het goed was. De vrienden beloofden present te zijn en toen kwam Martha om Pietje binnen te roepen.

Hij werd eens terdege gewassen en zijn haar gekamd met de nieuwe kuif erin. Martha deed nog wat fijne eau de cologne in zijn haar, zodat hij rook als een odeurfabriek. Toen werd hem zijn nieuwe pak aangetrokken en zijn nieuwe pet opgezet en moest hij zijn prachtige schoenen aantrekken. Och, wat zag Pietje er sprookjesachtig uit, maar ... wat voelde hij zich ongelukkig. Terwijl hij zich in de spiegel bekeek kreeg hij bijna tranen in de ogen van medelijden met zichzelf.

Moeder was opgetogen van bewondering over haar mooie zoonje en ook Martha had nu veel plezier in haar broertje. „Piet," zei ze, „ik zal nog trots op je worden." Toen gingen ze de kamer uit en door de winkel, waar vader aan het werk was. „Wie is die jongeheer?" vroeg vader aan Martha. „Maar vader, ziet u niet dat het Pietje is?" Vader Bell zette zijn bril eens recht, keek met grote ogen naar Piet en schudde het hoofd. „Is het geen zonde en schande," zei hij tot zijn vrouw en dochter, „om van een levendige robbedoes als Pietje zo'n harlekijn te maken? Moet hij in een gekostumeerde optocht meedoen of naar een bal? En waar zijn die schoenen gekocht? Zijn de schoenen uit mijn winkel niet goed genoeg voor mijn kinderen?" „Och vader, je begrijpt er niets van," zei moeder. „Martha neemt Pietje mee naar de familie Van

Dorp en dat zijn rijke lui, en nu gaat Pietje manieren leren en een net ventje worden en wij hadden die soort schoentjes niet in de winkel en .. . en ...", „Jawel, ik snap het heel goed," zei vader treurig, „maar ik beklaag de jongen." Daarin moest Pietje zijn vader gelijk geven. Hij was nu een jongen om medelijden mee te hebben.

„Nu," hernam vader, „ik ben benieuwd om te zien wat jullie ervan terechtbrengt. Maar je schijnt te vergeten dat Piet een jongen is en geen meisje. Afijn, ga je gang, maar ik denk er het mijne van. Ik zal je vanavond wel vertellen wat dat is." En zo ging Pietje met Martha mee als een lam, dat naar de slachtbank wordt geleid.

HOOFDSTUK IX

Pietje Bell leert manieren .. . Wimpie van Dorp ook

Aan de Stationsweg was het grote herenhuis van de bankier Van Dorp. Dikke tapijten bedekten de marmeren trappen. Aan de muur van de vestibule hingen kostbare doeken, die om wapens en schilden heen gehangen waren. Het was er hoog en ruim als in een kerk en net zo stil, want overal lagen dikke lopers en kleden op de vloer.

De elektrische huisbel weerklonk en een bediende liet Suze's vriendin binnen. In de vestibule kwam Suze hen al tegemoet. „Blij, dat je er bent, Martha," zei ze hartelijk. „En is dat nu je broertje? Nu, de jongen is erop vooruitgegaan sinds ik hem de laatste keer ontmoette. Dag Pieterbaas, wat zie je er keurig uit, vent." Martha stootte haar broertje aan.

„Pietje, neem je pet af en zeg ‚dag juffrouw'." Pietje deed wat hem gezegd was en volgde de dames naar een der kamers. Er waren al enige jongedames aanwezig en Martha werd door allen met de grootste hartelijkheid ontvangen.

Pietje werd door de dames bewonderd, wat hij allesbehalve prettig vond. Het duurde niet lang of de jongedames waren in druk gesprek geraakt en Pietje begon zich te vervelen.

Hij gleed van zijn stoel en begon de grote kamer eens rond te

wandelen.

Suze merkte dat op en zei:

„Mijn broertje Wimpie komt dadelijk, Piet, dan kunnen jullie samen wat spelen."Piet knikte en hoopte dat Wimpie maar gauw kwam. Wimpie moest bepaald wel een kamer vol speelgoed hebben en dan zou het nog wel een leuke middag kunnen worden. Het duurde niet lang of Pietje hoorde het bekende gefluit van Engeltje en Peentje op straat. Hij gluurde zo nu en dan stiekem naar de pratende dames en bewoog zich voorzichtig in de richting van het raam.

Daar kroop hij achter één van de grote, zware gordijnen, zodat het gezelschap in de kamer hem niet zien kon.

Ja, daar stonden de twee vrienden te wachten.

Pietje legde zijn wijsvinger op de mond en beduidde de vrienden een ogenblik te wachten.

Engeltje en Peentje meenden een vreemde jongen aan het raam te zien, die hun allerlei tekens gaf.

„Zeg," zei Peentje, „ken jij die jongen daar aan het raam?" „Ik niet," sprak Engeltje, „maar Piet is het niet, dat kan je wel zien." „Nee, Piet heeft zo'n meisjespakkie niet an. Tenminste niet dat ik weet." „Hij zegt dat we moeten wachten. Piet komt zeker later." „Zeg . . . wacht effe . . . kijk 's goed uit je doppe . . . het is Piet wél." „Ga nou gauw . . ." „Héééé . . . Piet. .. ben jij Piet?" schreeuwde Engeltje. Piet, aan het raam, knikte beschaamd.

„Zie je nou wel? Hij zegt van ja. Jö, hij heit dat pakkie zeker van die rijke mense gekrege . . . misschien krijge we ook wel

zo'n pakkie." „Nou, dat zou fijn weze zeg." „Kijk, hij gaat weer de kamer in. Laten we hier wachte." Inderdaad was Pietje weer naar het gezelschap teruggekeerd, want hij was bang dat zijn zuster tenslotte zou merken wat er aan de hand was.

Even later werd Wimpie binnengebracht door zijn mama.

Wimpie maakte een buiging voor Pietje en zei:

„Aangenaam kennis te maken." Dat had nog nooit iemand tegen Piet gezegd. Hij wist niet wat hij daarop moest antwoorden en daarom zei hij maar: „Da's mijn schuld niet.. .

Martha heeft me meegenomen/" Alle dames begonnen te lachen, maar Martha zei:

„Foei Pietje, dat mag je niet zeggen. Maak nu ook eens een mooie buiging voor Wimpie en zeg ‚aangenaam kennis te maken'." Maar Wimpie wachtte daar niet op. Plotseling trok hij Pietje mee bij de hand en holde de kamer met hem uit.

„Kom mee naar boven," riep hij. Samen renden ze de trappen op en kwamen in een ruim vertrek dat ingericht was als speelkamer. Er was genoeg speelgoed om een heel weeshuis te vermaken en Pietje kon de eerste ogenblikken niet spreken van verbazing. Kasten en planken vol... het leek hier wel het voorraadmagazijn van Sinterklaas.

„Wat zullen we spelen?" vroeg Wimpie. „Ik weet het niet," zei Pietje, „zeg jij het maar. Ik heb nog nooit met zo iets gespeeld, alleen maar in de winkel gezien." „O hemel, het verveelt mij zo, al dat speelgoed," zuchtte Wimpie. „Vind jij speelgoed niet vervelend?" Pietje keek Wimpie in stomme verbazing aan.

„En dan je verjaardagen," ging Wimpie voort, „vind je ze niet verschrikkelijk ellendig? Je krijgt allemaal dingen die je niet nodig hebt of die je vervelend vindt. Ik vind eigenlijk alles vervelend, jij ook?" „Nee, ik niet," zei Pietje. „Ik heb geen tijd om me te vervelen." Wimpie nam een boek op en bekeek de platen en intussen keek Piet eens zwijgend naar Wimpie. Gunst nog an toe, dacht hij, wat een rare knul is dat. Die heeft meer dan hij gebruiken kan en vindt alles vervelend. En wat ziet hij er wit en mager uit. Misschien vindt hij eten ook vervelend. Ik wed dat hij nog nooit op straat gespeeld heeft. Van buiten klonk weer gefluit.

Piet ging naar het raam en keek naar beneden.

Daar stonden Engeltje en Peentje nog trouw te wachten.

„Zeg Wimpie," begon Pietje, „kom eens hier." Wimpie kwam naar het venster en keek naar de beide knapen op straat.

„Wie zijn dat?" vroeg hij. „Dat benne Engeltje en Peentje, me vriendjes." „Zijn die jongens jouw vriendjes?" vroeg Wimpie verbaasd. „Ja," zei Piet hartelijk, „leuke knullen zijn het, ik heb altijd een hoop pret met ze." „Komen ze dan bij je op visite?" vroeg Wimpie nieuwsgierig. „Visite? Ha-ha-ha-ha-ha... nee hoor, wij spele altijd op straat... jó, nogal niet fijn ... en dan hebben we een hoop dè's ...". „Wat is dè's?" „Schik, pret, plezier, 'n Boodschap doen voor een winkel en dan krijg-ie centen en dan koop-ie zuur- balle en drop, enne olienootjes.' „En taartjes zeker," veronderstelde Wimpie. „Ben je betoeterd, taartjes zijn veels te duur ... En we hebbe 'n circus gehad, maar dat is in de brand ge- vloge... en toen is de politie ons

achternagegaan ..." „Politie ... heus politie ...?" vroeg Wimpie, die Pietje vreselijk interessant vond. „Wat dacht je dan ... nou hoor, maar ze hebbe ons nooit te pakke gekrege." „Ben je dan niet bang van politie?" vroeg Wimpie, die Pietje begon te bewonderen. „Bang? Welnee, ik geef 'n agent altijd 'n hand en ze kenne me allemaal." „Ik mag nooit op straat spelen ... Ik zou niet weten wat ik er doen moest," zei Wimpie. „Soms wandel ik met de gouvernante ..." „Wat is dat voor 'n knul?" vroeg Pietje. „O, dat is mijn onderwijzeres. ... strakjes moet ik weer les hebben. Maar ik zou veel liever eens met jou spelen ... Zeg, zijn die jongens erg ruw?" „Wie? Peentje en Engeltje? Welnee, ze zijn wat aardig." „Ik weet wat. Ik heb geen zin om weer les te hebben. Laten we naar buiten gaan en met die jongens spelen." Pietje keek Wimpie vol verbazing aan. „Durf je dat heus?" vroeg hij. „Durf je werkelijk stilletjes het huis uit te snappen?" Dat liet Wimpie zich geen twee keer zeggen.

„Durven?" sprak hij. „Dat zal je zien, kom mee, we gaan de achterdeur uit." De jongens daalden de trappen af en kwamen door een achterkamer in de tuin. Aan het einde daarvan was een schutting waarin een deur was. Wimpie opende die zonder veel moeite en nu stonden ze in de straat achter het huis. Zo snel ze konden lopen liepen ze het blok huizen om en zagen spoedig op de Stationsweg de nog steeds wachtende vrienden.

„Heeee. ... Peentje!" schreeuwde Piet. Peentje draaide zijn hoofd om en ontdekte Piet.

Spoedig hadden Engeltje en Peentje zich bij Piet en Wimpie aangesloten.

„Hij heet Wimpie van Dorp," stelde Pietje voor. „Zeg Piet, wat zie jij er gek uit met dat pakkie." „Moet je naar een bruiloft?" „Welnee, dat pakkie heeft m'n zuster gekocht, ik heb er nog zo'n muts ook bij, maar die heb ik laten liggen. We zijn het huis uitgepiept." „Mag je dan niet naar buiten?" vroeg Peentje. „Nee, natuurlijk niet, we benne op visite, maar Wimpie wou op straat." „En je hebt ons beloofd dat we met dat mooie speelgoed mogen spelen," hielp Engeltje hem herinneren. „Mogen ze straks je speelgoed eens bekijken?" vroeg Pietje aan Wimpie. „O zeker, waarom niet?" „Zeg," zei Peentje, „het is maar goed dat jij en Wimpie nou bij ons zijn, nou zijn we ook met z'n vieren. Daarnet kwamen we vier knullen uit de Bree- straat tegen en die wouen vechten. We hebben d'r een paar op d'r gezicht gegeven, maar ze zijn nog in de buurt en loeren op ons." „Daar komen ze al aan," zei Engeltje, wijzend op een viertal jongens. Nauwelijks hadden de aankomenden ons vriendengroepje opgemerkt, of ze deden een aanval.

„Wees maar niet bang, Wimpie," zei Piet, „ik zal je wel helpen, hoor. Je slaat maar goed van je af en als je er kans toe ziet spring er dan een naar zijn benen, dan rolt hij vanzelf om." Wimpie voelde dat het allereerste straatavontuur in zijn leven zou beginnen. Hij dacht geen ogenblik aan zijn fijne kleding, aan zijn gouvernante. Hij voelde geen vrees, het was allemaal zo nieuw voor hem. Hij had alleen maar enorm veel

zin om eens iemand op zijn gezicht te slaan en dat verlangen was het sterkst, toen de vier aanvallers genaderd waren en op de jongens aansprongen. Wimpie zag alleen maar de knaap die op hem af kwam.

De jongen was misschien twee jaar ouder dan Wimpie en iets groter. Hij lachte Wimpie uit en gaf hem een onverwachte klap in het gezicht. Hij dacht dat Wimpie bang was en niet vechten kon.

Wimpie wierp een snelle blik op Pietje, Peentje en Engeltje, die met hun aanvallers over de straat lagen te rollen alsof zij het elke dag deden. Toen klemde Wimpie zijn tanden op elkaar, balde zijn vuisten en begon de aanvaller te bewerken. Het viel niet mee. De jongen had weieens meer gevochten en had weinig moeite om het jongeheertje van zich af te houden. Toen herinnerde Wimpie zich wat Pietje hem aangeraden had. Bliksemsnel schoot hij naar de benen van de jongen, waardoor deze omtuimelde. In een wip was Wimpie bovenop hem gesprongen en begon met zijn vuisten de ogen van de aanvaller te betimmeren. Af en toe kreeg diens neus een paar harde stompen. Juist op dat ogenblik lukte het de andere drie de vreemde vechtersbazen op de vlucht te jagen. Ze hadden het zo druk met hun eigen aanvaller gehad dat ze helemaal Wimpie vergeten waren.

Die zat nog kalm op de spartelende knaap en sloeg en stompte onophoudelijk voort.

Toen begon de ander om hulp te schreeuwen, want hij kon

Wimpie niet van zich af krijgen en zijn ogen waren bijna dichtgestompt.

„Kijk me nou eens even aan," riep Pietje uit in bewondering. „Zie je dat, jongens?" „Nou zeg, die Wimpie is ook niet voor de poes!" „Laat hem ophouden, Piet, hij slaat die knul nog halfdood." „Hou nou maar op, Wimpie hou op nou. Het is nu mooi genoeg!" riep Pietje hem toe. Maar Wimpie hoorde niets.

Toen gingen de vrienden naar hem toe en trokken hem van de ander af.

„Laat hem maar gaan, Wimpie, hij heeft genoeg!" Dat scheen ook wel zo, want nauwelijks voelde de jongen zich van zijn vijand bevrijd, of hij zette het op een lopen. De knaap had twee blauwe ogen en een bloedende neus.

„Gommes, wat heb jij die knul toegetakeld, Wimpie!" riep Peentje uit. „Ik wist niet dat je zó vechten kon," zei Pietje. „Dat wist ik ook niet," bekende Wimpie. „Dit is de eerste keer van mijn leven dat ik gevochten heb." „Hoe deed-je het toch?" vroeg Engeltje. „Wel, dat was gemakkelijk genoeg. Pietje zei dat ik hem naar zijn benen moest springen en dat heb ik gedaan. Toen ben ik op hem gaan zitten en de rest ging vanzelf." Intussen had het straatgevecht de aandacht getrokken van vele bewoners van de Stationsweg, onder wie ook de familie Van Dorp. Al spoedig waren Wimpie en Pietje uit het huis vermist en het lawaai op straat gaf al dadelijk antwoord op de vraag: waar zijn ze?

Zuster Martha en Suze kwamen verschrikt naar buiten lopen,

juist toen de vechtpartij afgelopen was.

Martha greep Pietje bij de arm en schudde hem heen en weer.

„Jou schandelijke jongen," riep ze uit, „je hebt je mooie, nieuwe kostuum helemaal bedorven . . . Kijk eens hier, het is vol scheuren en gaten en modder . . ."Pietje had nog geen tijd gehad zijn kostuum te bekijken, maar wat Martha zei, was waar. . . het was to-j taal aan flarden.

Wimpie was er minder erg aan toe, ofschoon zijn tegenstander nog kans gezien had enige veranderingen in zijn toilet te maken.

„Wimpie, kindlief, wat zie je er uit. . . maar ventje, wat heb je gedaan?" „Zie ik er uit?" vroeg Wimpie hijgend, „zeg Suus, dan had je die andere knul eens moeten zien."Toen ontdekte Martha dat de twee anderen Peentje en Engeltje waren.

„Wel heb je ooit van je leven!!" riep ze uit. „Daar heb ik me nu Piet meegenomen om Wimpie een bezoek te brengen en daar heeft hij me heus weer zijn oude kameraden hier gebracht. Mars, naar huis, kwajongens!"Peentje en Engeltje maakten dat ze wegkwamen en Pietje en Wimpie werden door de zusters naar binnen gebracht. — Nu, in elk geval. . . Pietje had wat manieren geleerd . . . maar Wimpie ook.

HOOFDSTUK X

De dieven proberen Pietje Bell en Peentje te ontvoeren

Vader Bell zat in zijn werkplaats een paar schoenen te repareren, terwijl hij, net als altijd, een lustig liedje zong. Zuster Martha en Pietje kwamen binnen, juist terug van visite bij de Van Dorps.

Vader zette zijn bril eens recht, legde zijn gereedschappen neer en kwam een paar stappen nader.

Toen begon hij te lachen ... hij hief de beide handen omhoog en liet ze met kracht op zijn knieën neerkomen ... en schaterde, schaterde, dat je het huizen ver kon horen.

Martha, boos en verontwaardigd om het gelach, trok Pietje met zich mee naar de achterkamer, waar ze hem het vernielde pak uitdeed en zijn gewone kleren weer aantrok.

Moeder kwam eens naar voren om haar man te vragen, wat voor grappigs hij zag in een vernield pakje, dat zoveel geld gekost had.

„Grappigs?“ lachte vader, „wel beste vrouw, hetgrappigste is dat ik alles vooruit geweten heb. Piet heeft nog nooit zulke kleren gedragen en weet dus ook niet hoe hij ermee moet omgaan. Toen hij in die vechtpartij raakte, dacht hij aan geen kleren. Piet is een echte, gezonde, levenslustige wildebras, en

die kun je maar niet zonder slag of stoot ineens in een plakplaatje veranderen."

Moeder schudde het hoofd maar eens, ze wist dat haar man van Pietje nooit een heertje zou willen maken. Die vond een echte Hollandse jongen veel leuker als zoon.

Ondertussen had Martha alweer genoeg van haar pogingen om van Pietje een jongeheertje te maken. Zij nam zich voor nimmer meer een volgende poging te wagen.

Intussen stond er Pietje en zijn vriend Peentje weer een ander avontuur te wachten. Er was namelijk door de politie een onderzoek ingesteld naar de geheime bergplaats van gestolen goederen, waar de jongens een nacht in hadden doorgebracht. De beide mannen, Teun en Klok, waren een tijdlang spoorloos verdwenen, waarschijnlijk ten gevolge van de vlucht der jongens. Er waren echter zoveel eenzame boerenhuisjes in het Schieland, dat het moeilijk was de bewuste plaats te vinden.

Daarom had het hoofd van de detectivedienst besloten beide jongens mee te nemen en de bewuste plaats te laten aanwijzen.

Op zekere middag toen Pietje uit school kwam en juist de winkel wilde binnengaan, zag hij tot zijn schrik dat er een agent met vader stond te praten. Dadelijk trok hij zich wat terug en gluurde door de winkelruit naar binnen. Ofschoon hij zich niet herinneren kon iets gedaan te hebben waarvoor de politie hem moest hebben, voelde hij zich toch niet op zijn gemak. Wat moesten ze nu weer van hem?

Hij zag hoe de agent iets aan vader vroeg en deze zijn schouders ophaalde en iets terug zei. Jammer dat hij het niet verstaan kon. Och, och, wat was hij toch een beklagenswaardig jongetje, altijd maar achtervolgd door de politie en de justitie, en zo onschuldig als een lam. Had hij niet iets gedaan? Hij werd zeker weer beschuldigd van iets wat een ander gedaan had, net als toen met dat tramongeluk op de Singel. En de politie kwam maar dadelijk op hem toe, alsof hij de enige jongen in de stad was.

Stil, daar kwam de agent naar buiten. Pietje schoot als een pijl uit de boog de straat door. Hijgend bleef hij op de hoek staan en gluurde langs de huizen naar de agent. Deze was spoedig in de menigte verdwenen. Met kloppend hart keerde Pietje naar huis terug.

„Kom jij eens hier, jongeheer," sprak zijn vader, toen hij de winkel binnentrad. Pietje kwam naderbij en bleef voor zijn vader staan, zijn grote, zwarte ogen vragend op hem gericht. Vader keek in die grote, zwarte ogen van zijn jongen en schudde het hoofd.

„D'r is een agent hier geweest," begon hij op ernstige toon. Pietje knikte.

„Ja," zei hij, „dat weet ik." „Hoe weet jij dat?" „Ik heb hem gezien . . . maar ik wachtte tot-ie weg was." Vader begon te lachen.

„Dat is heel begrijpelijk," zei hij. „Dus terwijl ik hier met de agent stond te praten over jou, was jij hier bij de deur, hè? En je durfde niet binnenkomen?" „Ja vader. Ik . . . ik . . . durfde

wel, ziet u . . . maar ik dacht... ik zal maar liever eventjes wachten tot vader uitgepraat is." „Dat is werkelijk heel beleefd van je," lachte vader Bell. „Maar weet je wat hij moest?"Daar zal je het hebben dacht Pietje.

„De politie heeft nog maar steeds dat huisje van Teun en Klok, die beruchte dieven, niet kunnen vinden, en nu willen ze dat jij en Peentje met een detective meegaan om de plaats aan te wijzen. Houd je dus gereed om morgenmiddag na schooltijd met hem mee te gaan."Opeens was Pietjes angst en schrik verdwenen.

Hij mocht de politie helpen!

Hij mocht met een heuse detective mee!

Hij moest hem de weg wijzen naar de plaats van de misdaad!

Was dat even een meevaller!

Vader lachte en zei: „Wel Piet, ik wed, dat je aardig in angst zat en dacht dat de agent je weer kwam halen voor het een of ander. Nee jongen, dat had je mis. En wat meer is, Peentje moet ook meegaan, omdat twee allicht meer weten dan één."In een wip was Pietje de winkel uit en op weg naar Peentje.

Bij Peentje aan huis was hetzelfde gebeurd en de jongen was al net zo opgewonden als zijn boezemvriend Pietje Bell.

Pietje hoefde niet ver te lopen, want om de hoek botste hij met een geweldige vaart tegen een andere jongen aan, zodat ze allebei van de weeromstuit ach- teroverrolden.

„Hee, kaffer, kijk waar je loopt," riep Pietje, pijnlijk zijn voorhoofd bewrijvend. Maar onmiddellijk liet hij erop volgen:

„O, ben jij het, Peentje?“ „Ik geloof het wel,“ zei Peentje, zijn neus vasthoudend, want die had de bons opgevangen. „Zeg,“ zei Piet opstaande en zijn makker optrekkend, „moet jij ook mee met de defectief naar het huis van de dieven?“ „Nou en of, dat kwam ik je juist vertellen. Jij ook? Maar zeg, dat heet geen defectief...“ „Hoe dan?“ „Een ,deed-de-dief, mijn moeder zegt het zelf.“ „Nou, fijn, wat zalle de jongens opkijken.“ En de buurtjongens keken op. Sjonge, dat was me nogal geen hoge onderscheiding, als je met een echte politie-detectief een paar misdadigers ging opsporen. En wat méér was: de politie kon de dieven niet eens vinden en daarom moesten Pietje Bell en Peentje mee om hun de weg te wijzen. Was me dat even een eer?

We moeten nu even teruggaan naar onze oude bekenden Teun en Klok, de beide mannen die Pietje Bell en Peentje enige tijd geleden gevangen gehouden hadden in de kelder. Toen de jongens in de vroege morgen ontvlucht waren hadden de mannen het maar beter gevonden een andere woonplaats op te zoeken, uit vrees dat de jongens de politie op de hoogte zouden brengen van de voorraad gestolen goederen. Ze hadden alles in de schuit gepakt en waren naar een ander oord verhuisd. Het was het vroegere dorp Katendrecht, dat nu een deel van de stad Rotterdam geworden is. In een kleine woning, afgezonderd van de andere huisjes, hadden ze nu hun hoofdkwartier. Op zekere avond zat een drietal mannen bijeen in de kamer van het genoemde huisje.

Twee van hen waren onze bekenden, Teun en Klok. De derde droeg de bijnaam van de ,graaf', waarschijnlijk om zijn beschaafd voorkomen en manieren. Hij was heel wat meer een ,heer' dan de andere twee, maar dat nam toch niet weg dat hij tot hun dievenbende behoorde. Hij was spion, de uitkijk en de grote raadgever van de anderen. Doordat hij netter gekleed ging en beschaafder sprak kon hij beter van alles op de hoogte komen dan de andere twee.

„En wat ben je vandaag te weten gekomen?" vroeg Teun hem, nadat alle drie hun stoelen bij de tafel geschoven hadden. „Dat zal ik je vertellen," antwoordde de graaf, terwijl hij een zilveren sigarettenkoker uit de zak nam en die langzaam opende. Ik heb vanmorgen onze vriend Deken, je weet wel, die het hoofdbureau van politie schoon moet houden, een tientje in de handen gestopt. Hij had groot nieuws. "De graaf wachtte even en stak een sigaret op. Langzaam blies hij de rook voor zich uit en keek de anderen veelbetekenend aan.

„Wel, wat was het?" vroeg Teun ongeduldig. „De twee jongens, die jullie in je kelder opgesloten hebben, zullen met een detective naar de plaats gaan, waar jullie gewoond hebben." „Wel, laat ze gaan, wat kan ons dat schelen?" oordeelde Klok. „Ja wat zou dat?" voegde Teun erbij. „Er is niets meer in de kelder of in het huis achtergelaten." „Goed en wel," zei de graaf, de sigaret in een lang, meerschuijmen pijpje schuivend, „maar 't zou kunnen dat iemand van je oude bureu te veel verklapt, waardoor de politie ons hier wel eens op het spoor zou kunnen komen. Als de jongens het huisje

terugvinden, lopen we groot gevaar gevonden te worden. En die twee snaken zullen jullie onmiddellijk herkennen." „Daar heb je kans op," meende Teun. „Dat die twee bengels ook juist in onze schuit moesten kruipen. Als ze dat niet gedaan hadden, hadden ze ons nooit gesnapt." „Wel," ging de graaf voort, „daar valt niets aan te veranderen. Morgenmiddag gaat de detective met de jongens erheen. Ik vond het wel de moeite waard jullie dit even mede te delen." „Wat kunnen wij eraan doen?" vroeg Klok. „Wij kunnen toch zeker de politie niet tegenhouden?" „Natuurlijk niet," gaf de graaf toe. „Maar we zouden wat anders kunnen doen." „En wat is dat dan wel?" „We kunnen de politie vóór zijn." „Vóór zijn? Wat bedoel je?" De graaf keek eens om zich heen, alsof hij bang was dat iemand anders hem horen kon. Daarop boog hij zich over de tafel en de drie staken de hoofden bijeen. Er werd enige tijd gefluisterd en tenslotte schenen ze het met elkaar eens te zijn.

„Afgesproken dus," zei de graaf. Er was afgesproken met de ouders van de jongens dat Pietje en Peentje samen zouden worden afgehaald in de schoenwinkel aan de Herenstraat. Natuurlijk hoefden ze die middag niet naar school, de hoofdonderwijzer wist ervan. Netjes gewassen en gekleed wachtten de jongens met kloppende harten op de aankomst van de detective. Ze voelden zich maar wat gewichtig. Precies één uur in de middag hield er een taxi stil voor Bells winkel. Er stapte een heer uit, die iets tegen de chauffeur zei en toen dadelijk de winkel binnenging.

De jongens stootten elkaar aan. „Daar is hij."De vreemdeling stapte op vader Bell toe en zei:

„Ik ben Wouters van de detectivedienst en ik kwam de jongens halen." „Best, mijnheer Wouters," zei vader, „de vriendjes staan al op u te wachten." „Laten we dan maar dadelijk gaan," was het antwoord. „Jongens, je weet toch wel goed waar het huis van Teun en Klok te vinden is?" „Dat zal waar zijn," antwoordde Pietje Bell. „Breng ons maar eens in de buurt, en ik zal u dadelijk wel vertellen waar het is."De jongens volgden de man in de automobiel, welke dadelijk daarop wegreed. Ongeveer een half uur later hield er een andere auto stil voor de winkel van Bell. Twee politieambtenaren in burgerkleding stapten eruit en traden de winkel binnen.

„Is u meneer Bell?" vroeg een hunner.„Jawel meneer, dat ben ik," antwoordde vader.„We kwamen volgens afspraak de jongens halen, mijnheer Bell." „De jongens zijn een half uurtje geleden al afgehaald door een heer in een auto," zei vader verbaasd.„Hij zei hetzelfde als u, namelijk dat hij de jongens kwam halen om hem de weg te wijzen naar het huis van de bewuste dieven. En hij vroeg nog aan mijn Pietje of hij zich wel goed de plaats herinneren kon."De beide heren keken elkaar eens aan.

„Hoe zag die sinjeur eruit?" vroeg de een weer.Vader gaf een beschrijving van de man.

De heren van de politie knikten.

„Dat is de graaf," fluisterde de een tot de ander, en toen liet hij

er luider op volgen: „Ik vrees dat de jongens in handen geraakt zijn van dezelfde dieven, meneer Bell, ze zijn ons vóór geweest, uit vrees dat de jongens te veel verklappen zouden." Vader schrok.

Toen herinnerde hij zich opeens iets . . .

„Ik keek de auto na," zei hij gejaagd en zenuwachtig, „en ik las het nummer ... ik weet het nog goed.. . het was 5634." Een der heren schreef het dadelijk in zijn boekje en liep de winkel uit, terwijl de ander nog even bij de verschrikte vader bleef praten.

Tien minuten later had ieder politiebureau in Rotterdam en omgeving het nummer van de auto en iedere agent op post had bevel gekregen naar de auto uit te zien.

Politieagent no. 44, op post aan de tweede Maasbrug, hielp het drukke verkeer regelen, wat wel nodig was, daar af en toe de brug openging en daardoor het enorme verkeer van sleperswagens en andere vrachtauto's lang opgehouden werd. Hij zorgde dat de wagens en auto's zich in een lange rij plaatsten en ordelijk wachtten tot de brug weer openging. Er was een aantal rijnschepen in aantocht en de brug moest weer open. De hekken werden gesloten en beletten juist een taxi de doorgang.

De agent keek eens naar 't nummer, het was 5634.

Het zou geruime tijd duren alvorens de brug weer gesloten werd. De agent liep kalm naar een winkel op de hoek en telefoneerde naar zijn bureau.

Vijf minuten later waren de passagiers van de auto op weg

naar het politiebureau ... De graaf, Pietje Bell en Peentje. Ze werden zo spoedig mogelijk weer naar huis gebracht, maar de graaf mocht nog een poosje bij de commissaris blijven om hem een en ander te vertellen.

Wat waren vader en moeder blij toen ze hun jongen en zijn vriendje weer behouden terug hadden. Maar het mooiste van het geval was dat het hele avontuur nog geen half uur had geduurd. Het was aan vader te danken dat de jongens weer zo gauw opgespoord waren, doordat hij het nummer van de auto toevallig onthouden had. Vader dankte de politiebeambten hartelijk en drukte zijn bewondering uit voor de prachtige, snelle manier, waarop zij de verlorenen hadden weergevonden. Intussen werd besloten op een andere dag de bewuste reis te ondernemen. Voorlopig zou de graaf wel een en ander aan de politie kunnen vertellen.

En de jongens?

Wel, die hadden weer eens een onverwacht avontuur beleefd, waarop ze niet weinig trots waren, 's Avonds had de krant een groot bericht over Pietje Bell en zijn vriendje, die per auto ontvoerd waren en door het snelle optreden van de politie veilig thuis waren gebracht.

HOOFDSTUK XI

Een haar in de pudding en een bezoek bij meester Fuik

Toen tante Cato de jongens had teruggebracht en er een verzoening was gevolgd met haar familie in de Herenstraat, was ze slechts één dagje gebleven. Ze was echter vertrokken met de belofte spoedig weer eens te komen. En nu had moeder Bell een brief van tante Cato gekregen dat deze van plan was een paar daagjes bij haar familie te komen doorbrengen. Moeder was tante aan het station gaan afhalen. Ze had echter Pietje niet meegenomen, uit vrees dat de jongen onderweg weer het een of ander zeggen of doen zou, waardoor hij de boosheid van tante zou opwekken.

Moeder had een extra lekker maaltje klaargemaakt, met een chocoladepudding als toetje. Pietje was dol op chocoladepudding.

Vader Bell had zich ook met tante verzoend, maar hij kon niet goed velen dat tante allerlei wijze raad gaf, waar hij niet om vroeg, en dat ze zich overal mee bemoeide.

Tante Cato liet haar koffers door een besteller bezorgen. „Goeie hemel,” riep vader Bell uit, „kijk me dat mens eens een bagage meebrengen. Hoelang denkt ze wel te blijven, een

jaar?"Hij had er niets op tegen dat tante eens een dagje of zo bij hen doorbracht, maar als ze van plan was om een lange tijd hier te blijven, dan zou hij zijn pret ook wel op kunnen. Pietje was heel aardig gedurende de eerste maaltijd die tante meemaakte. Maar tante zag in hem altijd nog de kleine plaaggeest van vroeger, en vergat dat Pietje nu toch ook een beetje ouder en wijzer geworden en niet zo kinderachtig meer was.

Om het haar erg gemakkelijk te maken zette hij een paar kussens in haar stoel, haalde een glas fris water voor haar en zette de stoof voor haar voeten neer. Was dat nu niet erg vriendelijk en lief van Pietje?

En wat kreeg hij ervoor?

Tante Cato keek hem achterdochtig aan, alsof ze het zaakje niet vertrouwde. Ze schoof eens heen en weer in haar stoel, keek naar de grond en voelde aan de leuning van de stoel, alsof ze bang was dat het hele zaakje onder haar zou instorten. Vader sneed het vlees en deelde aan ieder een flinke portie ervan uit. Maar voor de grap legde hij op tante Cato's bord een stukje van ongeveer een vierkante centimeter. Natuurlijk bedoelde vader het niet zo, hij deed het alleen eens om te zien wat tante zeggen zou.

En wat een succes had hij ermee!

„Wel Pieter," begon tante, „als je daarmee zeggen wilt dat ik hier helemaal niet welkom ben, dan zal ik dadelijk wel weggaan. Is dat alles wat ik krijg? Heb je niet meer fatsoen in je lijf, om je zuster zó te behandelen?"Vader schaterde het uit.

„Ha-ha-ha-ha ... zo wou ik je nou net hebben." „Kom kom," suste moeder, „hij bedoelt het niet zo kwaad, Cato, hij doet het alleen maar om je even te plagen." Vader trakteerde tante Cato op een flink stuk vlees.

„Ik houd er niet van om geplaagd te worden," zei tante op scherpe toon. „Ik ben er niet van gediend, en ik heb er net zo'n hekel aan als aan een haar in mijn eten." „Is er een haar in je eten?" vroeg moeder verschrikt. „Ik zeg niet dat er een haar in mijn eten is, ik zeg alleen dat ik er een hekel aan heb," zei tante. „Ik zou geen hap eten van iets waar een haar op lag." Toen begon vader, om van onderwerp te veranderen, wat aardigs te vertellen en weldra was de gezellige stemming weer teruggekeerd.

Pietje smulde van de chocoladepudding. Tante scheen er ook heel veel van te houden. Ze liet zich voor de tweede maal ervan bedienen, waardoor er niets meer voor Pietje over was. Misschien zou iedere andere tante voor de tweede maal bedankt hebben om het aan Pietje te gunnen, maar tante had het liever zelf.

Toen schoot Pietje een prachtidee door het hoofd.

„O tante," riep hij uit, „kijk eens wat een lange haar op uw pudding!" En tegelijk boog hij zich over de tafel en greep met duim en wijsvinger snel iets van tantes bord. Hij wond het om zijn vinger en gooide het weg. „Bah," zei tante Cato, „wat is dat toch vies, haar op je pudding, nou maar, ik lust het nu niet meer, hoor . . . dank je wel." „O; dat is helemaal niet erg," zei Pietje, „ik zal het wel opeten," en tegelijk trok hij tantes bord

naar zich toe en begon smakelijk haar pudding op te eten. Piet knipoogde eens tegen vader, die weer dubbelvouwde van het lachen en zijn hoofd tegen de tafel stootte. Vader begreep het best: er was helemaal geen haar op tantes bord geweest!

Meester Fuik, de vrolijke gehumeurde violist, was al gauw met al zijn leerlingen goede vriendjes geworden. Ook de leerlingen zelf vonden meester Fuik erg aardig. Omdat de kinderen en de meester zo goed met elkaar konden opschieten, was het in de klas altijd erg gezellig, maar er moest toch nog hard gewerkt worden. De kinderen waren altijd beleefd en gehoorzaam jegens hem en tegelijkertijd was hij hun kameraad. Hij stelde belang in hun kleine leventjes en geen moeite was hem te groot of te veel om zijn kleine vrienden een dienst te bewijzen. Wie er zin in had mocht gerust meester Fuik 's avonds eens opzoeken in zijn huis en was altijd zeker van een hartelijke ontvangst. Was er een van de kinderen in moeilijkheden of verdriet, een bezoek bij de meester hielp al dadelijk, want men kon altijd op hem rekenen.

Op zekere avond was Pietje naar meester Fuiks huis gegaan. Pietje wou namelijk wel eens weten waarom er altijd over zijn grappen in de krant geschreven werd en haast nooit over andere jongens.

Meester Fuik zat in zijn ruime kamer, die er gezellig uitzag. Er waren portretten van beroemde componisten en violisten aan de wanden, er was een open haard, een reuzenboekenkast, er hingen een paar oude violen in een hoek, een vleugelpiano

met een schemerlamp stond ernaast, gemakkelijke stoelen, waar je helemaal in wegdook, en in het midden een tafel, beladen met vellen muziekpapier.

De huishoudster kondigde de komst van Pietje Bell aan.

„Laat hem binnenkomen, juffrouw," zei meester Fuik. „Wel Piet, dat doet me nu eens genoeg, jongen, dat je je ouwe vriend eens komt opzoeken. Val maar ergens neer, chef." Piet lachte; meester was altijd zo leuk-hartelijk.

„Wel?" vroeg zijn vriend verder, een lange pijp stoppend, „wat kom je hier uitvoeren?" „Och, zo maar," zei Piet, „ik vind het zo leuk hier." „Als je er zó over denkt, ben je welkom, Piet. Nog iets bijzonders gedaan vandaag? Nog iemand geholpen op de een of andere grappige manier?" Pietjes gezicht betrok.

„Ze zetten het dadelijk in de krant, als ik wat doe," sprak hij. „Ze moeten altijd mij hebben." Piet kroop uit zijn stoel en ging bij zijn vriend staan, die bij het raam was gaan zitten.

„Ik ben helemaal niet slecht, meestertje, maar waarom moete ze nou altijd aan de hele stad vertellen, als ik wat doe?" „Dat zou ik ook wel eens willen weten," sprak meester Fuik. „Er moet bepaald iemand zijn die telkens berichten over jou in de krant zet. Ik zal er morgen eens onderzoek naar doen, maar ik ben bang dat de lui van de krant dat toch niet willen zeggen." „Nou, maar het is niks prettig," zei Piet. „Ze geven mij altijd de schuld. Tante Cato denkt almaar dat ik wat wil doen. Maar laatst heb ik ze toch gefopt. Ze is zo vies van een haar in d'r eten, dat ze niets meer lust. En toen heb ik gezegd dat er een

haar op d'r pudding lag en toen kreeg ik het."Meester Fuik schoot in de lach en klopte Pietje op de rug.

„Je bent me er toch een, Piet. Ja, jongen, ik was vroeger ook geen heilig boontje, dat wil ik je wel bekennen, ofschoon ik niet zoveel avonturen had als jij. Lieve help, jij beleeft meer dan tien andere jongens in hun hele leven bij elkaar. Hoe komt dat toch?"

„Ik weet het niet," zei Pietje lachend, „zodra ik ergens kom, beginnen de dingen te gebeuren." „Je bent een kerel om jaloers op te worden," zei meester. „Zeg Piet, wil je mij eens een plezier doen?" „Wel tien plezieren, meester." „Haal dan eens even een half pond tabak voor mij op de hoek. Hier is geld." Piet zette zijn pet op en was in een wip de kamer uit om de boodschap te doen.

Nauwelijks wTas hij twee huizen verder gekomen of hij zag een kleine jongen die vergeefse pogingen deed om een belknop van een huis te bereiken.

„Kan je er niet bij?" was Piets overbodige vraag. „Nee . . . wil jij 's even voor me bellen?" vroeg het ventje. „Zeker wel," zei Piet, en trok aan de bel dat het een aard had. „Nou mag je wel as 'n haas wegløpe!" schreeuwde het ventje en maakte dat hij wegkwam. „Wel jou kleine aap," riep Pietje hem na, te verbaasd om de jongen te achtervolgen. De deur van het huis werd geopend.

„Wel?" vroeg de huishoudster. „Ikke ... eh. . . wat ik zeggen wou . . . woont hier meneer Janssen?" „Ja, die woont hier, moet je hem spreken?" Pietje keek het mens met grote ogen

aan.

„Wóónt hier meneer Janssen?" herhaalde hij. „Natuurlijk woont hij hier, moet je hem dan niet hebben?" „Ja.. . nee ... ik kom nog wel eens terug, dag juffrouw ..." En Piet holde weg, zo snel als zijn benen hem dragen konden.

Wel, had je nou toch ooit zoiets beleefd? Eerst liet die kleine aap hem erin lopen en om zich maar uit de moeilijkheden te redden had-ie maar gauw de naam Janssen verzonnen ... en nou woonde die verdraaide kerel daar!

Piet deed zijn boodschap en keerde met de tabak terug naar meester Fuik.

„Fijn jongen, dank je wel, nou kunnen we weer een vers pijpje stoppen." „Mag ik dat doen?" vroeg Piet. „Ik deed het vroeger altijd voor meester Ster." „Goed, ga je gang maar." Ondertussen vertelde Piet wat hem onderweg overkomen was. Meester Fuik moest er hartelijk om lachen. „Zie je nou wel dat ik gelijk had," zei hij. „Jij beleeft meer avonturen dan tien andere jongens." „Ik kon het heus niet helpen," zei Piet, „zodra ik buiten kwam begon het weer te gebeuren." „Luister Piet," zei meester. „Ik ben nu vanavond een beetje druk met muziekwerk. Maar je moet eens op een andere avond terugkomen met een paar vriendjes. Dan gaan we de toverlamp vertonen en dan krijgen jullie chocolademelk en koekjes. Doen we dat?" „Dat doen we, meestertje," zei Piet, „en wat graag ook."

HOOFDSTUK XII

De roversbende „De Zwarte Hand"

Piet stak het verhaal, waarin hij had zitten lezen, in zijn kiel en liep voor de verandering eens naar buiten. Nauwelijks was hij bij de hoek gekomen of hij werd ondersteboven gelopen door Engeltje, zijn schoolkameraad. Ze rolden allebei over de grond.

„Hé kinkel," riep Pietje, „waarom loop je niet tegen een lantaarnpaal an, die kan er beter tegen dan ik." „Alle krotten," riep Engeltje uit, pijnlijk zijn voorhoofd bewrijvend, „is me dat een smak!" „Zeg, waar loop jij zo hard naar toe?" „Ik kwam naar jou, om je wat te vertellen." „Wat is het?" „Kom mee, het is een geheim. Een groot geheim." Ze kropen overeind en Pietje volgde Engel naar een smal zijsteegje, dat de stad allang van plan geweest was af te sluiten.

Engeltje was rood van opwinding. Hij durfde op straat haast niet te spreken over zijn ontdekking, uit vrees dat de mensen hem zouden horen.

Haastig ging hij Pietje vóór en trad eindelijk een klein, vervallen huisje binnen, dat geheel onbewoond scheen te zijn. Hij daalde de keldertrap af en leidde Pietje bij de hand door de halfdonkere ruimte. Daarop ging hij, met de handen de

muur betastende, door de achterzijde van de kelder, waar hij eindelijk een luik vond. Hij schoof de grendel weg en opende de kleine deur. Een donkere ruimte, waarin niets te onderscheiden was, lag vóór hen. Engeltje legde de wijsvinger op de mond en wenkte Pietje hem te volgen.

Ze stapten in de donkere ruimte en Engeltje stak een lucifer aan. Bij het zwakke schijnsel daarvan kon Pietje een tafel, een paar kisten, een lantaarn en wat oude zakken onderscheiden. Engeltje stak een lantaarn aan en ging daarop de deur sluiten. „Nou,” fluisterde hij, „wat zeg je ervan?” „Van wie is het?” vroeg Pietje, die er nog weinig van begreep. „Weet ik het, en het kan me niet schelen ook. Praat zachtjes jö, want je ken nooit weten of ze je niet horen. Is dit geen fijn rovershol voor ons? We moeten een echte roversbende oprichten en hier is ons hol.” „Maar woont hier niemand?” „Nee, geen mens woont er in het hele huis. En er komt niemand wonen ook. Ze zeggen dat het 't komende jaar afgebroken wordt.” „'t Is een fijn hol... net als in een boek, zeg, een onderaards gewelf. Ze vinden ons niet gemakkelijk hier.”

„Nee, natuurlijk niet. Weet je wat we moeten doen? We moeten een paar zakken over dat luik hangen aan de andere kant, dan zien ze de ingang niet zo gauw.” „Dat is goed. Ja — zeg, een roverbende, maar wie moet de hoofzman zijn?” „Nou, dat moet jij maar wezen, jij weet altijd van alles te verzinnen, en dan zullen wij je rovers zijn en je gehoorzamen. Peentje kan ook meedoen en misschien nog een paar anderen.” „Het is een fijn rovershol,” zei Pietje, in het rond

kijkend. „Ik wed dat er haast geen mens weet dat het hier is. Hoe heb jij het zo gevonden?“ „Wel,\" antwoordde Engeltje, „ik kwam hier toevallig voorbij en speelde met mijn balletje. Ik schopte het per ongeluk in het kelderraam en toen ging ik proberen of ik het niet terug kon krijgen. Ik wou het aan de mensen gaan vragen die hier wonen, maar er was niemand. Toen ben ik maar de kelder ingegaan en heb het weer opgeraapt. Nou, en toen vanzelf keek ik eens even rond en had al gauw dat luik gevonden. Ik kon het eerst haast niet open krijgen, maar eindelijk ging het toch. Toen vond ik dit onderaardse kamertje en ik dacht dat het wel een fijn rovershol voor ons zou zijn.“ „Natuurlijk spelen we maar rovertje,\" zei Pietje. „We gaan niet heus stelen.“ „Nee, natuurlijk niet,\" zei Engeltje. „En ons hol moet een groot geheim blijven.“ „Ja ja, een groot geheim. Maar hoe kunnen we het geheimhouden?“ Pietje dacht na.

„We moeten hier nooit met z'n allen tegelijk naar binnen gaan,\" zei hij eindelijk. „De mensen uit de steeg zouden ons gauw in de gaten krijgen. Telkens één voor één, en dan heel voorzichtig, net of je helemaal niet van plan bent hier binnen te gaan. Als er niemand kijkt schiet je ineens de gang in.“ „Ja, dat is een goed plan,\" antwoordde Engeltje. „Kijk eens,\" zei Pietje, „er is zowaar een kacheltje ook. Dat komt goed te pas als het koud wordt. We moeten dan wat hout en kolen hierheen zien te slepen.“ Engeltje lachte van genoegen. „Sjonge, het zal fijn worden,\" zei hij. „En we brengen natuurlijk van alles hier naar toe. Kaarsen en olie en een paar

zakpistooltjes en wat ouwe messen, net als echte rovers hebben." „Laten we Peentje gaan halen," zei Piet. „Best, ik zal het licht uitblazen, maar ga jij dan eerst bij het luik staan, anders kunnen we het niet vinden." Zo gezegd, zo gedaan. De jongens verlieten de onderaardse ruimte zo zachtjes mogelijk en beklommen de keldertrap weer. „Ga jij nou eerst naar buiten," zei Engeltje, „en kijk goed uit." Piet liep langzaam de smalle gang uit tot aan de straatdeur. Hij opende die en bleef even in de opening staan, de handen in de zakken en een deuntje fluitend, terwijl hij links en rechts gluurde. Maar niemand lette op hem. Langzaam slenterde hij het steegje in en werd weldra door Engeltje gevolgd. Samen zetten zij het op een lopen en gingen op zoek naar Peentje.

Een week later was de bende compleet en de rovers hadden hun hoofdkwartier ingericht zoals zij dat in de boeken hadden gelezen. Aan de muren hingen oude messen, maar nu netjes opgepoetst, die dolken en sabels voorstelden. Van kisten en lappen en oude dekens waren een paar rustbedden gemaakt, kaarsen in lege flessen vormden de verlichting en er was ook een boekenplank, waarop de meest bloeddorstige roversverhalen een plaats hadden gevonden.

Pietje Bell was de hoofdmans van de bende, Engeltje en Peentje waren zijn adjudanten, en dan verder waren er nog twee andere jongens die te vertrouwen waren. Deze twee zouden vandaag als lid worden aangenomen, maar moesten eerst worden ,ingewijd'.

Die aanneming of ,inwijding' van nieuwe leden gebeurde op

een heel geheimzinnige en plechtige manier. Pietje had dat zo gelezen in een van de rovers- boeken.

De nieuwe leden, Kees Wortelman en Jaap Wil- lemsen, een paar stevige jongens van Jan de Witt, zouden nu de eed van trouw afleggen en als echte rovers worden aangesteld.

Voorzichtig waren ze door Pietje naar de geheime plaats van samenkomst gebracht.

Geduldig, in afwachting van de dingen die komen zouden, zaten de twee jongens op een kist tegen de muur.

Pietje Bell zette een grote hoed op, die met een rode veer versierd was. Zijn adjudanten Peentje en Engeltje hadden rode mutsen op het hoofd. Pietje plaatste zich voor de tafel, waarop een groot boek lag met witte vellen. Een nieuwe pen lag in gereedheid.

„Adjudanten, blinddoek de nieuwe leden," sprak de roverhoofdman. Ogenblikkelijk sprongen Peentje en Engeltje op en bonden doeken voor de ogen van Kees en Jaap.

Toen gaf Pietje zijn adjudanten een wenk en deze plaatsten een plank op het midden van de vloer.

„Gij zult nu eerst een reis maken in een vliegmachine," zei de hoofdman op plechtige toon. „Duizend meters hoog zult ge vliegen; zorg dat ge niet naar beneden stort, anders zult ge te pletter vallen. Engeltje leidde de geblinddoekte Kees naar de plank en zei:

„Stap op." Kees ging op de plank staan, terwijl Peentje en Engeltje zich ieder aan een eind daarvan plaatsten.

Pietje Bell zwaaide een rond, kartonnen doosje aan een

touwtje in het rond, wat een gonzend geluid maakte. Dat was de schroef van de vliegmachine, zei hij. Toen lichtten Peentje en Engeltje de plank langzaam omhoog, waardoor Kees een gevoel kreeg, alsof hij in de lucht opgenomen werd. Hij begon met de armen in de lucht te zwaaien en riep: „Hoo, hóóóó, niet zo hóóg, niet zo hóóg...” Tenslotte verloor hij het evenwicht en viel eraf, maar Pietje ving hem gauw op, zodat Kees zich niet bezeerde. Hetzelfde werd met Jaap gedaan en beiden moesten bekennen dat het een vreemde gewaarwording was, net of je werkelijk een heel eind de lucht in ging.

Daarmee was de plechtigheid geëindigd en konden de duistere werkzaamheden van de bende beginnen.

HOOFDSTUK XIII

Ssst... Donkere gangen en trappen ...

Geregeld iedere middag na schooltijd kwam de roversbende bijeen. Altijd bij het binnengaan van het huis namen de jongens de grootste voorzichtigheid in acht. Nooit gingen ze in een groep het huis in, altijd afzonderlijk. Niemand der burens sloeg enige acht op hen, omdat er zo vaak kinderen om het huis speelden.

Op een middag, toen ze allen weer present waren, had Pietje toevallig het verhaal van Raffles, de Grote Onbekende, in handen gekregen. En toen ging hij aan de jongens vertellen van deze lord, die de armen gaf wat hij de rijken afnam. „Nou ja,” meende Peentje, „maar hij was toch eigenlijk zelf een dief.” „Ik wrou dat wij aan arme mensen konden geven zonder zelf te stelen,” zei Piet. „Wat zou dat fijn wezen en wat zouden de armen onze roversbende dankbaar zijn.” „Konden we maar eens een verborgen schat vinden en dan aan de mensen uitdelen,” dacht Jaap. „We moeten toch wat doen,” vond Engeltje. „Of je nou al een roversbende hebt en je doet er niks mee, daar heb je ook niet veel aan.” „Misschien weet ik er wat op,” zei Kees op geheimzinnige toon. „Wat is het, Kees?” „Ja, vertel het ons eens.” „Ik heb hier iets ontdekt,”

vervolgde Kees, en hij keek heel ernstig. „Iets ontdekt?“ „Ja, maar ik kan er nog niet veel van zeggen. Dit rovershol heeft nog een andere uitgang." De jongens sprongen op.

„Ssst. . . niet zo hard. Ze mochten ons eens horen. Ik had gisteren mijn mes hier laten liggen en toen ben ik teruggegaan om het te halen. Toen ik hier was en een kaars had aangestoken, dacht ik iets te horen achter de muur. Ik ging eens kijken met de kaars in mijn hand, maar ik denk dat het muizen geweest zijn."

„Is dat alles?“ „Wacht eventjes. Toen ik daarginds in die hoek zo stil te luisteren zat, dacht ik, dat de stenen in de muur daar wel wat los waren. Ik trok er gemakkelijk een uit en toen nog een. En raad eens wat ik toen zag? Een houten deurtje. Kom mee, dan zal ik het jullie laten zien." De jongens volgden Kees naar de bewuste hoek en bij het licht van een paar kaarsen, door de anderen vastgehouden, begon hij een paar stenen uit de muur te trekken. De een volgde de ander, zodat hij op het laatst wel twintig stenen losgehaald had. En werkelijk, daar vertoonde zich een oude, verweerde deur voor de ogen van de verbaasde jongens.

Ze konden nauwelijks een uitroep van verbazing onderdrukken.

„Stil," vermaande Kees, „je kunt nooit weten wat er aan de andere kant van die deur is." „Misschien de kelder van de buurman," veronderstelde Pietje Bell. Het was een geheimzinnig geval. De jongens hadden niet verwacht dat hun avonturen nog op zo iets zouden uitlopen . . . een geheime

deur . . . bedekt door stenen ...

„Kan je 'm openkrijgen?“ vroeg Engeltje. „Ik weet niet,“ zei Kees. „Misschien wel, maar als daar iemand is, hebben we de hele zaak voor ons bedorven. En dan moeten we natuurlijk hier vandaan.“ „Laten we 's stil luisteren,“ meende Peentje. Wel tien minuten lang lagen ze op de grond, de oren tegen de deur gedrukt. Maar er kwam niet het minste geluid van de andere zijde.

De hoofdman meende dat ze nu lang genoeg gewacht hadden.

„Rover Kees,“ sprak hij, „jij hebt de geheime deur gevonden en jij hebt het meeste recht om de zaak verder te onderzoeken. Wij zullen je wel helpen.“ „Stil, ik zal proberen de deur open te krijgen, maar als er aan de andere kant ook een grendel zit, is het onmogelijk.“ Kees trachtte met beide handen de grendel weg te schuiven, maar er was geen beweging in te krijgen.

„Giet er wat olie op,“ raadde Piet aan. Dat werd gedaan en na enige mislukte pogingen gleed langzaam de grendel terug. Kees greep de knop van de deur en duwde . . . duwde . . . tevergeefs. Toen stond hij op en zette zijn schouders tegen de weerbarstige deur. Hij drukte uit alle macht... en opeens schoot de deur los . . . Kees verloor zijn evenwicht en de jongens zagen hem naar beneden storten.

De jongens waren zo verschrikt, dat ze het eerste ogenblik niet wisten wat te beginnen.

Pietje was de eerste die zich herstelde.

„Een trap," zei hij op gedempte toon. „Geef de kaars eens,

Peentje." Peentje reikte hem de fles met de brandende kaars aan en Pietje daalde voorzichtig de donkere trap af, gevolgd door de anderen. „Kees... ben je daar?" riep Piet Een zwak gesteun klonk uit de diepte.

„Wacht, wij komen, hoor." Peentje telde de treden.

„Acht, negen, tien, elf .. . twaalf ...", „Waar ben je, Kees?" „Hier, jongens, kom eens hier met dat licht." Kees stond wat verder en trachtte de duisternis met zijn blikken te doorboren.

„Heb jij je niet zeer gedaan, Kees?" vroeg Peentje. „Nee, ik denk dat ik een salto gemaakt heb, want ik kwam op mijn voeten neer. 't Was me anders een hele tuimel hoor, ik dacht, dat ik doodviel." „Goeie genade, wat heb je me laten schrikken," zei Engeltje, die er wit van zag. „Zeg jongens," ging Pietje Bell voort, „is me dat wat? Een onderaards gewelf. Net iets uit de vaderlandse geschiedenis, waarvan meester wel eens vertelt." Piet hield de kaars omhoog.

„We moeten wat meer licht hebben," zei Jaap. „Het lijkt wel een gang." „Reken maar dat het een gang is," zei Pietje. „Haal nog een paar kaarsen, jongens." „Ja, maar laten we iemand in het rovershol achterlaten, om te waarschuwen, als er soms onraad is." „Ja, dat is goed. Blijf jij achter, Jaap. Als er wat gebeurt, kraai je als een haan." „Ben je helemaal betoeterd?" vroeg Piet, „heb je nou ooit gehoord van een haan in een kelder?" „Zal ik dan miauwen als een kat?" vroeg Jaap. „Ja, dat is beter, er zijn dikwijls genoeg katten in kelders." Er werden meer kaarsen gehaald en Jaap bleef achter als wacht.

Kees en Piet voorop, trokken de jongens de gang door, voetje

voor voetje. Ze voelden allemaal hun hart in de keel kloppen, want je kon toch maar niet weten wat er het volgende ogenblik gebeuren zou.

Opeens bleef Kees staan.

„Zeg eens, jongens," sprak hij op fluisterende toon, „als er soms iemand bang is, moet hij liever niet meegaan." „Loop naar de pomp, bang, wie is er nou bang?" zei Piet verontwaardigd. Ook de anderen beweerden dat ze het juist leuk' en echt ,roverachtig' vonden.

„Vooruit dan maar," zei Kees en langzaam ging het weer verder. Ze liepen weer zo ongeveer tien meter, toen Piet opeens zei:

„Halt, jongens, weer een trap." „Naar beneden?" vroeg Engeltje. „Naar boven," zei Piet. „Stil nou . . . wachten jullie hier... ik zal eens gaan kijken wat er boven is!" Met de kaars in de hand klom Pietje de trap op en eindelijk zagen de jongens hem stilstaan. Hij scheen niet verder te kunnen en ze zagen het lichtje heen en weer gaan. Ze durfden hem echter niet toeroepen, uit vrees dat iemand hen zou horen.

Toen kwam het lichtje weer naar beneden en spoedig stond Pietje bij hen.

„Daar is ook een deur boven aan die trap," fluisterde hij, „en die gaat ook naar binnen open, naar ons toe." „Wat zou er achter die deur zijn?" vroeg Kees. „Misschien ook wel zo'n hol, net als het onze." „Kon je de deur niet open krijgen, Piet?" „Ik durst het niet te proberen, je ken nooit weten wat er is." „Nou, weet je wat we doen zullen," opperde Kees. „We

zullen eerst weer een poos luisteren en als we niets horen, zullen we de deur openmaken." „Goed, laten we dat doen." De vier jongens, met Kees voorop, beklommen de tweede trap. Bij de deur gekomen, gingen ze op de treden zitten en wachtten.

Piet en Kees legden een oor tegen de deur en luisterden. Traag kropen de minuten om.

„Hoor je niets?" fluisterde Peentje. Piet schudde het hoofd. Toen legde Kees de vinger op de mond en gaf zijn kaars aan Engeltje. Zonder een woord te zeggen begon hij zachtjes aan de knop van de deur te trekken. Er was geen grendel of slot op.

Tot aller verbazing gaf de deur dadelijk mee.

Maar opnieuw werd hun de doorgang versperd door een grote kist, die tegen de deur geplaatst was. Bij het licht van de kaarsen zagen de jongens, dat het nog een betrekkelijk nieuwe kist was, en er stond met zwarte letters op geverfd: Jacob Stolberg en Zonen, Manufacturen.

„Een pakhuys," zei Kees teleurgesteld. „Laten we de deur maar weer dichtdoen, jongens." „Een pakhuys?" vroeg Pietje, „wie heeft er nu een pakhuys onder de grond." „Wel, je ziet het toch?" zei Kees. „Misschien is de kist leeg," veronderstelde Peentje. „Kan je 'm opzij krijgen, Kees?" Kees duwde tegen de kist, maar er kwam geen beweging in.

„Vol," zei hij. „Net als ik zei, een pakhuys vol goederen. Daar hebben we niks aan, jongens." „We gaan toch maar eens zien wat daar allemaal is," zei Pietje. „Komaan jongens, help eens

een handje."Met vereende krachten duwden de rovers de kist opzij en nu hadden ze genoeg ruimte om naar binnen te gaan.

Het was een kelderruimte, ongeveer tweemaal zo groot als het rovershol. Stapels dozen, kisten en vaten met verschillende goederen lagen er in grote hoeveelheden, en de rovers begonnen eens in die rijkdommen rond te snuffelen.

„Sjonge," riep Peentje uit, „dat lijkt wel net zo iets als die kelder met gestolen goed van Teun en Klok, je weet wel, Pietje." „Borstrokken in deze kist," riep Kees uit. „Wollen kousen hier," zei Engeltje. „En hier is een kist vol met blikken bussen, daar moet bepaald iets om te eten in zijn," riep Pietje uit. Hoe meer de rovers doorzochten, hoe meer koopwaar ze vonden. Maar het grappigste van de zaak was, dat er nergens een deur of een trap te ontdekken was, die toegang gaf tot dit keldergewelf. Hoe de jongens ook zochten, ze konden niets vinden, dat op een in- of uitgang leek, behalve de deur waardoor zij binnengekomen waren, en die was door de grote kist geheel en al bedekt geweest.

„Wat zullen we hiermee doen?" vroeg Peentje. „Ik weet wat," zei Pietje. „We zullen de arme mensen eens wat toestoppen, maar niemand mag er ooit iets van weten." „Ja, dat is een mooi plan." De anderen waren het er ook over eens dat het een mooie gelegenheid voor ‚De Zwarte Hand' was om in het geheim pakken met warme kleding en voedsel bij de arme mensen te brengen. Ze sloten alle dozen en kisten weer en beloofden plechtig met niemand over de gevonden schatten

te zullen spreken. Daarop gingen ze terug naar het rovershol en maakten een lijst van arme kinderen op.

HOOFDSTUK XIV

Pietje en Wimpie op het oorlogspad

Toen Pietje die middag thuiskwam, geheel vervuld van zijn gebeurtenissen in het rovershol, hoorde hij zijn moeder in gesprek met Martha.

„En hoe komt dat nu?“ hoorde hij zijn moeder vragen. „Wel moe, sinds ik er die middag met Pietje geweest ben, is Wimpie helemaal veranderd. Hij is toen met Piet stilletjes de straat op gegaan en daar hebben ze die twee lieverdjes, Peentje en Engeltje, op de een of andere manier ontdekt. Toen zijn er nog wat vreemde jongens bijgekomen en tenslotte was het hele stel aan het vechten.“ „'t Is zonde,“ zei moeder hoofdschuddend.

„En wat denkt u? Wimpie, altijd het voorbeeld van netheid en kalmte, is me daar mee gaan stompen en slaan, en zag eruit als de eerste de beste straatschooier. Al zijn goed gescheurd, schrammen over zijn gezicht, z'n broek vol modder . . . o, het was vreselijk. En nu is het mooiste dat de jongen er de smaak van beet heeft, want nu wil hij ook ruwe kleding dragen en bedankt voor zijn nette pakjes. Telkens lokt hij de een of andere vechtpartij uit en schijnt te denken dat hij eerst de hele buurt een pak rammel moet geven. En dan

vraagt hij voortdurend maar naar Pietje. Telkens is het: wanneer komt Pietje Bell weer . . . komt Pietje Bell nog haast niet?" „Hij schijnt een bijzondere verering voor Pietje te hebben," merkte moeder op. „We moeten in elk geval voorkomen dat Piet ooit weer met hem in aanraking komt," zei Martha. Piet had genoeg gehoord.

Wel, wel, Wimpie van Dorp op het oorlogspad, hè? En hij wou Pietje Bell zo graag weer eens zien, hè? Nou, Piet zou hem daartoe in de gelegenheid stellen. Piet hield helemaal niet van verwende jongetjes en hij had gedacht dat Wimpie van Dorp er ook een was.

Maar als Wimpie van plan was om een flinke, Hollandse jongen te worden, dan zou Pietje hem wel een handje helpen. Piet holde weer naar buiten. Hij vond het aardig dat Wimpie zo herhaaldelijk naar hem vroeg en plotseling kwam het verlangen in hem op om Wimpie te zien. En aangezien Pietje meestal dadelijk deed wat hij van plan was, zette hij het op een draffe in de richting van de Stationsweg.

Daar aangekomen vatte hij post aan de overzijde van Wimpies huis en begon te fluiten. Maar Wimpie van Dorp kende Pietjes straatfluitje niet. Piet dacht, of het niet beter zou zijn, maar even aan te bellen, toen Wimpie voor het raam van zijn kamertje verscheen.

Piet zwaaide met zijn armen en floot zo hard hij kon.

Toen bemerkte Wimpie hem.

Hij lachte, en wenkte Piet binnen te komen. In een oogwenk was Pietje de straat overgestoken en had de stoep van het huis

bereikt.

Wim opende zelf de deur en trok Pietje naar binnen, zonder een woord te zeggen. En hij trok hem ook met zich mee de trap op, naar zijn kamertje. Hij sloot de deur en zei zachtjes: „Laten ze je niet horen, anders gooien ze je de deur uit." Dat was een heel hartelijke begroeting, maar Piet nam het niet zo ernstig op.

„Zeg Pietje Bell, ik ben zo blij dat je er bent. Waar zijn die andere jongens?" „Thuis, denk ik. Mag je niet naar buiten?" „Naar buiten? Ik ga nooit alleen op straat. Altijd met ma of zus of de juf." „Wel, ga dan nou's met mij mee." Wimpie keek Pietje met grote ogen aan. Toen gaf hij hem een slag op de schouder en zei:

„Top, dat doe ik. Gaan we dan 'n hoop pret maken?" „Reken maar," zei Pietje. „Kom mee op je tenen, en als je iemand ziet komen, duik je maar weg in een hoek." De twee knapen slopen het kamertje uit, de gang door en de trap af. Door de dikke lopers maakten ze bijna geen geluid en zo kwamen ze ongemerkt buiten. Daar zetten ze het allebei op een lopen. „Waar woon jij?" vroeg Wimpie. „In de Herenstraat," was het antwoord. „Mijn vader heeft een schoenwinkel." „Wat leuk, verkoopt hij schoenen?" „Ja, en hij maakt ze ook. Ga je met mij mee naar huis?" „Vooruit, dat doen we." Piet begon het allernieuwste liedje hardop te zingen. Wimpie sloeg zijn arm om Piets schouders en stapte broederlijk met hem voort. Hij kende de woorden niet zo goed als Pietje, maar hij neuriede het wijsje toch mee. Wimpie vond het echt, zo te zingen op

straat en het was iets heel nieuws voor hem.

Toen het liedje uit was vroeg Pietje:

„Zeg, heb jij elke dag je zondagse pakkie an?“ „Dit is mijn zondagse pak niet,“ beweerde Wimpie. „Ik moet iedere dag een ander pak aan doen.“ „Iedere dag een ander? Gommies, ik heb twee pak- kies, één voor zondag en één voor door-de-week. Hoe kan je nou schik hebben met altijd zo'n mooi pak an?“ „Ik heb nooit schik,“ zei Wimpie treurig. „Kan je meer pret hebben met ouwe kleren aan?“ „Natuurlijk waarom doe je geen oud pakkie an, zoals ik?“ „Ik wou dat ik zo'n lekker oud pak had. Mijn kleren zijn allemaal zo goed als nieuw.“ „Nou, ik heb thuis wel een ouwe broek en een kiel voor je. Wil je die hebben?“ „Wat graag,“ zei Wimpie. „Goed, kom mee dan.“ Af en toe liepen ze op een drafje en waren dus al snel in de Herenstraat aangekomen.

Maar op enige afstand van de winkel hield Pietje Wimpie bij de arm.

„Wacht hier voor de fietsenwinkel,“ zei hij, „ik zal de kleren voor je halen.“ Wimpie deed wat hem gezegd was en Pietje holde naar huis. Hij vond er zijn moeder in de huiskamer. „Je boterham staat voor je klaar, jongen,“ sprak ze. „Ja, moe, ik zal dadelijk gaan eten.“ Toen liep hij naar zijn kamertje en rommelde wat in een kast. Hij haalde er een oude kiel, een gelapte broek, een versleten pet en een paar afgelopen schoenen uit en rolde het in een bundel. Toen hij weer beneden in de huiskamer kwam, zag hij, dat moeder in de winkel met vader stond te praten. Vlug wikkelde hij zijn

boterhammen in een stuk papier en stak ze in de zak. Snel als de wind rende hij door de winkel.

Zijn ouders wilden hem juist vragen waar hij zo haastig heen liep, maar Pietje was al verdwenen.

Lachend merkte vader op:

„Wel, wel, die Piet toch, hij is zeker weer het een of ander van plan. 't Is een reuzetype, moeder!" „Jawel, maar hij moet zijn boterham eten en nu gaat hij weer naar buiten zonder iets gegeten te hebben." „Wat had hij daar onder zijn arm?" vroeg vader. „Dat zou ik ook wel eens willen weten. Er moet bepaald weer iemand verkleed worden als clown of zo iets." Intussen had Pietje zijn nieuwe vriendje bij de hand genomen en holde met hem naar de stallen aan de Vest.

Daar opende hij een der deuren en duwde Wimpie naar binnen.

„Trek het hier maar aan, Wimpie, en verstop je eigen kleren maar in die kist daar." Het duurde niet lang of de altijd zo keurige Wimpie was veranderd in een echte Rotterdamse buurtjongen. Pietje maakte Wimpies haren flink in de war door er zijn handen door te halen en zette hem de kapotte pet scheef op, zodat er wat haren doorheen staken. Nu waren alleen Wimpies witte kousen nog wat al te voornaam, maar Pietje wist daar raad op en verfde ze met wat wagensmeer mooi zwart. Wimpies eigen kleren werden in de kist verstopt en nu trok het brave tweetal naar buiten.

Nauwelijks in het volle daglicht gekomen begon Pietje Bell te lachen.

„Ha-ha-ha, nou ben je een echte knul. Wimpie, alleen je gezicht en je handen zijn veel te schoon.“ „Moet dat dan niet?“ vroeg Wimpie terecht. „Welnee, hoe kan je nou een schoon gezicht hebben met zulke kleren an? Wrijf je handen maar eens op de straatstenen en smeer wat in je gezicht.“ Wimpie volgde die broederlijke raadgeving op en daarmee was hij een echte straatjongen. Pietje trok hem mee en een eindje verder gingen ze op een stoep zitten.

„Ik heb honger,“ zei Pietje. „Zou je niet een boterham lusten?“ „Jawel,“ zei Wimpie, „maar hoe moeten we daaraan komen?“ „Makkelijk genoeg,“ zei Piet. „Moet je naar mijn handen kijken. Ik ben een goochelaar zie je. Hokus, Pokus, Pilatus... ik steek mijn hand in mijn zak en daar heb je de boterhammen.“ Wimpie zette een paar grote ogen op van verbazing.

„Hoe doe je dat?“ vroeg hij bewonderend. „Dat is het geheim van de kunst,“ zei Pietje. En hij nam de boterhammen uit het papier. Hij gaf Wimpie de helft ervan en samen knabbelden ze gezellig het brood op. Wimpie had nog nooit op die manier boterhammen gegeten en hij vond het wel leuk. Het was heel anders dan aan een keurige gedekte tafel te zitten met mesjes en vorkjes en servetjes, maar het was net of het hem veel lekkerder smaakte. Hij deed precies na wat Pietje deed, scheurde de stukken brood af en stopte zijn mond vol. Toen Pietje de laatste kruimels van zijn mond veegde, deed Wimpie dat ook, en toen vroeg deze:

„Wat gaan we nu doen?“ Pietje keek hem aan en lachte.

„Met dat ouwe pakkie van me lijk je me pas een fijne vent," zei hij. „Misschien mag je later lid van ‚De Zwarte Hand' worden." „Wat is ‚De Zwarte Hand'?" vroeg Wimpie. „Dat is een heel groot geheim," antwoordde Pietje ernstig. „Komaan, Wimpie, nou gaan we op stap. Zou je graag wat centen willen hebben?" „O, als ik geld nodig heb vraag ik het aan ma." „Vragen? Loop rond jó, als ik een paar centen nodig heb verdien ik ze zelf. Zeg, en je moet geen ma meer zeggen, dat doet geen echte knul. Kom mee, dan zal ik je laten zien hoe gemakkelijk je een paar centen kan verdienen." Overal was zaterdagse drukte. De winkelier hadden de handen vol om iedereen zo goed mogelijk te helpen. Velen kwamen handen te kort en bovendien moesten er boodschappen bezorgd worden bij de klanten. Pietje, die het hele stadsleven van binnen en van buiten kende, wist precies de winkeliers uit te pikken, die de meeste hulp nodig hadden. Eerst ging hij met Wimpie naar Jan Vijg, de kruidenier, die Piet goed kende.

„Boodschappen wegbrengen, baas?" vroeg Pietje, zijn kameraadje de winkel binnentekkend. „Laat 's kijken, ja, dat denk ik wel. Heb je daar nog een kornuit bij je? Is hij te vertrouwen?" „O zeker," was het antwoord, „hij is een goeie jongen." „Welnu, laat eens kijken, ja, ik heb wel een en ander te bezorgen en mijn loopjongen is helemaal aan het eind van de stad. Hier is een mand met boodschappen, kan je die samen dragen?" „Best hoor," zei Pietje, de zware mand optillend. „Waar moet hij heen?" „Naar mevrouw Daniels op

de Singel. De mand weer terugbrengen en twee gulden zestig cent ontvangen. Doe het geld in dit zakje en verlies het niet." „Goed baas. Kom mee, Wimpie, ieder aan een kant." Piet en Wimpie droegen samen de mand naar buiten en gingen naar het genoemde adres.

„Zie je nou wel?" vroeg Pietje, „hoe gemakkelijk het is een paar centen te verdienen?" Wimpie knikte. Het was allemaal zo nieuw voor hem en hij had er verbazend veel plezier in. De kruidenierswaren werden bezorgd en spoedig waren de jongens bij baas Vijg terug met het geld.

„Knap gedaan," zei de man, „hier is voor ieder een stuiver en een stuk koek." Rrrrt waren ze de winkel uit en weer op straat, smakelijk een flinke hap uit het stuk koek nemend.

Wimpie voelde zich trots als een koning. Hij had een stuiver verdiend! O, als hij er thuis om vroeg kreeg hij gemakkelijk genoeg een gulden van zijn ouders, maar hij had veel, veel meer plezier van deze stuiver, die hij zélf verdiend had.

„Wat gaan we nou met dit geld doen?" vroeg hij. „Wacht maar, je kunt er een heleboel mee doen. Kom mee, ik weet nog een winkel waar we ook wat kunnen verdienen. Alle duiveltjes, Wimpie, daar komt m'n zus Martha aan met jouw zus."

„Waar . . . waar?" „Aan de overkant. . . smeer 'm jó . . . smeer 'm!" Wimpie maakte dat hij wegkwam, maar voor Pietje was het al te laat, want Martha had hem al gezien.

„Pietje . . . kom hier!" riep ze. Pietje kwam gedwee, nog even omkijkend naar Wimpie, die in de menigte verdween.

„Wat voer je nu weer uit op straat en wat is dat voor een schooiertje, waar je nu weer mee was?“ „O, zo maar . . . een knul," zei Pietje. „Een fijne vriend om mee te spelen, zeker weer een van die achterbuurtekennissen van je?“ Wimpies zuster lachte.

„Piet, Piet," zei ze, „wanneer zal je nu eens een nette jongeheer worden.“ „Neem liever een voorbeeld aan Wimpie van Dorp," vervolgde Martha. „Dat is nog eens een net ventje. Die zal nooit alleen de straat op gaan en is altijd thuis zoet aan het spelen.“ „Ik verwed vijf centen," zei Pietje, „dat Wimpie vanmiddag niet thuis zit en ook op straat speelt, net zo goed als ik.“ „Dan ben je je vijf centen kwijt, broertje," sprak Martha, „want zijn zuster hier vertelde me juist dat Wimpie heel de middag aan zijn schoolwerk zit.“ „Ik verwed vijf centen van niet," hield Pietje vol. „Waarom ..." begon Martha te vragen, maar op dat zelfde ogenblik was er een oploep op de hoek van de straat en alle mensen liepen erheen. Martha en haar vriendin liepen er ook heen, gevolgd door Pietje. Een grote drom mensen stond om een tweetal vechtende jongens, die elkaar de kleren van het lijf trokken en het leek alsof zij met het grootste plezier elkaar aan het betimmeren waren. Pietje drong door de omstanders heen en had het gauw gezien.

Het was Wimpie, die met een andere straatridder aan het bakkeleien was.

„Geef 'm van katoen, Wimpie . . . raak 'm ... goed zo ... Nóg een!!" Martha bemoeide zich ermee en trok de vechtenden

van elkaar.

Wimpie was zo toegetakeld dat hij onherkenbaar was.

„Ga dadelijk naar je moeder," commandeerde Martha de vechtenden, „en pas op als je weer begint te vechten!" Op dat ogenblik kwam Wimpies zuster naderbij.

„Grote hemel," riep ze verschrikt uit en greep een der vechtersbazen bij de arm. „Kom jij eens hier en kijk me eens aan." De jongen deed het aarzelend.

„Het is Wimpie . . . mijn broertje . . ." gilde zijn zuster. „Wat?" riep Martha uit en ze staarde Wimpie ontzet aan. „Schandelijk kind," vervolgde Wimpies zuster, „hoe kom je in zo'n toestand en wie heeft je die vuile kleren aangetrokken?" „Och juffrouw," zei Piet. „Wimpie kan het eigenlijk niet helpen. Hij wou zo graag mijn vriendje wezen en toen hebben we hem wat ouwe kleren aangetrokken en we zijn alleen maar een beetje aan het pret maken op straat." Wimpies zuster hield een voorbijrijdende taxi aan, en spoedig was ze met de zondaar op weg naar huis.

Martha bracht eveneens haar lieve broertje thuis en vertelde aan Pietjes vader en moeder wat er gebeurd was.

„Wel nou," zei Pietje, „hij wou een echte knul worden en we hebben samen een dubbeltje verdiend met boodschappen doen. Is dat nou zo erg? En kan ik helpen dat hij aan het vechten gong met die jongen? Commies, Wimpie kan ze an, hoor, ik dacht, dat-ie die snoeshaan plat sloeg," Toen vader het hele verhaal gehoord had meende hij Pietje eens te moeten bestraffen. Maar Pietje gaf net een knipoogje en toen proestte

vader het uit van het lachen.

„Piet, Piet, zal je dan nooit veranderen? Je bent me toch een reuze type van een jongen." Toen ging hij voort met schoenen in dozen te pakken en zong van: „Als ik denk aan dat huis, ver van hier!"

HOOFDSTUK XV

Meester Fuik krijgt een opvolger — ‚De Zwarte Hand' aan het werk

Meester Fuik had de school verlaten om leraar te worden aan de muziekschool. De kinderen vonden het erg jammer, want ze hadden allemaal veel van meester Fuik gehouden. In zijn plaats kwam er nu een veel oudere meester, een kaalhoofdig man, die heel andere manieren en gewoonten met de kinderen erop na hield. In de eerste plaats was meester Long, zo was zijn naam, helemaal niet vriendelijk en geduldig met de leerlingen. Hij deed zijn naam eer aan, want meestal sprak hij zeer luid en scheen een paar goede longen te hebben. Men kon hem altijd in de naburige lokalen horen, als hij gewoon sprak, maar als hij zijn stem wat verhief, kon je die wel over de hele school horen. Gedurende de regering van meester Long in Pietjes klas gebeurden er meermalen aardige voorvalletjes, waarvan we er een paar willen vertellen. Helaas hield Pietje niet al te veel van de luid sprekende meester Long, en nu en dan liet hij dat eens merken. Hij kon het heus niet helpen, maar vóór hij er aan dacht, waren de woorden er soms al uit. Eens was een der jongens onbeleefd geweest en dadelijk

daarop begon meester Long een preek te houden over beleefdheid in huis en op straat.

„Een nette jongen is altijd beleefd," daverde meesters stem, „en een beleefde jongen gaat nooit met de rug naar iemand gekeerd staan, vooral niet naar een dame. Zeg me eens, waarom ik nooit met de rug naar een dame ga staan?" De kinderen zwegen, maar Pietje Bell stak zijn vinger op.

„Nu, waarom niet, Piet?" „Wel, dat ze uw kale hoofd niet zo zullen zien," zei Piet vriendelijk. De kinderen schoten allemaal in een lach, maar meester Long nam een liniaal, gaf er een oorverdovende slag mee op de bank en daverde: „Stilte!" Dat hielp, want het was dadelijk muisstil.

Op een andere dag was meester Long de kinderen aan het uitleggen wat de opperhuid is. Het was juist weer Pietjes beurt en de meester vroeg hem:

„Wel Piet, waar is mijn gezicht mee bedekt?" „Met zomersproeten," zei Piet. Dat antwoord kostte Pietje tweehonderd strafregels.

Meester Long was zeer trots op zijn geleerdheid en deelde de kinderen meer dan eens mee, dat er maar weinig was dat hij niet wist.

Pietje kon niet goed velen dat meester altijd zo opsneed over zijn kennis en bekwaamheid. Op een keer, toen een der jongens zijn les niet kende en daarvoor een geducht standje kreeg, zei meester:

„Je moest je schamen, je tijd zo te verbeuzelen met spelen. Toen ik een jongen was van jouw leeftijd zat ik altijd met mijn

neus in de boeken, altijd verlangend weer wat nieuws te leren. En daaraan heb ik het te danken dat ik nu zoveel weet. Er is maar weinig dat ik niet bestudeerd heb, en als je het niet geloven wilt, probeer dan maar eens mij een vraag te stellen die ik niet kan beantwoorden."

Toen vroeg een jongen:

„Hoeveel sterren staan er aan de hemel, meester?" „Vierhonderd duizend miljoen negenhonderd achtenzeventig duizend vijfhonderd en drieënzestig," antwoordde meester onverstoord, „en als je het niet gelooft, tel ze dan maar na." De jongen keek raar op.

„Iemand anders, die wat vragen wil?" vroeg meester. Pietje Bell stak zijn vinger op.

„Ga je gang, Pietje, als jij me wat vragen kan, dat ik niet weet te beantwoorden, krijg je een extra goedkeuring." „Wel meester," begon Pietje, „als u nu eens tot aan uw hals in de modder stond en ik kwam voorbij en ik gooide een steen naar uw hoofd — zou u dan uw hoofd bukken of niet?" Meester wist die vraag niet te beantwoorden, maar hij vond het zo brutaal van Pietje, om zo iets op te noemen, dat hij hem de beloofde goedkeuring niet gaf.

Iets dergelijks had er enige dagen later plaats. De kinderen hadden bijzonder goed werk gedaan die zaterdagmorgen. Het was tien minuten voor het luiden van de bel en als beloning voor hun goede werk gaf de meester een paar raadsels op, waarvan hij een zeer groot liefhebber was. Ook de kinderen mochten om beurten iets opgeven, maar de meeste raadsels

waren oud en zo gemakkelijk, dat ieder bijna dadelijk het antwoord wist. Toen kwam Pietje aan de beurt en de jongens en de meisjes gingen er eens extra voor zitten, want ze dachten: „nou zal er wel weer wat moois komen.“ „Wacht even," sprak meester Long. „Vóór Pietje Bell zijn raadsel zegt, wil ik er nog een opnoemen, eer ik het vergeet: het eerste loopt, het tweede loopt, en het geheel loopt ook.“ „Dat is een ouwe," sprak Pietje, „een fiets natuurlijk. Nee meester, maar ik verwed er een kwartje onder, dat je mijn raadsel niet weet.“ „Ik wed nooit," zei meester Long, „en zeker niet met jou. Maar laat horen je raadsel.“ „Het eerste loopt, het tweede loopt, het derde loopt, het vierde loopt, het vijfde loopt, maar het zesde loopt niet. Ra, ra, wat is dat?" Alle kinderen en de meester begonnen ernstig na te denken, maar niemand wist ook maar iets op te noemen wat op een antwoord leek. „We geven het op," zei meester. „Wat is het, Piet?" „De kinderen van onze wasvrouw," zei Piet, en de hele klas gierde het uit van pret. Pietje had kiespijn. Hij had er al een tijdlang over geklaagd, maar toen de pijn niet ophield en hij er zelfs 's nachts niet van slapen kon, meende moeder dat hij maar eens naar de tandarts moest gaan.

Nu waren er maar weinig dingen waar Pietje bang van was, maar kiespijn en de tandarts waren er twee van. Moeder had de kies eens nagezien en gemerkt dat die helemaal hol en zwart van binnen was.

„Het is hoog tijd dat de tandarts er eens naar kijkt," zei ze. „We zullen er vanmiddag even heengaan." Of Pietje al

protesteerde en zei dat de pijn al helemaal over was, er hielp niets aan. Zo ging hij dus, netjes aangekleed, met moeder naar de tandarts. Er zaten wat mensen in de wachtkamer toen ze er aankwamen. De een was een vrouw met een vreselijk gezwollen gezicht, waaromheen ze een witte doek gebonden had. De tweede was een jongen die voortdurend zijn hand aan zijn wang hield en angstige blikken wierp in de richting van de deur, waarachter de tandarts zijn werk verrichtte. En dan was er nog een man, die er ook al niet erg vrolijk uitzag, en af en toe met een zakdoek aan de mond kwam.

Piet ging met zijn moeder naast de man zitten.

„Kies trekken?“ vroeg de man. „Ik weet het niet,“ zei Piet, „doet het érg zeer?“ „Welnee, je doet maar net of je niets voelt,“ zei de man spottend en daarop begon de vrouw met de dikke wang te steunen en te jammeren, dat Piet er een koude rilling van over de rug kreeg. De patiënten werden één voor één naar binnen geroepen en eindelijk kwam Pietje aan de beurt.

Hij keek met angstige ogen naar al die blinkende instrumenten en wenste van harte dat het al afgelopen was. De tandarts bekeek de kies eens en zei:

„Wel, wel, das een lelijkerd, hoor. Die moet er maar uit.“ „Doet het pijn, dokter?“ vroeg Piet met een heel klein stemmetje. „Helemaal niet,“ sprak de tandarts geruststellend, „en zulke grote kerels als jij geven er niets om, hoor.“ Maar Pietje vertrouwde de tandarts niet al te best.

„Ik denk maar,“ zei hij, „dat ik nog een beetje wachten zal met

de kies te laten trekken."Maar daarvan wilde moeder niets weten. De kies moest er nu uit.

Goede raad was duur. Maar opeens had Pietje een idee. Hij klemde de tanden op elkaar en mompelde:

„Ik kan mijn mond niet opendoen ... ik wil naar bed."De tandarts scheen al eens meer zulk een geval bij de hand gehad te hebben, waarbij een patiënt plotseling de mond niet kon openen.

Hij gaf een teken aan zijn assistent, die daarop Pietje een gevoelige prik gaf met een naald in zijn bovenbeen.

Piet opende zijn mond, gaf een schreeuw en daarvan maakte de tandarts gebruik om vlug de kies te trekken.

„Wel, deed het nu zo'n erge pijn?" vroeg de tandarts lachend.

„Nee," zei Piet, zich over zijn zitvlak wrijvend, „maar ik had niet gedacht dat de wortel zo diep zou zitten."Piet ging met moeder naar huis en was van zijn kiespijn verlost.

Het was november geworden en de mensen begonnen langzamerhand weer aan de winter te denken. Er waren al tamelijk gure dagen voor de tijd van het jaar en de koude kwam vroeger dan gewoonlijk. Daardoor waren er veel arme gezinnen die nog niet zo spoedig op koud weer gerekend hadden en deze hadden het meest te lijden. De roversbende ,De Zwarte Hand', die, tussen haakjes gezegd, helemaal niet roofde, besloot de arme mensen een handje te helpen in de komende winter. De geheime voorraadkamers in de kelders van het rovershol zouden

daarbij goed van pas komen.

Daarna begonnen er weer vreemde dingen te gebeuren in de stad.

De vader van Hein Bak, een van Pietjes schoolkameraadjes, was een arm los-werkman, die in deze tijd van het jaar niet veel verdiende. Zijn huisgezin was er dan ook treurig aan toe en zijn vier kinderen hadden nauwelijks kleren aan het lijf. Stel je eens voor hoe verbaasd de man was, toen er op zekere avond aan de deur geklopt werd en er een groot pak op de grond lag. Er was geen mens te zien.

Wie had het pak daar neergelegd?

Zijn vrouw en de kinderen kwamen eromheen staan.

Vlug maakte hij de touwen los en opende het papier.

Wollen kousen, borstrokken voor de kinderen, mutsen voor de meisjes, jongenspetten, suiker, koffie, thee, havermout, een bus cacao, wollen dassen, enz. Het was een sinterklaaspak. De vader keek peinzend naar dat geheimzinnige stuk bordpapier met de zwarte hand, maar hij kon het raadsel niet oplossen.

Opnieuw werd er op de deur geklopt.

Maar nu was het de bewoonster van de volgende verdieping.

„Vrouw Bak,” riep ze uit, toen de deur voor haar geopend was, „hoor eens, daar is me een pak thuisgebracht vanwege 'De Zwarte Hand' en daar zaten allemaal warme kleren en eten in. Weet je dr iets van? Wie zou dat gebracht hebben? En wie is die meneer Raffles?” „Wel juffrouw Zoete, kijk maar eens hier op de tafel. Wij hebben ook zojuist een zonderling

pak ontvangen. En ook van ,De Zwarte Hand'."„Het is vreemd," mompelde vader, in gedachten heen en weer lopende. Intussen waren zowel de groten als kleinen blij met de onverwachte gaven en ze werden gelijkelijk verdeeld. Maar het duurde niet lang of het geval werd in de buurt bekend. Niemand had echter een St-Nicolaas-figuur gezien of een kerstmannetje, voor beiden was het trouwens nog enige weken te vroeg.

Toen kwamen er meer berichten van zonderlinge pakken, door ,De Zwarte Hand' in andere straten bezorgd, en steeds bij de arme gezinnen waar kinderen waren.

Maar niemand wist het raadsel op te lossen.

In het geheime rovershol zat de bende bijeen: hoofdman Pietje, adjudanten Peentje en Engeltje, gewone leden Jaap en Kees.

Op het midden van de tafel in de onderaardse ruimte stond een fles met een brandende kaars erin. Vóór Pietje, die ook voorzitter was, lag een zelfgemaakte houten voorzittershamer, een rond stuk hout, met een korte stok erin. Daarnaast was een lijst met namen en adressen.

Met het oog op gevaar van ontdekking werd er slechts zeer zacht gesproken. Als er ruzie of verschil van mening dreigde te ontstaan, waarbij de rovers weieens zouden kunnen gaan schreeuwen, nam de hoofdman de houten hamer op. Echter sloeg hij die niet op de tafel neer, dat zou te veel leven gemaakt hebben, maar in plaats daarvan kreeg degene, die te luid sprak, er een mep mee op zijn hoofd, en dan was de

stilte weer hersteld.

Hoofdman Pietje Bell stond op en begon op zeer zachte toon te spreken.

„We hebben nou tien pakken weggebracht," begon hij, „en de voorraadkamer is nog vol van alles. Er zijn ook nog een hoop dozen met dingen, die we niet gebruiken kunnen. Wat heb je er nou aan om vulpenhouders en horloges aan arme mensen weg te geven? Maar ik heb vanmiddag iets nieuws ontdekt. Achter de kist met wollen kousen heb ik een paar andere kisten gezien, en raad eens wat daarin zat? Blikken bussen met groenten en vlees en soep. Prachtig voor de kouwe dagen, als het gaat vriezen." Terwijl de hoofdman zo aan het redeneren is met zijn mannen, zullen we het rovershol eens rondkijken.

De jongens hadden het heus als een echt ,hol' ingericht. Er was, zoals reeds gezegd, een soort rustbank gemaakt van oude kisten en dekens. Daarboven hingen platen aan de stenen muur, voorstellende gevechten tussen rovers en politie.

Dan waren er allerlei messen en dolken opgehangen , de meeste verroest en onbruikbaar, maar ze deden voldoende dienst als versiering. In een hoek was het kleine kachelkje, dat de kille, onderaardse ruimte lekker verwarmde. Een kistje met kolen en turf werd voortdurend door de leden van de bende bijgevuld en zo was er altijd brandstof.

Er waren vele kaarsen, die door de rovers gebruikt werden om er de geheime voorraadkamer mee te verlichten, wanneer ze nieuwe aanvoer gingen halen. En zo deed ,De Zwarte

Hand' voor de armen heel goed werk en zelf hadden de leden van ,De Zwarte Hand' er enorm veel plezier in. „Luister," sprak hoofdman Pietje, „we maken nu vier pakken klaar voor de vier volgende families op de lijst. Aan het werk, mannen." Ze staken de kaarsen aan en slopen naar het geheime pakhuis. Daar wees Pietje hun zijn nieuw ontdekte eetwaren in bussen aan en de rovers namen er stapels van mee. De pakken werden vervolgens gereedgemaakt en toen wachtten ze tot het donker geworden was. Ieder kreeg zijn pak te bezorgen en moest het aan het opgeschreven adres afleveren en maken dat hij wegkwam.

Pietje had ditmaal zijn pak te brengen naar een arm huisgezin, waarvan de vader al meer dan drie weken ziek thuis lag. Het was een moeilijk geval om het pak ongezien af te leveren, want met het oog op de zieke man zou er natuurlijk altijd wel iemand thuis zijn. Het zou wel heel gemakkelijk geweest zijn het pak doodeenvoudig voor de deur te leggen, maar daar was altijd het gevaar dat een ander het zou meenemen.

Nu wilde het geval dat de familie Rozenboom, zo heette het arme gezin, op de bovenste verdieping woonde van een oud huis in een achterstraat. Pietje was er die morgen nog langsgelopen en had gezien dat het huis ernaast net zo hoog was. Dat had hem op een idee gebracht.

Toen Pietje nu die avond het huis met het pak onder zijn arm bereikte, ging hij het huis ernaast binnen en klom de trappen op, tot hij op de zolder kwam. Daar opende hij het achterraam en klom eruit, in de dakgoot. Hij behoefde slechts

een paar stappen te doen en bereikte het zolderraam van het huis, waar de Ro-zenbooms woonden. Handig klom hij naar binnen en bevond zich nu op de zolder, juist boven de kamer van het arme gezin. Tot zijn verbazing ontdekte Pietje een gat in de vloer waardoor hij in de kamer beneden kon zien. Piet dacht snel na. Toen nam hij een stukje papier en een potloodje uit de zak, krabbelde daarop een zwarte hand met de woorden:

Een geheime schat op de zolder... kom dadelijk boven. *

Hij rolde het papiertje op en liet het door het gaatje in de vloer naar beneden vallen.

„Wat is dat?" riep de stem van een vrouw. „Wie gooit dat op tafel?" De moeder nam het papiertje op en las het. „De Zwarte Hand," riep ze uit. „Kom Jantje, vlug naar de zolder, en zie eens wat daar is." Pietje Bell kroop snel weg achter wat oude rommel, toen hij iemand de trap hoorde opkomen.

Het was Jantje die bij hem op school ging.

Jantje had gauw het pak gezien, maar hij keek eerst eens goed rond op de zolder. Hij kon echter niemand ontdekken, daar was het veel te donker voor. Met het pak holde Jantje naar beneden en daar werd de droefheid in het huisgezin opeens veranderd in blijdschap, want het pak bevatte warme kleren en genoeg eten voor een paar dagen.

Pietje verliet het huis op dezelfde manier als hij erin gekomen was en ging naar huis, waar zijn vader de krant zat te lezen.

„Wat is dat toch met die Zwarte Hand?" vroeg hij, van het blad opziende. „Ik lees daar nu alweer dat er een

geheimzinnig pak is thuisgebracht bij een zekere Bak in de Bloemstraat. Niemand weet wie de gever is en niemand heeft het er zien brengen. De krant zegt dat het een moderne Raffles moet zijn, maar ik begrijp er niets van."Pietje begreep het best, maar die zei niets. Hij ging aan tafel zitten, waar moeder zes dikke boterhammen met kaas en spek had klaargezet en die at hij helemaal op.

HOOFDSTUK XVI

De oplossing van het keldergeheim — Besluit

Precies op de eenentwintigste december was het gaan sneeuwen. Toen de kerstvakantie aanbrak, hield het sneeuwen op en daarna begon het geweldig hard te vriezen. Het beloofde een strenge winter te worden. De koude viel zo plotseling in, dat vele arme mensen het hard te verduren hadden. De roversbende „De Zwarte Hand' deed in de laatste tijd heel wat aan sneeuwballen gooien en sleetje rijden, maar toen het zo verbazend koud begon te worden werden de armen niet vergeten.

De geheimzinnige schatkamer, die wel van niemand scheen te zijn, bevatte zulke rijke voorraden wollen goederen en kruidenierswaren, dat de rovers er de hele buurt wel van konden bedienen.

Toen het al gauw winter werd, maakten Piet en zijn rovers heel wat bundels warme kousen en borstrokken en zakken vol erwten en bonen en koffie klaar, om aan de armen uit te reiken.

De opgewondenheid onder de arme bevolking in die buurt werd groter, naarmate er meer en meer pakjes werden thuisbezorgd op onverklaarbare wijze. Wie was de edele

gever van al die weldaden?

De kranten begonnen zich er tenslotte mee te bemoeien en plaatsten lange artikelen, waarboven met grote letters te lezen stond:

Een onbekende weldoener aan het werk

Het raadsel zou echter voor het publiek spoedig opgelost worden, maar op een manier, die de rovers en de mensen uit de stad niet verwacht hadden.

Op zekere middag waren de rovers in hun hol en maakten zich gereed opnieuw een tocht naar hun geheime schatkamer te ondernemen.

Hoofdman Pietje ging hen voor en leidde zijn mannen de trap af en door het donkere gewelf. Zonder een woord te spreken — zij namen altijd een doods stilzwijgen in acht, wanneer zij door de onderaardse gangen slopen — bewogen zij zich achter elkaar voort. Bij de tweede trap gekomen, wenkte Piet hen weer te wachten, terwijl hij zelf naar boven sloop om de deur te openen en de kist weg te schuiven. Evenals altijd luisterde hij ook nu weer even, wel verwachtende in het geheel niets te horen. Er was immers toch nooit iemand in dat vergeten pakhuis? Dus, eigenlijk meer uit gewoonte, legde hij even het oor tegen de deur.

Maar stil, wat was dat?

Praatte daar iemand aan de andere kant?

Hij luisterde nog eens scherp toe.

Ja, er was nu geen twijfel aan. Er was iemand daar! Piet sloop geruisloos weer naar beneden, wat de anderen vreemd vonden.

„Wat is er?" fluisterde Peentje, „waarom open je de deur niet?" Pietje beefde van opwindning.

„Ssssst. . ." waarschuwde hij op gedempte toon. „Er zijn mensen daar." „Kan je ze horen?" vroeg Kees. Piet knikte. „Ga jij maar 's luisteren," zei hij. Kees beklom de trap zonder enig geluid te maken en hield zijn oor bij de deur. Een ogenblik later wenkte hij Pietje om naderbij te komen.

Piet klom weer naar boven en Kees fluisterde:

„Als we de deur zachtjes opendoen, kunnen we netlangs de kist heen kijken . . . Ssst, blaas je kaars uit... zeg jongens, blaas allemaal je kaars uit!"

Zo deden ze en daar stonden ze in het donker.

Het was een gewaagde onderneming om die deur te openen. Je kon nooit weten of er niet een paar grote sterke kerels daar waren, die de jongens ik-weet-niet-wat zouden doen. Pietje en Kees begrepen dat ook, en het was met bevende handen dat zij langzaam, o zo langzaam, de deur opentrokken. Gelukkig voor hen maakten de scharnieren geen geluid. Nauwelijks hadden ze de deur op een kier, of ze zagen een licht. Er was juist een smalle reet tussen de deur en de kist, waar zij doorheen konden gluren. En nu hoorden zij ook veel duidelijker de stemmen.

„Wat denk jij ervan?" vroeg een man. „Ik vertrouw het zaakje niet. .. d'r moet er bepaald een hier geweest zijn ... en die

heeft heel wat weggesleept ook." „Dat kan mij zoveel niet schelen," zei de ander, „maar het wordt tijd dat we dit zaakje hier vandaan slepen en aan de man brengen." Piet luisterde in spanning toe. Waar, voor de drommel, had hij die stemmen méér gehoord? Ze kwamen hem enigszins bekend voor .. . Als de kerels maar eens in de lijn van het licht kwamen!

„Het beste zal zijn vannacht met een wagen hierheen te komen en de boel weg te halen." „Met een wagen, door al die sneeuw?" „Wel, we kunnen voor mijn part een slee nemen, maar weg moet het en zo gauw mogelijk, anders worden we geknipt, maat!" „Ik zal Dries zien te krijgen, die heeft een grote vrachtslee en dan moeten we vannacht de boel maar weghalen." Na deze woorden liep de spreker naar een ander gedeelte van de kelder, waardoor hij juist in de lijn van het licht kwam, dat de jongens zagen.

Pietje Bell schrok toen hij het gezicht van de man zag. Dat was Teun ... dezelfde kerel.. . die hem en Peentje had opgesloten .. Teun en Klok... de andere moest bepaald Klok zijn. . .

„Doe dicht," fluisterde Piet verschrikt, „doe dicht en kom mee." Verbaasd volgde Kees hem naar beneden.

De andere jongens wachtten met ongeduld hun terugkomst af, maar zeiden geen woord, want de rovers- wet verbood hun te spreken in het gewelf. Zwijgend trokken ze terug naar het rovershol. Daar aangekomen, onder dezelfde stilzwijgendheid, gingen ze op hun plaats zitten om de tafel. Ze merkten allemaal wel dat Piet er verschrikt uitzag.

„Er zijn twee kerels in onze geheime schatkamer," begon hij, „en dat zijn dezelfde mannen die ons vroeger hebben opgesloten in een boerenwoning, waar dat gestolen goed in de kelder lag." „Teun en Klok!" riep Peentje uit, maar dadelijk sloeg hij zijn hand voor de mond. „Ssst. . ." klonk het vermanend. „Hoe komen ze erin?" vroeg Kees op fluisterende toon, „wij hebben er nooit een deur gezien. Alleen maar die, waardoor wij naar binnen kwamen." „Wel, hier zijn ze niet doorgekomen," beweerde Piet, „en het kan me weinig schelen ook." „Laten we een politieagent roepen," zei Jaap. „Wacht eventjes," zei Kees, „als we de politie erbij roepen, moeten ze hier doorheen, en dan is het met ons geheime rovershol afgelopen." „Wat moeten we dan doen?" vroeg Peentje. „Die twee dieven moeten toch gepakt worden! Weet je niet meer dat ze laatst nog geprobeerd hebben ons weg te halen in een auto?" „Ik hoorde ze zeggen," vervolgde Pietje, „dat ze vannacht zouden terugkomen om de boel weg te halen." De jongens bleven nog lange tijd beraadslagen, maar ze wisten niet precies wat ze doen moesten om de rovers te vangen en hun ontvluchting te beletten.

Laten we intussen even teruggaan naar Teun en Klok, en de lezer verklaring geven van een en ander. De zogenaamde geheime schatkamer van de jongens, die zij als een verlaten en vergeten pakhuis beschouwden, was niets anders dan een nieuwe bergplaats van gestolen goederen van Teun en Klok. De dieven waren zo slim geweest op verre afstand te gaan wonen van hun stapelplaats, zodat de burens in Katendrecht

hen nooit met gestolen goederen konden zien. Hun vriend en helper, de graaf, die kort geleden in handen van de politie gevallen was, had zijn mond stijf dichtgehouden en niets verraden, zodat hij er met een lichte straf was afgekomen. Zij waren echter in lange tijd niet naar hun standplaats van gestolen goederen gegaan, uit vrees dat de politie een oogje op hen hield. Gedurende die tijd had Pietjes roversbende naar hartelust de goederen onder de arme bevolking uitgedeeld.

Zoals jullie al weten, waren de voorraden door de jongens ontdekt, maar daar hadden Teun en Klok niet het minste besef van.

Ze waren nogal verbaasd toen ze zagen dat er zoveel spullen verdwenen waren. Hun onderaards pakhuis was niets anders dan een gewone kelder. Maar in plaats van een stenen trap gebruikten zij een ladder, die tegen de zoldering werd geplaatst. Een valluik gaf toegang tot een verlaten werkplaatsje, achter een der naburige krotten. Dat valluik hadden de jongens over het hoofd gezien, want ze hadden er nimmer aan gedacht, behalve de muren ook de zoldering eens te onderzoeken.

Teun liep met grote passen heen en weer. Plotseling bleef hij staan bij de kist, die de geheime deur verborg.

Hij bukte zich eens en tuurde langs de zijkant van de kist. Toen greep hij opeens met beide handen de kist beet en rukte die van haar plaats. En daar zag hij de deur.

Hij kon ternauwernood een kreet van verbazing bedwingen. „Een uitgang ... en hier hebben ze ons goed doorheen gesleept," zei hij tot Klok, die naderbij kwam. „We moeten voorzichtig zijn," zei Klok. „Het zaakje bevalt mij helemaal niet en ik ben bang dat we in de val lopen. Laten we liever zo gauw mogelijk hiervandaan zien te komen, je kan nooit weten of de politie niet op de loer ligt." „Och, jij altijd met je politie. Als we allemaal zo rustig slapen als de Rotterdamse politie .. . maar stil, ik weet wat. Ik zal alleen eens op onderzoek uitgaan en jij blijft hier. Als er onraad is kom ik dadelijk terug om het je te vertellen. Maar als ik in tien minuten niet terug ben kom je me achterna, begrepen?" „Best," zei Klok. Teun had een elektrische zaklantaarn, die hij in de hand nam, waarna hij over de ladder en door het valluik verdween. Het wachten viel Klok lang, zodat hij besloot eens in de kelder te gaan kijken. Voorzichtig opende hij de deur in de muur en daalde langzaam de stenen trap af. Door het gewelf sloop hij verder en ontdekte de andere trap, die naar het rovershol leidde. Maar hij struikelde over iets en stootte een kist om, waardoor hij enig geraas maakte, dat de rovers hoorden. De jongens zaten stil bijeen, af en toe met elkaar fluisterend. „Daar komt er al een," liet Pietje Bell op zachte toon horen, „blaas je lichten uit, mannen." En toen was het volslagen donker in het rovershol. Daar klonk een zacht gestommel en een onderdrukte verwensing. Er was geen twijfel aan . . . een der kerels klom naar het rovershol.

„Ssst... niet spreken," fluisterde Piet. Toen werd er aan de deur gerammeld... de kerel probeerde die te openen . . . Eerst op een kier. . . waardoor een straal licht kwam . . . dan verder en verder . . .

Een hoofd werd zichtbaar. . . het hoofd van Klok. En juist wou deze een uitroep van verbazing laten horen bij het ontdekken van een groep jongens in het donkere hol, toen opeens een hevige slag hem op het hoofd trof, en de man als een lege zak in elkaar zonk.

Wat was er gebeurd?

Toen Teun naar buiten sloop, werd hij vóór hij een kik kon geven, door een paar agenten in burger overmeesterd, die daar op post stonden. De politie had Teun en Klok gevolgd! Reeds lang had de politie het oog gehad op het komen en gaan van Pietje en zijn kornuiten en daarom was die avond tot een inval besloten.

Na de arrestatie van Teun waren gewapende agenten door het valluik naar beneden gekomen en ze hadden Klok meteen gevonden.

Maar de jongens waren zo opgewonden over het gebeurde, dat ze alle voorzichtigheid uit het oog verloren en luid met elkaar spraken, de een nog harder dan de ander.

„Ssst. . ." vermaande de hoofdman, „als jullie zo'n herrie maken krijg je de hele buurt hierheen." Het was een grote tegenvaller voor hen dat het hol opeens gevuld was met politie en dat ze als medeplichtigen van de dieven naar het bureau werden vervoerd.

„Nou wordt-ie goed," zei Piet. „Ik wilde juist alles aan mijn vader vertellen en hem vragen of hij ons helpen wilde de kerels naar de politie te brengen. En nu gaan we allemaal mee." Maar vader Bell werd door een rechercheur van huis gehaald en hij en de jongens moesten een uitvoerig verslag van het gebeurde afleggen.

Het verhoor duurde lang, want de commissaris was niet van plan het verhaal van de jongens zó maar te geloven. Ze moesten ieder in een cel een angstige nacht doorbrengen en werden eerst de volgende dag met een scherpe vermaning ontslagen. Weer stond de krant vol van de avonturen van Pietje Bell en de roversbende ‚De Zwarte Hand'. De hele stad lachte zich slap om Pietje, maar ze vonden hem toch een kranige jongen, een echte Hollandse rakker, maar met een hart van goud voor de armen en zwakken.

De mensen van wie de spullen waren geweest waren toevallig allemaal rijk. Zij vonden het werk van ‚De Zwarte Hand' erg leuk en de bendeleden mochten de rest ook nog uitdelen aan de mensen die het in de winter niet zo goed hadden. Anders had het voor de jongens nog wel slecht af kunnen lopen, want je mag natuurlijk zo maar op je eigen houtje geen spullen van een ander weggeven en zeker niet als je vermoedt dat ze van diefstal afkomstig zijn. Met al zijn goede bedoelingen had Pietje nu toch in de tuchtschool terecht kunnen komen, en wat zou Jozef Geelman dan gelachen hebben! Maar Pietje bofte weer eens!

En voor het eerst van zijn leven werd Pietje Bell geprezen,

omdat hij met zijn roversbende de politie op het spoor gebracht had. De krant noemde hem nu niet de schrik van de stad, maar ditmaal prijkte zijn naam met grote letters en noemde men hem de held van Rotterdam.

En Pietje? Och, al die mooie woorden konden hem maar weinig schelen, alleen vond hij hoog tijd dat de krant nu eindelijk eens iets goeds zei na zo'n zo lange tijd allerlei kwaads van hem te hebben geschreven.

Zo was dan alweer een ander hoofdstuk in Pietjes veelbewogen leven ten einde, en hiermede eindigt tevens het boek van de goocheltoeren en verder verblijf van Pietje Bell.